ผู้พิทักษ์ดิน

ชาญ เกตนงค์ - เอื้อ บุษปะเกศ นวสกุล

923
ช 482 ผ

หนังสือเล่มนี้ได้รับบริจาค
เพื่อใช้ในหอสมุดแห่งชาติ "รัชมังคลาภิเษก" จันทบุรี
โดย...คุณ จิตต์ กลอเรีย มนูสุข...

ห้างหุ้นส่วนจำกัด
มนูสุขก่อสร้าง

ผู้ พลิกแผ่นดิน

อเมริกา

หอสมุดแห่งชาติ
24 เม.ย. 2533
กรมศิลปากร

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

แผนกพิมพ์ โอเดียนสโตร์
ช่างข้าพนิวโอเดียน พระนคร
บริการที่ซื่อสัตย์เที่ยงตรง

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิบูลกิจ
๔๐๐ ถนนวิสุทธิกษัตริย์ พระนคร
พ. หงศ์ลดารมภ์ ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๔๙๓

เลขห้อง จบ.

เลขหมู่ ๑
923
ช482พ

เลขทะเบียน นตต ปษ๑๖๑ จบ (ช)

คำนำ

ประเทศซึ่งเจริญถึงขั้นมหาประเทศทุกแห่ง ก่อนที่จะบรรลุความเป็นมหาประเทศได้นั้น จะต้องมีบุคคลพลเมืองในประเทศนั้นช่วยกันก่อร่างสร้างความเจริญขึ้นมา บุคคลซึ่งมีความรักประเทศชาติเหล่านี้ อาจเป็นบุคคลสามัญหรือรัฐบุรุษหรือวีระชนอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ หนังสือผู้พลิกแผ่นดินอเมริกันเล่มนี้ จะเป็นพะยานแสดงให้เห็นว่า การที่สหรัฐอเมริกาเป็นมหาประเทศชั้นนำหน้า สามารถกระทำให้มีสงครามโลกสิ้นสุดลงได้ถึงสองครั้งนั้น เพราะ

ประเทศนั้นมีบุคคลสำคัญสร้างสรรความเจริญให้แก่อเมริกา
อย่างไรบ้าง.

หนังสือเล่มนี้ผู้เรียบเรียงได้รวบรวมจากหนังสือซึ่งบริษัทการพิมพ์ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาได้จัดพิมพ์ขึ้น เพื่อแนะนำและสอนใจเยาวชนของชาติอเมริกัน เป็นหนังสือซึ่งแพร่หลายและมีค่าในวงการศึกษาของอเมริกันฉบับหนึ่ง เราคิดว่าการกล่าวถึงการงานและชีวะประวัติของบุคคลอันน่าเคารพเช่นนี้ ย่อมจะยังประโยชน์ในทางเป็นเครื่องประดับสติปัญญาของท่านใคร่ศึกษา กับทั้งยังเป็นการปลุกใจเยาวชนชาวไทยให้ตื่นตัวขึ้นสร้างสรรความเจริญให้แก่ประเทศชาติของเราบ้างเป็นแน่ เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการได้อ่านหนังสือผู้พิทักแผ่นดินอเมริกันจะได้ประโยชน์คุ้มค่าเป็นแน่.

ผู้เรียบเรียง

คำนำของผู้พิมพ์

ประมาณ ๕๐๐ ปีเศษ ก่อนที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจะได้รวบรวมกันเป็นปึกแผ่นมีเอกราชสมบูรณ์นั้น ชาติไทยของเราได้เริ่มฝังรากอันมั่นคงในดินแดนที่เรียกว่าสุวรรณภูมินี้แล้ว มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา ภาษาพูด ภาษาเขียน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เข้าใจกันทั่วทั้งประเทศ มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข รักษาระเบียบวินัยและความสงบเรียบร้อยมาแต่ดั้งเดิม ประชาชนพลเมืองได้เคยรักใคร่เจ็บร้อนแทนกัน พากันอาสาศึกสงครามต่อสู้ผู้

มารุกราน เพื่อรักษาผืนแผ่นดินนี้ไว้ให้คนรุ่นหลังมาเบื้น
หลายครั้งหลายหน รวมความว่าไทยเรานี้รักรักชาติ
บ้านเมืองมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่กระนั้นประเทศชาติของ
เราก็ยังเป็นชาติเอกราชแต่เพียงชื่ออยู่ทุกวันนี้ ไม่เห็นมี
ความก้าวหน้าอันแท้จริงในทางใด.

ประมาณ เมื่อก่อนกรุงรัตนโกสินทร จะได้เป็นราชธานี
แห่งสุวรรณภูมินี้เล็กน้อย ประเทศสหรัฐอเมริกายังรวมกัน
ไม่ติด และตกอยู่ในฐานะอาณานิคมของประเทศอังกฤษ
ตลอดมาจนกระทั่งเมื่อราวสมัยกรุงเทพฯ นี้เอง ขณะที่พระ
บาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก กำลังเป็นแม่ทัพใหญ่
ยกไปปราบปรามหัวบ้านหัวเมืองเหนือใต้ ตะวันตก ตะวัน-
ออก แสดงกฤษดาภินิหาร เป็นที่ระอาเดชไปทุกทิศนั้น ทาง
ทวีปอเมริกาเหนือ ยอรช วอชิงตันแม่ทัพใหญ่ยังวิ่งซอกซอน
รบรับขับศึกอยู่กับอังกฤษแทบล้มประดาตาย เดชะบุญ
คุณพระช่วย สถานะของอังกฤษทางยุโรปด้อยลง ประกอบ

กับมิราชการสงครามติดพันอยู่ อังกฤษจึงจำต้องปล่อยมือให้อเมริกาเป็นอิสสระแต่โดยง่ายดาย.

ทั้งพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า และ ยอรช วอชิงตัน จึงได้เริ่มต้นทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เป็นปึกแผ่น แน่นหนา ต่อไป และความพยายามของทั้งพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า และ ยอรช วอชิงตันก็สำเร็จสัมฤทธิผลด้วยดี แต่ในวาระต่อมา ประเทศสหรัฐอเมริกากลับเติบใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นประเทศมหาอำนาจอันมั่นคงสมบูรณ์ แต่ประเทศไทยเรากลับเสื่อมลงทุกที ๆ ดินแดนหลายแห่งถูกตัดทอนไปจากแผนที่ของประเทศไทย อิสสรภาพเสรีภาพทางการเมืองถูกคุกคามชูเชิญจนบรรดาลให้ชาติไทยเราต้องใช้วิธีลบแตลงรู้หลบเป็นปึกรู้หลีกเป็นหาง เอาตัวรอดมาอย่างพิลึกจนทุกวันนี้ มิหนำซ้ำประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเพิ่งเริ่มก่อร่างสร้างตัวมาพร้อม ๆ กับสมัยพระบิยะมหาราช ก็กลับรุดหน้าเกินกว่าไทยเราไปอย่างลิบลับเสียอีกประเทศหนึ่ง.

ถ้าจะให้ทำนายเหตุการณ์ในอนาคต ชาติที่เป็นบึกแผ่นที่หลังจะต้องเจริญกว่าไทยอย่างไม่มีปัญหา ก็จะยังมีอีกเป็นต้นว่า อินเดีย และ อินโดนีเซีย ถ้าสถานะการณ์ของโลกไม่เปลี่ยนแปลงผาดโผนเกินไป ๒ ชาติที่กล่าวนามมานี้จะต้องมีความรุ่งเรืองกว่าไทยเป็นของแน่.

เหตุใดเล่า สหรัฐอเมริกาจึงเจริญรุ่งเรืองได้เร็วฉะนี้ เป็นข้อคิดที่น่าศึกษา หนังสือเป็นส่วนของคำตอบที่ถูกต้อง ชาติอเมริกันนั้นไม่มีวัฒนธรรมดั้งเดิมอันใดเป็นของตนเอง พลเมืองก็ประกอบด้วยชนชาติต่าง ๆ นานาไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ทำให้ชาติเจริญรุ่งเรืองใหญ่โตได้เพราะเหตุเพียง ๒-๓ ประการเท่านั้น.

ข้อแรก คือ ชนชาติอเมริกันทั้งปวงที่อพยพมาอยู่ทวีปอเมริกาแต่แรกก็ดี ในภายหลังก็ดี. เป็นพวกที่ได้รับความกดขี่ ปรารถนาความเสรีในทางต่าง ๆ ทั้งสิ้น มีจิตต์ใจเป็นคนอิสสระ ไม่ชอบอยู่ใต้บังคับผู้ใด ข้อนี้คล้ายกับชาติไทย

เราอยู่แล้ว.

แต่ข้อที่ไม่คล้ายกันอย่างยิ่ง คือ ความมานะขยันขันแข็ง ประชาชาติอเมริกันเป็นตัวอย่างได้ในความขยันขันแข็ง ซึ่งในขณะเดียวกันคนไทยส่วนมากต้องการจะฟรีจริง ๆ ทั้งกายและใจไม่ต้องการทำอะไรเลย ขอแต่ให้มีกินไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ความขยันขันแข็งนเอง ทำให้อเมริการุดหน้าไปได้อย่างแท้จริง และทำให้มีคนดีมีความสามารถเป็นอันมากดังท่านจะได้อ่านพบต่อไป.

อีกข้อหนึ่งที่ชาติไทยเราไม่มีอุปนิสัยเอาเสียเลย คือ การยกย่องผู้มีคุณความสามารถ ผู้จะเป็นวีรชน ผู้สามารถได้ในเมืองไทยนั้นจะต้องเก่งเลิศจริง ๆ จึงจะได้รับความยกย่องบ้าง การที่ใครจะทำดีนั้น ไม่เป็นสิ่งที่น่าคำนึงอย่างใดในบ้านเมืองไทย และอนึ่งการทำบุญคุณแก่ส่วนรวมในดินแดนนี้หาขนไม่ แต่คุณสมบัติเช่นนี้แหละคนชาติอเมริกันเขาพกไว้น้อย ใครดีเขาก็ยกย่องกันให้เกียรติกันเป็นอย่าง

ดี จึงทำให้มีคนดีเกิดขึ้นมิใช่น้อย.

หวังว่า หนังสือนี้จะเป็นเครื่องกะตุกเตือนใจคนไทยได้ไม่มากก็น้อยให้ลองคิดกันเล่นต่อไป.

ผู้พิมพ์

บัญชีเรื่อง

หน้า

๑. คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส
วีระบุรุษผู้พบทวีปอเมริกาคนแรก ๑
๒. เฮนรี่ ฮัดสัน
กัปตันเรือ "พระจันทร์ครึ่งดวง" ...๑๒
๓. คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า
ผู้ประดิษฐาน สังฆคริสต์มณฑลในรัฐแคลิ-
ฟอร์เนีย ๑๗
๔. ร้อยเอก จอห์น สมิท
นักรบผู้สร้างเมือง เจมส์ทาวน์ ๒๑
๕. เทพีแห่ง อิสรภาพ
วันกำเนิดอนุสาวรีย์อิสรภาพของชาติ
อเมริกัน ๒๕
๖. วิลเลียม แบรดฟอร์ด
ผู้ให้กำเนิด วันฉลอง วันขอบคุณ พระเจ้า ใน
อเมริกา ๒๖

หน้า

๗. ลอร์ด บัลติมอร์
ผู้สถาปนามลรัฐแมรี่แลนด์ ๓๓
๘. วิลเลียม เพนน์
ผู้ให้กำเนิดมลรัฐเพนน์ซิลวาเนีย ๓๗
๙. สองพี่น้องแห่งสกุลไรท์.
ผู้สอนโลกให้รู้เรื่องการบินและผู้ให้กำเนิด ๔๒
๑๐. เบนยามิน แฟรงกลิน.
ชีวะประวัติแห่งมหาบุรุษอเมริกัน ... ๔๙
๑๑. โรเบอร์ต อี. ลี
จอมนักรบแห่งสหรัฐอเมริกาภาคใต้ .. ๕๖
๑๒. ยอห์จ วอชิงตัน.
บิดาแห่งสหรัฐอเมริกัน ๖๒
๑๓. อับราฮัม ลินคอล์น
เด็กหนุ่มแห่งแบ็ควูด ๗๘

หน้า

๑๔. โทมัส เอ. เอดิสัน
มหาประดิษฐกร ผู้ยิ่ง ใหญ่ แห่ง อเมริกาและโลก ๘๘
๑๕. ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส
ศิลปินผู้ค้นคว้าประดิษฐ์โทรเลข ๙๔
๑๖. อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์
ครูผู้เป็นประดิษฐกรให้กำเนิดการโทรศัพท์ .. ๙๙
๑๗. เรื่องของวิทยุ ๑๐๓
๑๘. เฮนรี่ ฟอร์ด
ราชาแห่งรถยนต์ของโลก ๑๐๕
๑๙. รัฐโอเรกอง
เมื่อ ได้เข้าร่วม สหรัฐในวันฉลอง นักบุญวาเลนติน ๑๑๑
๒๐. ไเอนดรูว์ แจ็คสัน
ประธานาธิบดีกระดูกเหล็ก ๑๑๕

หน้า

๒๑. แซม เฮาส์ตัน

บุรุษที่ชาวอินเดียนให้ฉายาว่า “นกดุเหว่า”

..... ๑๒๐

๒๒. “เบ้าหลอมเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติ”

สมัญญานามหนึ่งของอเมริกา ๑๒๕

๒๓. โทมัส เจฟเฟอร์สัน

ประธานาธิบดี ผู้เป็น กัลยาณมิตร แก่ราษฎร

ทั้งหลาย ๑๒๗

๒๔. ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ประธานาธิบดีโคบาล ๑๓๓

๒๕. วูดโรว์ วิลสัน

มหาบุรุษอเมริกันผู้สันติภาพ ๑๓๘

๒๖. แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

ประธานาธิบดีแห่งสามัญชน ๑๔๒

หน้า

๒๗. เฮนรี่ เบอร์ก

ผู้ให้กำเนิด สัปดาห์ แห่ง ความเมตตา กรุณา สัตว์ ๑๔๗

๒๘. เจน อัดดัม

ผู้ให้กำเนิดฮัลเฮาส์, สถานสำหรับผู้ยากจน ๑๕๑

๒๙. คลารา บาร์ตัน

ผู้ให้กำเนิดสภากาชาดอเมริกัน ... ๑๕๖

๓๐. ซูซาน บี. แอนโธนี่

ผู้ทำงานต่อสู้เรียกร้องสิทธิเสมอภาค ของสตรี ๑๖๑

๓๑. ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

ศิลปินเอกผู้เขียน ภาพ นกต่าง ๆ ของอเมริกา ๑๖๕

๓๒. สเตเฟน ฟอสเตอร์

ศิลปินเอกในทางแต่งเพลงของอเมริกา .. ๑๗๐

หน้า

๓๓. ฮอเรค มันน์
บิดาแห่งโรงเรียนประชาบาล ๑๗๕
๓๔. กองตำรวจทะเลของสหรัฐ
ผู้ยึดมั่นในคติพจน์ "เรียบร้อยเสมอ" ๑๘๑
๓๕. กำเนิดธงชาติอเมริกัน
"ดาราและแถบรวดำรงอยู่ชั่วนิรันด์" ๑๙๘

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

วีรบุรุษผู้พบทวีปอเมริกาคนแรก.

ในครอบครัวของชาวอเมริกัน เมื่อถึงเวลาอาหารเช้าในวันที่ ๑๒ ตุลาคม เขาจะรู้สึกขึ้นได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่สำคัญวันหนึ่งของเขา บางคนจะพูดว่า "รู้ไหม, วันนี้แหละคือวันโคลัมบัสละ !"

แล้วพ่อบ้านหรือประมุขของครอบครัวนั้นจะพยักหน้าเป็นการยืนยันพร้อมๆกับพูดว่า "จริงซิ,เป็นวันสำคัญที่สุดเลยด้วย. เพราะในวันนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๓๕ (ค.ศ.๑๔๙๓) โคลัมบัสเป็นคนแรกของฝรั่งชาวยุโรปได้มาพบโลกใหม่."

"โลกใหม่" หมายถึงทวีปอเมริกาปัจจุบัน อยู่กันคนละซีกโลกกับทวีปอาเซียที่เราอยู่.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

แต่เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๓๕ นั้น ทวีปอเมริกายังเป็นภูมิลำเนาของชาวอินเดียนแดง ซึ่งเป็นชาติพันเมือง ชาวพันเมือง ผิวแดงเหล่านี้ยังไม่เคยเห็นคนชาติผิวขาวเลย.

คนชาติผิวขาวมีพันเพเดิมอยู่ตรงข้ามกับโลกใหม่ ฟากมหาสมุทรอัตลันติคอันกว้างใหญ่ไพศาล. คือทวีปยุโรป. เขาเหล่านี้ไม่เคยได้ยินได้ฟัง และนึกฝันถึงทวีปอเมริกาอันมีหมาอีกทวีปหนึ่งเลย. สมัยนั้นเขาไม่คิดเลยว่าฟากฝั่งมหาสมุทรอัตลันติคอันไกลโพ้นไปทางตะวันตกจะมีแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลที่เรียกว่า ทวีปอเมริกาทุกวันนี้ตั้งอยู่.

เมื่อโคลัมบัสยังเยาว์อยู่

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เกิดในมหานครเยนัว แห่งประเทศอิตาลี. เขาเติบโตขึ้นเป็นเด็กที่ค่อนข้างมีร่างสูง, นัยน์ตาสีน้ำเงิน, ผมสีแดง และมีจุดตกกระอยู่บนจมูกของเขา.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

บิดาของโคลัมบัสมีอาชีพในทางตั้งร้านทอผ้าขาย โคลัมบัสและพี่ชายของเขาก็ช่วย งาน อาชีพของบิดา เขาด้วย บางทีเขาทั้งสองก็มักจะออกไปตกปลา และว่ายน้ำและเล่นเรือด้วยกัน สองพี่น้องจะพากันแล่นเรือออกไปตามชายฝั่งทะเลติกของนครเยนัว เพื่องานอดิเรกและพักผ่อนดังกล่าวมาแล้ว.

บางคราวสองพี่น้องนจะใช้เรือเล็ก ๆ ของเขาแล่นเลียบตามชายฝั่งไกล ๆ แล้วแวะจอดเข้าทตามหมู่บ้านเล็ก ๆ ตามชายทะเล เพื่อหาซื้อเนยแข็งบ้าง ขนสัตว์เพื่อใช้ประกอบหัตถกรรมทอผ้าขายของบิดาเขาบ้าง บรรทุกเรือแล่นกลับบ้าน.

บางทีเขาทั้งสอง ก็มัก ชอบ เอา เรือออกจับปลา กับพวกประมงผู้ใหญ่ในเวลากลางคืน, ในคืนเดือนมืด จะเห็นแต่ดวงดาวส่องแสง เป็นประกาย ระยิบ ระยับอยู่บนท้องฟ้า, ลมทะเลโชยมาเฉื่อยฉิว เป็นคืนที่ปลอดโปร่งแสนสำราญ ของพรานน้ำลึกเหล่านายังนัก เขาทั้งหลายจะเพลิดเพลิน

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

อยู่กับงานอาชีพของเขาตลอดคืน ท่ามกลางทะเลลึก แต่
พอ แสง เงิน แสงทอง ทอ รัศมี ขึน มาทาง ขอบฟ้าตะวันออก
เหล่าเรือประมงค์ทั้งหลาย กรีบเร่งแข่งกันพาเรือเข้าสู่ฝั่ง
เพื่อให้ทันเวลาที่จะนำปลาที่จับได้ไปวางตลาดแต่เช้า ๆ.

คริสโตเฟอร์ชอบดูเรือกำปั่น แล่นเข้ามาในท่านครเยนัว,
เขาชอบพูดคุยกับพวกกลาสีเรือเหล่านั้น ที่มาจากประเทศ
ต่าง ๆ เสมอ เขาชอบไปเฝ้าดูเรือกำปั่นที่กำลังต่อขึนใหม่
แล้วเขาก็มีความคิดฝันไปด้วยว่า สักวันหนึ่งเขาจะได้
ควบคุมเรือกำปั่นเองสักลำหนึ่งแล่นไปยังหัวเมืองไกล ๆ.

เมื่อโคลัมบัสเติบโตขึนเป็นหนุ่มใหญ่ เขาก็ย้ายจาก
เยนัวไปตั้งภูมิลำเนาอยู่ในกรุงลิสบอน ราชธานีของประเทศ
โปรตุเกส, ที่นั่นพี่ชายของเขาได้เปิดร้านค้าเล็ก ๆ ขึนร้าน
หนึ่ง โดยมีโคลัมบัสเป็นผู้ช่วยเหลือดำเนินงานนั่นด้วย, กิจ-
การของร้านค้าแห่งนี้คือ ทำแผนที่ออกจำหน่าย แผนที่
ที่ทำขึนขายเหล่านี้ มีเส้นทางเดินเรือจากแห่งหนึ่งไปยังอีก
แห่งหนึ่ง แสดงไว้อย่างชัดเจนถูกต้องดีมาก.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ในกรุงลิสบอนสมัยนั้น เป็นศูนย์กลางของการค้าทาง
เรือไปยังประเทศต่าง ๆ อย่างคึกคัก โคลัมบัสจะได้คบหา
สมาคมกับพวกนักเดินเรือต่างถิ่นต่าง ๆ ตามท้องถนน
เสมอ ๆ เขาได้เห็นกระสอบพริกไทย, ถุงบรรจุแร่ทองคำ
จำนวนมากมายที่บรรทุกมาโดยเรือกำปั่นที่ไปค้าต่างประเทศ
เหล่านั้น ประเทศที่นักการค้ายุโรปมุ่งหมายมาร่ำรวยกัน
มากในสมัยนั้นก็คือ อัฟริกา, อาเซีย มอินเดียและจีน
เป็นต้น ตามถนนในท้องตลาดและท่าเรือโคลัมบัสจะได้แต่
กลิ่นเครื่องเทศคลุ้งไปหมด, เขาจะได้กลิ่นชนมบังชิ่งกำลัง
ผึ่งอยู่ในเตาอบขนาดใหญ่, ชนมบังแข็งเหล่านเรียกกันว่า
ชนมบังชาวเรือ, สำหรับบรรทุกเป็นสะเบียงกรังของลูกเรือ
และกลาสีในการเดินทาง.

โคลัมบัสจึงคิดค้าขายสินค้าต่าง ๆ กับเขาบ้าง เขาติด
ไปกับเรือกำปั่นเพื่อซื้อสินค้าต่าง ๆ มาขาย ไปตามหัวเมือง
ต่างประเทศไกล ๆ เช่น ตามชายฝั่งทวีปอัฟริกา ความ

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

จัดเจนในการไปมาซื้อขายโดยทางเรือดังว่านั้น เป็นเวลานาน
เข้าก็ยิ่งทำให้เขากลายเป็นนักเดินเรือที่ชำนาญมากคนหนึ่ง.

โคลัมบัสปรารถนาที่จะพยายามทำตามแผนการอันหนึ่งของเขาอย่างไร ?

ความคิดอันหนึ่งผุดขึ้นในสมองของโคลัมบัส สมัยนั้นทางเดินเรือมาจนแล้วอินเดีย ต้องอ้อมทวีปอัฟริกา ทำให้ช้าเสียเวลามากและไม่ปลอดภัยด้วย โคลัมบัสมีความที่อยากจะเป็นนักการค้าทางเรือให้ร่ำรวยอย่างเขาบ้าง โดยคิดจะเดินทางไปอินเดียและจีน เพื่อไปซื้อทองคำ และไข่มุกด์, แพรไหม และสินค้าจำพวกเครื่องเทศ นำมาขายในยุโรป. ในหนังสือเก่า ๆ ที่เขาเคยได้อ่านพบถึงเรื่องอาณาจักรอันมั่งคั่งมหาศาลดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งอยู่ไกลแสนไกล แต่เขาไม่คิดเลยที่จะเดินทางทุรกันดารอันยาวเหยียดตามทางบกอย่างคนโบราณ เช่น มาร์โคโปโลไปถึง สมมุติว่าถ้าเขาเดินทางบกไปอินเดียหรือเมืองจีน เขาจะต้องขี่อูฐ,

ร้ชาง หนทางเดินก็แสนจะทุรกันดาร โจรผู้ร้ายก็ชุกชุม
ฉะนั้นเขาคิดจะไปอินเดียและเมืองจีนทางเรือ แต่เขาคิดจะ
หาหนทางที่สั้นที่สุดกว่าทางเดินเรือที่ใช้กันอยู่เวลานั้น
ความคิดอันเป็นแผนการใหม่ที่สุดของคนในยุคนั้นก็ผุดขึ้นในสมองของเขา เขามั่นใจว่าจะไปถึงอินเดียและจีนได้ โดยแล่นเรือตัดข้ามมหาสมุทรอัตลันติคตรงดิ่งไปทางตะวันตก.

ในสมัยนั้นนักเดินเรือทั้งหลายไม่เคยแล่นกำบั้นของเขาออกไปห่างไกลจากฝั่งจนมองไม่เห็นฝั่ง, ทั้งนี้เพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้ว่าจะเกิดมีอันเป็นอย่างไรขึ้นบ้าง ถ้าขืนแล่นเรือห่างฝั่งไปจนเห็นแต่น้ำจดขอบฟ้า!

ประชาชนส่วนมากที่สุด ไม่เคยมีใครเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเลย เขาเหล่านั้นไม่มีความรู้ในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวแก่ภูมิศาสตร์เลย ยิ่งกว่านั้น บางคนยังเชื่อถือกันว่าในกลางทะเลลึกที่เห็นน้ำจดขอบฟ้านั้น มีสัตว์ยักษ์ร้ายตัวมหึมาอาศัยอยู่ ซึ่งเจ้าสัตว์ร้ายนั้นมันจะชอบกลืนเอาเรือกำบั้นทั้ง ๆ ลำ ที่แล่นพลัดออกไปจากฝั่งไกล ๆ ลงในท้องมัน

เสียสัน. เขายังมีความเชื่อกันว่าโลกแบน นอกจากนี้เขา
ยังพูดกันอีกว่า ถ้าชื่นแล่นออกไปไกลจนชิดขอบโลกแล้ว
ก็จะพลัดตกหกคะเมนลงไปจากโลกอย่างไม่ต้องสงสัยเลย.

ส่วนประชาชนอื่น ๆ ที่เคยเข้ารับการศึกษาเล่าเรียนใน
โรงเรียน พวกนี้มีความรู้กว่าพวกที่กล่าวมาแล้ว พวก
นี้จะมีความรู้อย่างทันสมัยกว่าโลกกลม พวกเหล่านี้มีความ
รู้ว่า ยังมีสถานที่และประเทศตามส่วนต่าง ๆ ของโลกอีก
มากมายหลายแห่งนัก ที่นักเดินเรือสมัยนี้ยังไม่เคยไปถึง
หรือพบเห็น แต่อย่างไรก็ดี, พวกฉลาดที่มีความคิดทัน
สมัยแล้วเหล่านี้ยังคัดค้านความคิดที่จะแล่นเรือตะบึงข้าม
มหาสมุทรอัตลันติค ดิ่งไปทางทิศตะวันตกให้ถึงเมืองจีน
และอินเดียของโคลัมบัสอยู่นั่นเอง!

โคลัมบัสตั้งใจจะนำความคิดใหม่ตามแผนการของเขา
ชี้นกราบทูลพระราชาและพระราชินีแห่งประเทศสเปนให้ทรง
ทราบและจะทรงขอให้พระองค์ทรงอุดหนุนเขา โดยจัดเรือ
และคนเรือพร้อมในบังคับบัญชาของเขา ออกเดินทางตาม

แผนการของเขา. ดังนั้นเขาจึงโดยสารเรือไปยังประเทศสเปน เมื่อจากเรือแล้วเขาก็ออกเดินทางเข้าสู่พระนครที่กษัตริย์และพระราชินีทรงประทับอยู่ เพื่อเข้าเฝ้า.

ตามถนนที่เดินทางไปเฝ้านั้น เต็มไปด้วยฝุ่นละอองและร้อนระอุ โคลัมบัสเอาลูกชายของเขาไปด้วย เจ้าหนูน้อยนั้นโดนเดินทางไกลและร้อนจัดเข้าไม่ช้าก็เหนื่อยมาก. ดังนั้นโคลัมบัสจึงหยุดพักที่วัดแห่งหนึ่งระหว่างทาง สัตบุรุษแห่งวัดนั้นได้แสดงความเมตตากรุณาแก่หนูน้อยนั้นมาก โคลัมบัสจึงออกปากฝากบุตรของเขาไว้กับสัตบุรุษแห่งวัดนั้น ระหว่างที่เขาจะเดินทางเข้าไปเฝ้ากษัตริย์และพระราชินีแห่งประเทศสเปน.

ในระยะที่โคลัมบัสเข้าเฝ้าทูลถวายแผนการของตนนั้น โชคยังไม่ดีที่พระเจ้าแผ่นดินมีพระราชกิจอย่างอื่นที่สำคัญจะต้องคิดและปฏิบัติ. พระองค์ไม่อยากให้มีเรื่องหรือสิ่งอื่นๆ มารบกวนก่อความรำคาญให้ในขณะนั้น. แต่สมเด็จพระราชินีได้ทรงพระมหากรุณาต่อโคลัมบัสเป็นอย่างมาก.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

พระนางทรงดำรัสว่า จะเรียกประชุมพวกนักปราชญ์ราช-
บัณฑิตแห่งราชสำนักบางคน เพื่อพิจารณาแผนการของ
โคลัมบัสให้.

โคลัมบัสรู้สึกสดชื่นและมีหวัง เขายิ้มและกล่าวคำขอบ
พระมหากรุณาธิคุณแก่สมเด็จพระราชินีพร้อมกับกราบถวาย
บังคมลา. เมื่อเขาเดินออกจากปราสาทของสมเด็จพระราชินี.
ดวงตาของเขาแจ่มใสเป็นประกายตามประสาคนมีหวังอย่าง
ผาสุกใจ.

โคลัมบัสคอยแล้วคอยเล่า เขาคอยฟังพระราชโองการ
ในเรื่องนี้อยู่ถึง ๕ ปี จึงได้รับทราบพระราชโองการจากพระ
เจ้าแผ่นดินและพระราชินี มีความว่า "เรายังไม่พร้อมที่จะ
จัดเรือและเงินทองช่วยเหลือท่านได้, เรากำลังยุ่งอยู่ด้วย
เรื่องการทำสงคราม, จงมาติดต่อกับเราอีกครั้งหนึ่งใน
โอกาสต่อไป."

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

พระราชินีเปลี่ยนพระทัย

เมื่อความหวังที่คอยแล้วคอยเล่าเผ้ารอมาถึง ๕ ปี สลายลงเช่นนั้น โคลัมบัสเสียใจมาก เขาคิดจะเดินทางกลับบ้านและตรงไปยังวัดที่ฝากลูกชายของเขาไว้เพื่อรับกลับ. แต่สัตบุรุษแห่งวัดนั้นคนหนึ่ง ทราบเรื่องราวของโคลัมบัสกำลังช่วยเหลือ เพราะว่าสัตบุรุษคนนั้นรู้จักชอบพอกันกับสมเด็จพระราชินีแห่งสเปน. เขาได้ขอร้องให้โคลัมบัสรออยู่ที่วัดนั้นก่อน แล้วเขียนจดหมายกราบทูลพระราชินีต่อไป. เป็นเวลานานพระราชินีจึงตอบจดหมาย พระนางทรงมีพระราชโองการให้โคลัมบัสกลับไปเฝ้าอีกครั้ง.

อีกครั้งหนึ่งที่โคลัมบัสได้เข้าเฝ้า กราบทูลรายละเอียดต่าง ๆ ตามแผนการต่อสมเด็จพระราชินี, อีกครั้งหนึ่งเหมือนครั้งแรก พระนางก็ได้ทรงเรียกนักปราชญ์ราชบัณฑิตของราชสำนักมาประชุมพิจารณาแผนการของโคลัมบัส และก็อีกครั้งหนึ่งเหมือนครั้งก่อนอีกนั่นแหละที่มติของราชบัณฑิตว่าแผนการของโคลัมบัสนั้น "เป็นไปไม่ได้, แผนการโง่ ๆ."

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

"หมดหวังและสิ้นสุดกันเสียที" โคลัมบัสกล่าวด้วยความเสียใจ แล้วเขาเตรียมเก็บเข้าของและเดินทางออกจากปราสาทไปทันที.

แต่--- เพื่อนพระราชินีคนหนึ่งในปราสาทนั้น ได้กราบทูลพระราชินีว่า "แม้จะเสียค่าใช้จ่ายก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น, ทำไมไม่ลองให้เขาได้พยายามทำตามแผนการของเขาดู. ? ถ้าเขาไปประสพความสำเร็จ พระองค์ก็จะเป็นเจ้าของทวีปอันมั่งคั่ง มหาศาล เต็มไปด้วย ทองคำ และสินค้าเครื่องเทศต่าง ๆ ทีเดียว."

พระราชินีได้ฟังคำแนะนำของเพื่อนคนนั้น. พระนางก็ตกลงพระทัย ทันทีก็ทรงสั่งมหาดเล็กออกรีบตามตัวโคลัมบัสกลับมาโดยเร็ว.

เมื่อเป็นเช่นนั้น ทั้งกษัตริย์และราชินีแห่งสเปนก็ตกลงทรงรับช่วยเหลือ ให้โคลัมบัสได้ทำตามแผนการของเขา พระองค์ทรงจัดเรือกำปั่นให้ ๓ ลำ และเงินทองสำหรับจับ

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

จ่ายใช้สอยอย่างพอเพียง และทรงมีพระราชดำรัสให้โคลัมบัสเริ่มดำเนินการเดินทางได้!

เรือกำปั่นทัง ๓ ลำนั้น ชื่อ นีนา, ปินตา และซางตา-มาเรีย ตามลำดับ. เขาได้ตระเตรียมเรือสำหรับเดินทางไกลไว้พร้อมเสร็จ โคลัมบัสซื้ออาหารและสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ตามต้องการบรรทุกไปอย่างเต็มที่ พร้อมพรั่งทั้งกัปตันและคนเรือประจำตามอัตรา.

วันหนึ่ง ในเดือนสิงหาคม แห่งปี พ.ศ. ๒๐๓๕ (ค.ศ. ๑๔๙๒) ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะเริ่มอรุณ. ขบวนเรือกำปั่นน้อย ๆ ๓ ลำของเขาก็แล่นออกจากเมืองท่าสเปน ตั้งหัวเรือแล่นตรงไปทางทิศตะวันตก ตัดข้ามมหาสมุทรอัตลันติคอันกว้างใหญ่ไพศาลทันที.

สมมติว่าท่านเป็นกลาสีเรือคนหนึ่ง บนเรือกำปั่นซางตา-มาเรียในสมัยนั้นแล้ว ท่านจงจะเห็นและรู้ว่า สมัยนั้นการแล่นเรือไป ในทะเล นักเดินเรือมีธรรมเนียม นิยม ปฏิบัติกันอย่างไรบ้าง?

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ท่านจะต้องสรวมหมวกแก๊ปทรงตัดสี่แดงแจ่ตามที่ชาว
เรือใช้กันอยู่ดาษดื่นในสมัยนั้น ท่านจะต้องเดินเท้าเปล่า ๆ
ปราศจากรองเท้า, ท่านจะดูเวลารู้ได้ก็จากนาฬิกาทราย, ซึ่ง
มีทรายอยู่ในกรวยแก้ววางเหนือ ขวดแก้วใสขาวอีก ใบหนึ่ง
ทรายก็ไหลลงจากกรวยแก้วข้างบนตกลงไปอยู่ก้นขวดแก้ว
ใบล่าง ตามกำหนดจำนวนเป็นระยะเวลาชั่วโมงหนึ่ง ๆ.

ถ้าท่านเป็นคนเรือคนหนึ่งของโคลัมบัส เช้าตรู่ทุกวัน
เมื่อดวงอาทิตย์ทอรัศมีขึ้นมา. ท่านก็จะสวดภาวนาสักเล็ก
น้อย และร้องเพลงเล่นอีกบ้าง และคงจะมีเนื้อเพลงทำนอง
ดังนี้.

"ได้โปรดให้ ทิวาสว่าง กลางวันนั้น
และผลักดัน ราตรีให้หนีไป."

ถ้าสมัยนั้นท่านไปกับโคลัมบัส ท่านจะต้องช่วยกันขัดถู
ชำระล้างทำความสะอาดพื้นเรือด้วยน้ำเค็ม และใช้ไม้กวาด
อันแข็งกระด้าง แต่ท่านได้กินอาหารร้อน ๆ ทุกวัน ปลา
เนื้อ หรือถั่วสำหรับดินเนอร์ จะประกอบอาหารขึ้นบนโต๊ะ

และบางทีท่านก็จะได้กิน น้ำผึ้ง, เนยแข็ง, ข้าวสุก, ผลองุ่น แห้งและขนมปังชาวเรืออีกด้วย.

โคลัมบัสถึงโลกใหม่

สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าวันคืนต่างก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เรือกำปั่นทั้ง ๓ แล่นตะบึงอยู่ตลอดเวลาฝ่าคลื่นลมอยู่กลางมหาสมุทร โคลัมบัสก็เดินไปเดินมาอยู่บนดาดฟ้าเรือซางตามาเรีย ซึ่งเป็นเรือนำขบวน ในเวลากลางคืนเขาจะคอยเฝ้าดูดาว. เขารู้ดีเดียวว่าดาวเหนืออันเป็นประโยชน์ชี้ทิศสำหรับชาวเรือจะขึ้นทางทิศไหนบนท้องฟ้า. เวลากลางวันโคลัมบัสจะเฝ้าสังเกตดวงอาทิตย์และเมฆ. เขาจะร่าเริงเป็นสุขมากเมื่อมีลมกินใบทำให้เรือแล่นไปอย่างรวดเร็ว แต่เขาจะสลดและเงียบขรึมเมื่อไม่มีลมทำให้เรือลอยเท้งเต้งอยู่นาน ๆ หรือเกิดลมพายุพัดแรงจัด.

เมื่อมีฝูงนกบินผ่านไปเหนือขบวนเรือของเขา. เขาก็

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

คาดหมายได้ว่า เรือแล่นอยู่ไม่ไกลจากฝั่งแล้ว. เขาหวังเป็นอย่างมากที่เดียวว่า ในที่สุดจะต้องบรรลุถึงทวีปอาเซียได้อย่างไม่ต้องสงสัย.

แล่นไป, แล่นไป เมื่อมีต้นหญ้าลอยเป็นแพมาในน้ำรอบ ๆ ลำเรือ พวกลูกเรือก็พากันตื่นกลัว เขาพากันพูดว่ากลัวเรือจะเข้าไปติดอยู่ในทะเลหญ้าอันเขียวชอุ่มซึ่งอาจเป็นได้ถ้าขืนแล่นไปดังนี้. พวกลูกเรือต่างพากันบ่นว่า พวกเขาก็ได้ถูกพาแล่นเรือมาไกลแสนไกลนักหนาแล้ว ก็ยังไม่ถึงจุดหมาย พวกเขาอยากจะหันหัวเรือแล่นกลับไปกันเสียทีก็จะดีกว่า.

ในเดือนตุลาคมพวกลูกเรือก็เริ่มวางแผนการลับกระซิบกระซาบบอกกันต่อ ๆ ไป สำหรับแผนการที่จะรุมกันจับโคลัมบัสถ่วงลงทะเลเสีย แล้วยึดอำนาจบนเรือกำปั่นทั้งสามลำแล่นกลับบ้าน.

แต่โคลัมบัสเป็นนักเดินเรือที่ฉลาดรู้เท่าทัน. เขาเรียกประชุมลูกเรือทันทีและชี้แจงเหตุผลพร้อมทั้งชักชวนให้ร่วม

มือร่วมใจกันเดินเรือต่อไปอีกสักสอง สามวัน เขาแสดงสมรรถภาพแห่งความกล้าหาญ ให้ปรากฏแก่พวกลูกเรือจนสำเร็จ. และคงแล่นเรือต่อไป.

ในวันที่๑๒ ตุลาคม แต่เช้าตรู่ก่อนที่แสงเงิน แสงทองจะทอแสงขึ้นสู่ขอบฟ้า ลูกเรือคนหนึ่งเห็นทิวขาวยาวเป็นพืดปรากฏขึ้นไกลลิบ ๆ ทางหัวเรือ. เขาตะโกนก้องด้วยความยินดีอย่างล้นพ้นว่า "แผ่นดิน! แผ่นดิน!"

แผ่นดินจริง ๆ. มันเป็นแผ่นดินของเกาะ ๆ หนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ห่างฝั่งแผ่นดินส่วนใหญ่ของทวีปอเมริกานัก!

เมื่อแสงแดดค่อย ๆ แรงกล้าขึ้น เรือก็เข้าทอดุสมอยู่ไม่ไกลเกาะนั้นนัก ครั้นแล้วโคลัมบัสพร้อมด้วยคนของเขาบางคนได้ขึ้นไปบนเกาะนั้น เขานำเอาธงชาติสเปนขึ้นไปปักไว้บนเกาะแสดงอธิปไตยสเปนเหนือเกาะนั้นด้วย. พวกของโคลัมบัส และ ตัวของเขา เองพากัน คุ้เข่าลงจูบพื้น พิภพด้วยดวงตาอันหล่อชุ่มไปด้วยน้ำตา., พวกเขารู้สึก ปลื้มปีติอย่างที่สุด ที่ไม่เคยหวังตั้งใจมาแต่ย!

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

โคลัมบัสเผชิญหน้าพวกอินเดียนแดง.

ชาวพื้นเมืองบนเกาะนั้นได้พากันมายังชายฝั่ง พวกเหล่านั้นมีผิวคล้ำเป็นสีทองแดง ทุกคนไม่สวมเสื้อแต่เขียนด่วดลายด้วยสีต่าง ๆ ตามร่างกาย เดอะไปหมด รู้สึกว่าพวกนี้ชยาดหวาดกลัว อาคันตุกะ แปลก หน้าผิวขาวที่ขึ้นไปบนเกาะนั้นมาก โดยฉะเพาะผู้เป็นหัวหน้า— โคลัมบัส ซึ่งมีร่างสูงใหญ่ล่ำสันและมีนัยน์ตาเป็นสีน้ำเงิน.

โคลัมบัสได้โอภาปราศัยกับชาวเกาะด้วยอัธยาศัยไมตรีและแจกหมวกแก๊ปสีแดงบ้าง, ลูกพวนบ้าง และลูกบัทม์แก้วสีอันมีประกายรัศมีวับแวับให้ดูอย่างทั่วถึงกัน ซึ่งเป็นที่ถูกอกถูกใจชาวเกาะมาก. ส่วนชาวเกาะเหล่านั้นก็ได้แสดงไมตรีจิตตอบโดยได้นำเอาอาหารบางอย่างมาให้, หาน้ำจืดสะอาดมาให้ดื่ม, ให้ด้ายทอผ้าซึ่งปั่นเป็นเส้นจากฝ้าย และนกแก้ว แก่โคลัมบัสและลูกเรือทั่วทางกับโคลัมบัสขึ้นไปบนเกาะนั้นด้วย.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

โคลัมบัสเชื่อตามความคิดของเขาว่า เขาได้มาถึงส่วนหนึ่งของทวีปอาเซียแล้ว เขาพูดอย่างเต็มไปด้วยความเชื่อแน่ว่าเกาะนี้ต้องเป็นเกาะหนึ่งที่อยู่ใกล้ชายฝั่งของเมืองจีนหรืออินเดียอย่างแน่นอน ดังนั้น, เขาจึงเรียกชาวพื้นเมืองผิวคล้ำบนเกาะนั้นว่าชาวอินเดียน.

จากเกาะที่เขาเหยียบขึ้นมาเป็นเกาะแรกนี้ ยังมีเกาะอื่นๆอยู่ใกล้บ้างไกลบ้างจากเกาะนอกหลายเกาะ เขาได้ลงเรือน้อยไปสำรวจดูเกาะอื่นๆอีกบ้าง บนเกาะนั้นๆ นับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่ได้พบไร่ข้าวโภชน์ และมันฝรั่งมากมาย. เขาหารู้ไม่ว่าเกาะที่เขาสำรวจพบนั้นคือ เกาะคิวบาในปัจจุบัน. นอกจากนั้นเขายังค้นเสาะหาทองคำ, และสินค้าเครื่องเทศและไข่มุกเพื่อบรรทุกเรือกลับไปถวายพระเจ้าแผ่นดินและพระราชินีแห่งประเทศสเปนอีกด้วย.

วันเดือนค่อยผ่านพ้นไปตราบกระทั่งถึงวันพระคริสต์สมภพ(Christmas) คือ ๒๕ ธันวาคม แห่งปีเดียวกันนั้น. คืนวันหนึ่งขณะที่ดวงดาวใหญ่น้อยกำลังส่งแสงระยิบระยับ

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ดารดาษอยู่บนท้องฟ้า, สายลมโชยพัดมาอ่อน ๆ เป็นคืนที่แสนสบาย ซางตามาเรียกำลังแล่นอยู่ใกล้เกาะ ๆ หนึ่งส่วนโคลัมบัสกำลัง หลับสบาย อยู่ใน เคบินของเขาบนเรือ ซางตามาเรีย ลูกเรือที่กำลังถือท้ายเรืออยู่ก็เผลอม่อยหลับไป "ไม่มีสิ่งที่มีชีวิตอะไรเคลื่อนไหว แม้แต่เจ้าพวกหนูในท้องเรือ"

————ทุกชีวิตหลับสนิท !.

เมื่อขาดผู้บังคับหางเสือ เรือก็ลอยเปะปะไปตามเรื่องในทันทีทันใดอย่างไม่รู้ตัวนั้น ซางตามาเรียก็แล่นเกยเข้าไปบนหินโสโครก., มันติดแน่นอยู่บนนั้นในเมื่อแล่นเข้าชนอย่างแรงจนหยุดแล่นทันที. ทุก ๆ คนตกใจตื่นขึ้นหมด ต่างพากันวิ่งไปทั่วดาดฟ้า เพื่อค้นหาว่าเกิดเหตุอะไรกันขึ้น.

เมื่อรู้ว่าเรือซางตามาเรียแล่นเข้าไปเกยหินโสโครกชายเกาะจนติดแน่น โคลัมบัสก็สั่งให้เอาเรือเล็กประจำเรือนั้นลงฉุดลากเรือเล็กพยายามฉุดแล้วฉุดเล่า. แต่ก็ไม่สามารถลากเอาซางตามาเรียออกมาจากหินโสโครกได้ ใน

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ที่สุดโคลัมบัสก็จำใจต้องทิ้งเรือของเขาไว้บนหินโสโครกนั้น
—ซางตามาเรียอับปางเสียแล้ว!

ในเวลานั้นเรือปินตาก็ไม่อยู่ได้แล่นไปสำรวจเกาะอื่นๆ ในหมู่เกาะนั้นเสียก่อนจะเดินทางกลับบ้าน เหลือแต่นินาลำเดียว ซึ่งถ้าจะรวมลูกเรือจากซางตามาเรียที่อับปางนั้นลงในนินาลำเดียวก็ไม่สามารถจะบรรทุกกันกลับสเปนให้หมดได้.

คณะนักสำรวจ ถูกนำเคมเหล่านั้นจึงได้ปรึกษาและตกลงกันว่า จะแบ่งกันพักรออยู่บนเกาะนั้น โดยสร้างป้อมปราการเป็นที่อยู่อาศัยให้แข็งแรง เพื่อทำการสำรวจหาทองคำไปด้วย อีกส่วนหนึ่งประจำเรือนินากลับสเปน ตกลงกันดังนี้แล้วก็ช่วยกันรื้อเอาไม้จากซากเรือกำปั่นซางตามาเรียมาสร้างป้อมที่อยู่อาศัย เมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้วโคลัมบัสจึงลงเรือนินาแล่นกลับสเปน. พร้อมด้วยของมีค่าเท่าที่จะหาได้ และได้นำเอาชาวอินเดีย ๑๐ คนไปเที่ยวด้วย.

เมื่อโคลัมบัสกลับถึงประเทศสเปน เขาได้รับการต้อน

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

รับจากชาวเมืองอย่างมโหฬาร โดยมีโครงการณ์เดินขบวนแห่โคลัมบัสอย่างใหญ่โต.

มันเป็นวันที่แสนอบอุ่น สบายวันหนึ่งในเดือนเมษายนที่ขบวนแห่ได้ตั้งต้นยาตราไปตามท้องถนนทั่วพระนครหลวงแห่งสเปน. ชาวอินเดียทั้งสิบคนที่มากับโคลัมบัสก็เข้าขบวนแห่นั้น โดยบางคนก็ถือกรงนกแก้วสวยงามไปด้วย. เหล่าสาสุกเรือที่เดินทางร่วมไปกับโคลัมบัสแต่งตัวอย่างสวยงามสรวมหมวกแก๊ปทรงตัดสีแดงแจ๋ของเขาตามเคยเข้าเดินขบวนแห่อย่างเป็นระเบียบ. บรรดานักรบทหารหาญของสเปนแต่งกายด้วยเกราะเต็มยศส่งประกายอยู่วับๆ ก็เดินเข้าสมทบเข้าขบวนนด้วย โคลัมบัสนั่งม้าตัวงามเป็นสง่ามากลางขบวน. เขารู้สึกพากพูมใจมากทีเดียว! พระเจ้าแผ่นดินและสมเด็จพระบรมราชินีทรง ประทับคอยดูขบวนแห่อันมโหฬารเอิกเริกนี้ผ่านไปจนสิ้นขบวน บรรดาผู้งชนชาวพระนคร ที่ยืนดูอยู่สอง ฟาก ถนนต่าง ก็พากัน โบกธงและเปล่งเสียงอวยชัยให้พรต้อนรับกันอยู่อึงมี่.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

มันเป็นการต้อนรับวีรบุรุษของเขาที่ประสพความสำเร็จมาอย่างมโหฬารที่สุด.!

โคลัมบัสกลับไปยังโลกใหม่อีก.

โคลัมบัสได้เข้าเฝ้าพระมหากษัตริย์และสมเด็จพระบรมราชินี และกราบทูลเรื่องราวการเดินทางจนกระทั่งไปพบเกาะต่าง ๆ และเรื่องราวพิศดารที่พบเห็นมาบนเกาะเหล่านั้น เขาไม่ลืมที่จะกราบทูลว่าได้จัดคนให้พักรออยู่ที่โน่นเพื่อค้นคว้าเสาะหาทองคำ, เขาไม่ลืมที่จะกราบทูลด้วยความปลาบปลื้มใจในความสำเร็จของเขาว่า หมู่เกาะเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีนหรืออินเดีย. และในที่สุดเขาได้แสดงความจำนงจะรีบกลับไปยังดินแดน 'โลกใหม่' ที่เขาค้นพบอีกและกราบทูลด้วยความมั่นหมายว่า "ในการกลับไปครั้งนี้ ข้าพระพุทธเจ้าจะต้องไปจนถึงพื้นแผ่นดินส่วนใหญ่ของทวีปอาเซียเลยทีเดียว!".

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ครั้งนั้นโคลัมบัสได้รับพระราชทานเกียรติยศอย่างสูงจากพระเจ้าแผ่นดิน และพระราชินีแห่งกรุงสเปน. เขาได้รับพระราชทานยศเป็น "แม่ทัพเรือแห่งมหาสมุทรโพ้นทะเล". โคลัมบัสได้กราบทูลตามความดำริของเขาในอันที่จะกลับไปสร้างเมืองขึ้นบนเกาะทุก ๆ แห่ง เขาได้วางแผนการในอันที่จะข้ามมหาสมุทรกลับไปยังโลกใหม่อีก!

ในการเดินทางครั้งที่สองนี้ เขาได้ประกาศให้ประชาชนที่ต้องการจะไปตั้งภูมิลำเนาทำมาหากินอยู่บนเกาะต่าง ๆ อันมีทัศนภูมิประเทศอันสวยงาม และอุดมสมบูรณ์เหล่านั้นให้มาสมัครไปกับเขาด้วย. เขาได้จัดหาบรรดาสิ่งก่อสร้างที่จำเป็นในการปลูกบ้านสร้างเมือง เขาได้จัดหาเครื่องมือต่างๆ สำหรับใช้ในการขุดค้นหาทองคำไปอย่างครบถ้วน เขาไม่ลืมที่จะจัดหาอาหาร, สะเบียงกรังต่าง ๆ, เมล็ดพืชพรรณธัญญาหารต่าง ๆ ทั้งพืชล้มลุกและพืชยืนต้น อาวุธปืนเป็นสิ่งสำคัญมากและเขาได้จัดหาไปอย่างเพียงพอ นอกจากนั้นเขายังได้จัดหาม้า และลูกไก่ไปใช้และเลี้ยงอีกด้วย ทั้งผู้คน

ที่สมัครไปกับเขาและสิ่งของต่าง ๆ ทั้งที่หาได้ไปใช้และเป็นสินค้าดังว่ามานั้น จัดบรรทุกลงเรือกำปั่นใหญ่จนเต็มระวางถึง ๑๗ ลำพอดี พร้อมแล้วก็ออกเดินทาง.

เมื่อชะบวนอพยพบนกำปั่นใหญ่ ๑๗ ลำ ของโคลัมบัสมาถึง 'โลกใหม่' อีกครั้งหนึ่งนั้น โคลัมบัสไม่เห็นบ้อมที่อาศัยของเหล่าลูกเรือที่คอยเขาอยู่บนเกาะเสียแล้ว ปรากฏว่าพวกอินเดียนเผาเสียสิ้น ส่วนพวกลูกเรือทั้งหมดก็ถูกจับฆ่าตายหมดทั้งนี้เพราะเมื่อลับหลังโคลัมบัส แล้วลูกเรือไม่รู้จักปฏิบัติตน ไปวางโตและสำแดงตนไม่เป็นมิตรต่อชาวอินเดียพื้นเมืองเหมือนเมื่อโคลัมบัสยังอยู่ ในที่สุดก็เกิดต่อสู้รบพุ่งฆ่าฟันกันขึ้น.

โคลัมบัสจึงได้สร้างบ้อมต่าง ๆ และวาง ผัง สร้างเมืองขึ้นตามเกาะต่าง ๆ อีกใหม่ แต่ชาวสเปนที่อพยพไปกับโคลัมบัสเหล่านี้ไม่วายดูหมิ่นเหยียบหยามชาวพื้นเมืองมีเรื่องวิวาทะเบาะแว้งเกะกะกับพวกอินเดียนเสมอๆ โคลัมบัส

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ชำระแทบไม่หวาดไม่ไหว ยิ่งกว่านั้น ชาวสเปนเหล่านั้นยัง
เกะกะชวนวิวาทเอากับโคลัมบัสเสียเองทีเดียว.
จนถึงกับครั้งหนึ่ง เจ้าพวกสเปนบ้าบินเหล่านักอจลา-
จลแล้วช่วยกันจับตัวโคลัมบัสล่ามโซ่ส่งกลับประเทศสเปน.
เมื่อเรือมาถึงสเปน โคลัมบัสได้เชิญหนังสือกราบทูล
พระราชินีให้ทรงทราบ พระนางทรงทราบเรื่องราวแล้วก็
แสดงความเสียใจอย่างมาก และสั่งปล่อยโคลัมบัสให้เป็น
อิสสระและสั่งโคลัมบัสให้มาเฝ้าในปราสาทในเทศกาลคริสต์
สมภพปีนั้นด้วย.

ต่อมาโคลัมบัสได้แล่นเรือกลับไปยังโลกใหม่ของเขาได้
อีก ๔ ครั้ง เขาก็ตาย แม้ในเวลาเมื่อเขาจะตายเขาก็ยังไม่
ทิ้งความคิดที่ว่าเขาสามารถไปถึงอาเซียได้เป็นคนแรกโดย
แล่นเรือตัดตรงไปทางตะวันตกทางเดียว เขาไม่เคยนึกฝัน
เสียเลยว่า แผ่นดินที่เขาไปพบนั้นคือ 'โลกใหม่' หรือ
ทวีปอเมริกาปัจจุบัน.

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

แต่อย่างไรก็ดี. อาศัยการเดินเรือครั้งแรกที่สุดของโคลัมบัส เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๓๕ ทำให้มีผู้รู้จักโลกใหม่ และประวัติศาสตร์ของอเมริกาก็เริ่มขึ้นแต่บัดนั้นมา โคลัมบัสเป็นวีรบุรุษคนแรกที่ค้นหาทาง ตัดข้ามมหาสมุทรอัตลันติคสำเร็จ และต่อ ๆ มาก็มีนักเดินเรือและนักเผชิญภัยแสวงหาโชคลาภจากยุโรปเดินทางตามสายของโคลัมบัสทะยอยกันเข้ามายังโลกใหม่เป็นลำดับมาจนทุกที.

เฮนรี่ ฮัดสัน

กัปตันเรือ 'พระจันทร์ครึ่งดวง'

อะไร สักอย่างหนึ่งเป็นแน่ที่ปรากฏเป็นสีขาวโพลนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตามลูกคลื่นในมหาสมุทรอันไกลสุดสายตา. มันจะเป็นพญาหงส์ขาวสะอาดตัวมหึมาละกระมัง? เหล่าลูกเรือล้วนแต่ชะเง้อคอบ้องแส่งส่ายางเหนือดวงตาของเขาเพ่งตรงไปยังสิ่งนั้นให้เห็นชัดยิ่งขึ้น——ดูแล้วก็ดูเล่าแล้วก็คิดกันไปต่าง ๆ นา ๆ เพราะไม่รู้ว่า อ้ายสิ่งนั้นมันอะไรกันแน่!

"ภูเขาน้ำแข็งน่ะ, แต่มันมีรูปดูเหมือนพญาหงส์ตัวมหึมา." ลูกเรือคนหนึ่งออกความเห็น.

"เฮ้ย, แล้วนั่นมันอะไรอีกเล่าหว่า อ้ายที่ไหว ๆ อยู่บน

ยอดน่ะ?" ลูกเรือคนหนึ่งร้องขึ้นเมื่อแน่ใจในสายตาของตน เอง. "ข้าเชื่อว่าอ้ายนั่นมันจะเป็นหมีน่ะนา!"

จริงอย่างเจ้าหมอนั่นว่า. นั่นมันคือหมีจริง ๆ แต่มีขนขาวปลอดเหมือนกับหิมะ. มันคือหมีขาวซึ่งมีอยู่ชุกชุมตามแถบขั้วโลกเหนือ ฝรั่งเรียกมันว่า โปล่าร์ แบร์ [Polar Bear] ที่พวกลูกเรือเห็นมันเคลื่อนไหวนั่นมันกำลังก้ม ๆ เงย ๆ ดูลงไปในน้ำที่มันเคยโดดลงไปดำผุดดำว่ายนั่นเอง. ถ้าในเวลานั้น สมมติว่าท่านก็อยู่บนเรือลำนั้นด้วยแล้ว ท่านคงอดที่จะกระโดดโลดเต้นไปตามดาดฟ้าเรือพลางตะโกนเรียกใครต่อใครให้มาดูหมีขาวได้ละหรือ?

พวกลูกเรือที่เห็นหมีขาวไม่ได้ไปบอกให้กัปตันของเขารู้หรอกเพราะพวกนรู้ดีว่าเป็นการกวนใจแกเปล่า ๆ. กัปตันเรือลำนี้คือ เฮนรี่ ฮัดสันน่ะ แกอุตส่าห์แล่นเรือมานี่ไม่ใช่ต้องการมาดูหรือมาล่าหมีขาวหรอกท่าน. เขาออกสำรวจหาทาง

เฮนรี่ ฮัดสัน

เดินเรือที่สั้นที่สุด จากประเทศอังกฤษเพื่อไปยัง อินเดีย หรือ เมืองจีนต่างหากเล่า!

นักอีกคนหนึ่งที่พยายามค้นหาทางไปอินเดียหรือเมืองจีน เหมือนกับโคลัมบัส — นักแสวงหาโชคลาภ! แต่เขาไม่ใช้เส้นทางซ้ำทางเดียวกับโคลัมบัส เขาไปทางไหนกันโปรดอ่านต่อไป!.

เฮนรีฮัดสันมีความเชื่อว่าถ้าแล่นเรือ ขึ้นไปทาง ทิศเหนือข้อมทวีปยุโรปไปโดย รอบก็จะไปถึง อินเดียและ เมืองจีนได้เหมือนกัน. เขาคิดร่ำรวยมากถ้าไปได้สำเร็จถึงอินเดียและจีนแล้วเขาจะซื้อ แพร,ไหม, เครื่องเทศต่างๆและทองคำให้เยอะแยะที่เดียว, เขาจะทำการติดต่อกับกษัตริย์และพระราชวงศ์ เจ้าฟ้าข้า แผ่นดิน ทั้งหลายของ อินเดียและจีน อย่างพากพูมและคิดร่ำรวยอย่างมหาศาล เพราะบรรดาเจ้าฟ้าพระมหากษัตริย์ของอินเดียและจีน ล้วนมั่งคั่ง ร่ำรวย แม้แต่พระราชวังของเขาก็ใช้ทองคำแผ่เป็นแผ่นมุงหลังคา.

สองครั้งแล้ว ที่เฮนรีฮัดสันแล่นเรือจากอังกฤษมุ่งตรง

เฮนรี่ ฮัดสัน

ชั้นชั้วโลกเหนือ แต่พอเข้าเขตต์อ่าวใหญ่ซึ่งคราคร่ำไปด้วย ฝูงปลาวาฬ, ทะเลก็เต็มไปด้วยน้ำแข็งและแผ่นดินผืนใหญ่ขวางหน้าสะกัดทางเสียแล่นเรือต่อไปอีกไม่ได้. เขาต้องหันหัวเรือแล่นกลับบ้าน.

ฮัดสันใช้เรือ 'ดวงจันทร์ครึ่งดวง' เดินทาง

ครั้งหนึ่งประชาชนต่างประเทศในประเทศหนึ่งได้เชื้อเชิญให้เฮนรี่ ฮัดสันไปเยี่ยมเยียนพวกเขา. ประชาชนพวกนี้อยู่ในประเทศที่มีรูปพรรณสัณฐานคล้ายถุงมือชะนิดไม่มีนิ้ว นอกจากนิ้วหัวแม่มือที่ใช้สำรวมกันหนาวในฤดูหนาว. ประเทศที่ว่านี้คือ ฮอลันดา. ประชาชนในประเทศนี้เรียกว่าพวกดัทช์ เมื่อเฮนรีฮัดสันไปถึงประเทศนี้ก็ได้รับการต้อนรับจากประชาชาวดัทช์อย่างดี. พวกดัทช์ได้วิงวอนให้ฮัดสันพยายามอีกสักครั้งหนึ่ง สำหรับ การ ค้นหา ทาง ที่สั้น ที่สุด ไปยัง อินเดีย และจีน.

พอถึงปี พ.ศ. ๒๑๕๒ (ค.ศ. ๑๖๐๙) เฮนรี่ ฮัดสันก็เริ่ม

จม
อ
923
ช A82ผ
น.33บ.2161(5)

เดินทางอีก ครั้งนี้ใช้เรือ "พระจันทร์ครึ่งดวง" เป็นพาหนะ เริ่มแล่นเรือออกจากประเทศฮอลันดา ตัดตรงข้ามมหาสมุทรไปทางทิศตะวันตก. ในที่สุดการค้นหาทางใหม่ไปอินเดียและจีนของฮัดสันก็ไปแล่นเลียบอยู่ตามชายฝั่งของ ทวีปอเมริกาบางตอนในภาคเหนือนั่นเอง!

"พระจันทร์ครึ่งดวง" แล่นวกเลียบฝั่งอเมริกาลงมาทางใต้ได้หน่อยก็ย้อนแล่นขึ้นไปตามชายฝั่งอีก. ซึ่งที่วกขึ้นแล่นตัดเข้าไปนั้น เป็นการแล่นเข้าไปในแม่น้ำใหญ่สายหนึ่งตามชายฝั่งทั้ง ๒ ฟากแม่น้ำ เมื่อเรือผ่าน ไปก็มีพวกอินเดียนแดงชาวพื้นเมืองพากันแตกตื่นมายืนดูกันสลอนไปหมด.

พวกลูกเรือต่างก็พากันชอบทัศนียภาพอัน อุดม สมบูรณ์บนแผ่นดิน ๒ ฟากแม่น้ำนั้นเป็นอย่างมาก หลายคนถึงกับอุทานออกมาว่า "ที่ดินตามนี้มันเป็นดินแดนที่สนุกสบายจริง ๆ นับแต่เห็นมา."

บรรดาต้นไม้ใหญ่สาขาก็ขึ้นอยู่ แลสล้างล้วนแต่ต้นใหญ่ทั้งนั้น ดอกไม้ในฤดูใบไม้ล่วงต่างก็ส่งสีเหลืองและสีส้ม

เฮนรี่ ฮัดสัน

สลับซับซ้อนกันอยู่ดาษดื่น, ไร่องุ่นอันกว้างลิบ ๆ เป็นสีแดง พืด, ป่าไม้เขียวขจีน่ารักน่าชม, กลิ่นไอของภูมิภาคตามลำน้ำแต่ละล้วนสดชื่นไปทั้งนั้น. ฝูงผู้เสือหลากสูบนกันว่อนอยู่ไปมา. ในเวลาเย็น ๆ จะได้ยินเสียงเพลงกล่อมฤดูใบไม้ร่วงส่องจากบึกแมลงแคตดิด. (จักกระจั่น, เรไร?) อย่างเยือกเย็นวังเวงใจ.

"พระจันทร์ครึ่งดวง" แล่นเข้าไปตามลำแม่น้ำฮัดสันมาก. ครั้งหนึ่งเฮนรี่ ฮัดสันส่งให้แวะจอดเข้าที่ตรงหมู่บ้านชาวอินเดียนพันเมืองแห่งหนึ่ง. แล้วเขากับนบกไปเยี่ยมเยียนหัวหน้าของพวกนั้น. บ้านของหัวหน้าชาวอินเดียนเป็นรูปกลมภายในมีเสื่อปูสำหรับนั่งอยู่ทั่วพื้น. หัวหน้าชาวอินเดียนได้ต้อนรับเป็นอันดี และเลี้ยงอาหารแก่ฮัดสัน อาหารใส่อยู่ในชามไม้สีแดง ตามถานดินนอกบ้านมีข้าวโภชน์และถั่วตากแดดอยู่มากมาย.

หัวหน้าชาวอินเดียนผู้นั้นได้เชิญให้เฮนรี่ ฮัดสันพักแรมอยู่กับเขาสักคืนหนึ่ง และเพื่อมิให้เฮนรี่ฮัดสันวิตกเรื่องอันตราย

เฮนรี่ ฮัดสัน

หรือจะถูกรอบทำร้าย หัวหน้าชาวอินเดียนได้หักลูกธนูของ
เขาแล้วโยนเข้าเตาไฟ. นั่นคือแสดงสัจจกิริยาแห่งความเป็น
มิตรแท้ตามความนิยมของพวกนั้น.

แต่พวกอินเดียนอื่น ๆ บางพวกไม่สำแดงความเป็นมิตร
แก่พวกของเฮนรี่ฮัดสัน มีการรบกวนต่าง ๆ เช่นรอบระดม
ยิงธนูลงไปยังเรือ "พระจันทร์ครึ่งดวง" ทำให้พวกลูก
เรือขาดกลัวและในที่สุดก็เร่งเร้าเฮนรี่ ฮัดสันให้แล่นเรือออก
จากแม่น้ำนั้นและกลับบ้าน! พวกเหล่านั้นเตียนบ้างไหม
ในความคิดของท่าน?

อะไรเกิดขึ้นแก่เฮนรี่ ฮัดสัน.

ในปีต่อมา. เฮนรี่ฮัดสันแล่นเรือตัดขึ้นทิศเหนือครั้ง
หนึ่ง คราวนี้เขาเอาลูกชายหนุ่มคนโตของเขาไปด้วยเขาพา
กันแล่นขึ้นไปทางเหนือ เลียบอ่าว ไกลแสนไกล จนกระทั่งมา
พบอ่าวใหญ่อ่าวหนึ่ง เขาก็พากันแล่นเรือสำรวจไปรอบ ๆ
อ่าวนั้นเพื่อหาทางทะลุออกไป แต่ก็หาพบที่ใดมีช่องทางทะลุ
ไปเพื่อแล่นต่อไปให้ถึงอินเดียและจีนได้ไม่.

เฮนรี่ ฮัดสัน

เฮนรี่ ฮัดสันและคนเรือของเขาก็ขนหยุดพักอยู่บนฝั่งใน อ่าวนั้นจนตลอดฤดูหนาว พื้นดินและสิ่งต่าง ๆ ล้วนแต่ถูกปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน ไปหมด แลละลิว จนสุดสายตา. เงียบสงบ, ไม่มีสิ่งใดจะไหวติง. เหล่าสัตว์ทั้งหลายหรือก็ต่างพากันขดตัวซุกหลับกันอยู่ในที่อยู่อันอบอุ่นของมันหมด.

บรรดาลูกเรือได้รับความหนาวจัดและหิวโหย และในที่สุดพวกเหล่านี้ก็เกิดความกลัวหนาวตายและอดตายขึ้นมา. แต่จะทำอย่างไรนอกจากอดทน จนกระทั่ง — — —

ฤดูใบไม้ผลิย่างเข้ามา ฝูงเป็ด, ห่านและหงส์พากันบินร่อนข้ามผ่านเรือของเขาไป สัตว์พวกนี้บินมาจากทิศใต้เพื่อไปสู่ทิศเหนือตามถิ่นของมันซึ่งทนนั้นมันจะทำรังอยู่จนตลอดฤดูร้อน. ในฤดูนี้พวกลูกเรือพอจะลงจับปลาในอ่าวนั้นกันได้บ้างแล้ว. เพราะน้ำแข็งที่จับหนาบกเริ่มละลาย แต่เขาอดอยากกันมานานแล้ว เขาทั้งหลายไม่มั่นใจเลยสำหรับสะเบียงกรังบนเรือที่เหลืออยู่จะพอกินระหว่างทางแล่นกลับบ้าน. ทุกคนต่างเป็นเดือดเป็นแค้นเฮนรี่ ฮัดสันไปตาม ๆ กัน.

เฮนรี่ ฮัดสัน

ลูกเรือบางคนในจำพวกนั้นเป็นพวกที่ชั่วร้าย ก็ชักชวน ร่วมหัวกันก่อการจลาจลขึ้น พวกเหล่านี้ประกอบกรรมทารุณโหดร้ายที่สุดกล่าวคือ จับตัวเฮนรี ฮัดสันผู้นำของเขาถ่วงน้ำ. ส่วนลูกชายของเฮนรีฮัดสันและลูกเรือที่เจ็บป่วยบางคน มันช่วยกันจับมัดใส่ลงในเรือเล็กแล้วผลัก ให้ลอยออกไปในทะเลลึก. แล้วเจ้าพวกลูกเรือใจยักษ์เหล่านี้พากันแล่นเรือกลับบ้าน.

พวกที่ถูกมัด ใส่เรือลอยแพไปนั้น ไม่มี ใครได้พบเห็นอีกเลย. จนกระทั่งทุกวันนี้ไม่มีใครเลย ที่จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเฮนรี ฮัดสันบ้าง. แต่ท่านจะพบชื่อของเขาบนแผนที่ทวีปอเมริกาเหนือ.

ฮัดสันไม่ได้ค้นคว้า หาความรู้ว่า แผ่นดิน ที่เขาไปพบนั้นเป็นอะไร อยู่ที่ไหน. แต่เขาเป็นบุคคลคนหนึ่งละที่สามารถแล่นเรียเข้าไปในแม่น้ำสายใหญ่สายหนึ่งของทวีปอเมริกาได้ไกลยิ่งกว่าใคร ๆที่เคยแล่นเข้าไปก่อนเขา. ทั้งสามารถกลับออกไป พร้อมด้วย ข่าวคราว เรื่องราว ของภูมิภาพ ตอนนั้นได้

มากมายกว่าใคร ๆ อีกด้วย. เขาได้ไปพบอ่าวใหญ่ อ่าวนั้นคืออ่าวที่มีชื่อว่า 'อ่าวฮัดสัน' มาจนทุกวันนี้นั่นเอง.!

แม่น้ำใหญ่สายที่เขาแล่นเรือเข้าไปนั้นได้ชื่อว่า 'แม่น้ำฮัดสัน' บรรดาเรือที่จะแล่นเข้าสู่นครนิวยอร์คจะต้องแล่นมาตามแม่น้ำฮัดสันนี้. ตอนปากแม่น้ำนั้นมีเกาะ ๆ หนึ่งซึ่งพวกดัทช์เคยมาจับจองสร้างเมืองเล็ก ๆ ขึ้น ทุกวันนี้เกาะที่ว่านี้เป็นใจกลางของมหานครนิวยอร์ค.

คุณพ่อ ยนิเปโร เซียรรา

ผู้ประดิษฐานสังฆคริสต์มณฑลในรัฐแคลิฟอร์เนีย.

พระสงฆ์หนุ่มองค์หนึ่งกระวีกระวาดเข้าไปในห้องของเขาแล้วก็หยุดชะงักอยู่ด้วยความประหลาดใจ บนเตียงนอนของท่านมีลูกแมวอยู่ถึง ๔ ตัว มันกำลังเล่นกันเพลิน ท่านหยุดดูและยิ้มน้อย ๆ เมื่อเห็นลูกแมวตัวหนึ่งโดดเข้าไล่งับหางของอีกตัวหนึ่ง. เจ้าลูกแมวเหล่านี้มันจะพลิกคว่ำหงายอย่างค่อย ๆและแสดงกิริยาอ่อนโยนดุจผ้าไหม เมื่อท่านจับเล่นกับมันด้วย.

เจ้าเด็กอินเดียนผิวคล้ำคนหนึ่งยืนแอบประตูอยู่ด้วย. ในดวงตาดำของเขาลุกโพลงเป็นประกาย เพราะว่าท่านพระสงฆ์ของเขาสามารถค้นหาลูกแมวของเขาได้เองทั้งหมด.

คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า

พระสงฆ์องค์นักถูกแมวเหล่านมาก. เมื่อท่านเดินไป
ไหนองค์เดียวมันก็พากันเคล้าเคลียท่านไปด้วย. ท่านเรียก
มันว่าพวกถูกแมวแสนรู้ เพราะว่าเมื่อถึงเวลาที่ท่านจะต้อง
ตื่นขึ้นสวดภาวนาในตอนเช้าตรู่. เจ้าถูกแมวแสนรู้เหล่านี้
เป็นผู้ปลุกท่าน. และท่านยังได้สอนให้มันนั่งพับถุงเท้าน้อยๆ
หมอบอยู่นิ่งๆ อย่างเรียบร้อยตลอดเวลาที่ท่านสวดภาวนา
อีกด้วย.

พระสงฆ์คือบุคคลผู้ซึ่งอุทิศชีวิตอย่างเสียสละหมดสิ้นทุก
อย่างแล้ว เพื่อปฏิบัติกิจการในทางศาสนาของวัด ท่านจะถูก
ส่งให้จาริกไปช่วยมนุษยชาติโดยสั่งสอนให้รู้จัก พระศาสนา
ของพระผู้เป็นเจ้า. ท่านได้ประจำปฏิบัติศาสนากิจตามหน้า
ที่อยู่ในสังฆมณฑลแห่งหนึ่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย สังฆมณ-
ฑลเหล่านี้ดูๆ ก็คล้ายๆ กับหมู่บ้านน้อยๆ นั่นเอง ซึ่งได้
ถูกประดิษฐานขึ้นโดยอัจฉริยภาพของคุณพ่อยูนิเปโรเซียร์-
ร่า (พวกสัตบุรุษคริสตังค์ เรียกสรรพนามพระสงฆ์ว่า
คุณพ่อ หมายถึงเป็นพ่อทางฝ่ายวิญญาณ) ซึ่งในสมัย

คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า

นั้นยังมีพวกชาวอินเดียนแดง พันเมือง อาศัยอยู่ ตามชายฝั่ง
ทะเลตะวันตกของทวีปอเมริกา.

สังฆมณฑลแรกที่สุดเริ่มประดิษฐานขึ้นเมื่อปี พ.ศ.
๒๓๑๒ (ค.ศ. ๑๗๖๙) ซึ่งในระยะนั้นยังหาได้มีฝรั่งชาติ
ผิวขาวคนใดเคยไปถึง หรือเข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ในแคลิฟอร์-
เนียเลย จะมีบ้างก็พวกสเปนก็เพียงแต่ท่องเที่ยวกันไปตาม
ชายฝั่งทะเลตะวันตก แต่ก็หาได้หยุดยั้งตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ ที่
แห่งนั้นไม่.

คุณพ่อเซียร์ร่านี้ ท่านเกิดที่เกาะอันสวยงามแห่งหนึ่ง
ซึ่งอยู่ในอธิปไตยของสเปน. บิดาของท่านเป็นชาวนา. เมื่อ
น้อย ท่านจึงได้เรียนรู้ถึงวิธีเลี้ยงสัตว์ และการปฏิบัติ ระวัง
รักษาสัตว์พาหนะในนาของบิดาท่าน แล้วต่อมาท่านได้เข้า
รับการศึกษาในโรงเรียน ในที่สุดก็บวชเป็นพระสงฆ์.

ที่แรกเมื่อพระสงฆ์ได้พบกับพวกอินเดียน.

เมื่อคุณพ่อเซียร์ร่าจาริกเข้ามายังแคลิฟอร์เนีย ครั้ง

คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า

แรกได้เห็นทัศนียภาพแห่งภูมิภาค ก็ทำให้ท่านรู้สึกว่า แคลิฟอร์เนียอุดมสมบูรณ์ ธรรมชาติสวยงามกว่าเกาะที่เกิดของท่านมากนัก. กลิ่นกุหลาบอันฟุ้งกระจายรสหวานชื่น. ต้นไม้ใหญ่ ๆ อย่างไม่เคยเห็นอันเยอะแยะ ซึ่งท่านและคณะพากันตั้งชื่อต้นไม้ชะนิดนว่า เรด — วูด (ไม้แดง ?) เพราะว่าป่าของไม้ชะนิดนทั้งป่า แลดูแดงเป็นพืดไปหมด.

พวกอินเดียนแดงทั้งหลายต่างพากันแสดงตนเป็นมิตรนิยมนับถือเลื่อมใส และดูสนใจอยากรู้อยากเห็นมากทีเดียว พวกนจะพากันมาล้อมรอบคุณพ่อเซียร์ร่า ซึ่งคุณพ่อก็กวาดสายตาเบื้องหลังแว่นตาของท่าน ผ่านหน้าพวกเขาไปรอบ ๆ จนทั่วถึงหมด. เมื่อคนหนึ่งพยายามจะเข้ารับคำสอนทางศาสนาคนอื่น ๆ ก็ตามกันไป เขาพึ่งการแปลคำสอนของคุณพ่อด้วยใจศรัทธาจนกระทั่งท่านเชื่อมั่นได้ว่า เขาจะไม่เปลี่ยนใจกลับหันหลังให้พระศาสนาอีกเป็นแน่.

คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า

เริ่มประดิษฐานสังฆมณฑล

คุณพ่อเซียร์ร่า และบรรดาพระสงฆ์ในคณะของท่าน ได้ช่วยกันเลือกที่ที่เหมาะสมที่สุดเพื่อสร้างสังฆมณฑล ซึ่งประกอบด้วยโบสถ์ของวัดเป็นสำคัญ พระสงฆ์ได้ช่วยกันแขวนระฆัง สำหรับวัดไว้ที่กิ่งไม้ต้นหนึ่งพลางก่อน จนกว่าโบสถ์จะสร้างเสร็จ. พวกชาวอินเดียนได้พากันมาช่วยท่านก่อสร้างเริ่มแต่ปลูกบ้านพักชั่วคราวสำหรับเป็นที่ทำงาน พักอาศัยและทำสวนครัวด้วย.

ท้องทุ่งได้ถูกไถคราดพรวนดินดีแล้วและหว่านข้าวโภชน์ลงปลูก วัว, แพะ, แกะ ก็ปล่อยให้กินหญ้าอยู่ในทุ่ง พวกพระสงฆ์ต่างก็ลงมือกันทำสวนผลไม้และสวนส้ม.

วัดในสังฆมณฑลหนึ่งงามมาก ยอดบนหอระฆังมีไก่ทองคำอันงดงามติดตั้งอยู่. ระฆังทุก ๆ ลูกก็มีชื่อประจำ, และเสียงของระฆังก็ดังดุจเสียงดนตรี ระฆังเหล่านำมายังสังฆมณฑลโดยทางเรือ ซึ่งกัปตันเรือนำมาส่งด้วยความปลอดภัยได้อย่างประหลาด! พากันคิดว่าเป็นความศักดิ์สิทธิ์

ของระฆัง ซึ่งประชาชนพากันโจทย์กันว่า ถ้ามีระฆังเหล่านี้อยู่บนเรือแล้ว แม้เรือนั้นจะเผชิญพายุใหญ่เพียงไรก็ไม่มีวันอัปปาง !

ชีวิตในสังฆมณฑลของพวกนักบวช.

ที่วัดสร้างเสร็จแล้วในสังฆมณฑลนี้ พวกชาวอินเดียนจะได้รับการสอนให้เป็นกสิกรที่ดี พวกนี้จะได้เรียนรู้วิธีปลูกบ้านสร้างเรือนและทำเครื่องเรือน เครื่องใช้ในบ้าน บางคนก็จะได้เรียนหนังสือจนพออ่านออกเขียนได้ ทั้งนี้, พระสงฆ์เป็นผู้สอนให้.

คุณพ่อเซียร์ร่ามีความรู้ในทางเย็บผ้า ว่าจะเย็บให้ได้ตะเข็บสวยงามอย่างไร, ท่านรู้ดีเท่า ๆ กับรู้เรื่องทำไร่ไถนาเหมือนกัน ท่านจะสอนพวกแม่บ้านชาวอินเดียนให้รู้จักวิธีตัดเสื้อและเย็บให้เด็ก ๆ ใส่อย่างดี และเป็นที่พออกพอใจของพวกนี้มาก.

พวกพระสงฆ์ยังสามารถประกอบอาหารการครัวได้เป็น

อย่างเก่งอีกด้วย. พวกอินเดียนก็ได้เรียนถ่ายความรู้เช่น รู้วิธีต้มข้าวต้มสำหรับมื้อเช้า, รู้จักทำสะตูเนื้อประกอบด้วยถั่วและข้าวโภชน์สำหรับอาหารมื้อเย็น เป็นต้น. อาหารเหล่านี้ชาวอินเดียนเห็นเป็นของแปลกและวิเศษ เพราะรสชาติของมัน พวกเขาไม่เคยได้เห็นได้ลิ้มรสมาก่อนเลย!

คุณพ่อเซียร์ร่า ได้ประกอบหน้าที่อยู่ในสังฆมณฑลของท่านถึง ๑๕ ปี ท่านก็ได้ออกจาริกไปเยี่ยมดูสังฆมณฑลอื่นๆอีกหลายแห่งตามชายฝั่งแคลิฟอร์เนีย คุณพ่อเซียร์ร่าจาริกไปด้วยสายลูกประคำสีน้ำตาลและรองเท้าแตะคู่เก่าของท่านนั่นเอง.

ระหว่างที่ท่านพักอยู่ณสังฆมณฑลแห่งหนึ่งนั้น ท่านกำลังเล่นอยู่กับลูกแมว และในขณะนั้นเมื่อได้ยินเสียงเพลงขับในโบสถ์สรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ดังประสานมาจากเด็กหญิงชายชาวอินเดียน ท่านจะเงยหน้าหันไปฟังและยิ้มน้อยๆ ท่านได้ทำหน้าที่ของท่าน ในการหว่านพืชอันอุดมพันธ์คือคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า และทำหน้าที่ผู้เลี้ยงแกะ อัน

คุณพ่อ ยูนิเปโร เซียร์ร่า

เปรียบได้แก่ สัตบุรุษ คริสตังค์ อินเดียนแดง ทั้งหลาย ในคุ้มครองของท่านลงบนภาคพื้นโลกใหม่มั่นคงแล้ว.

ท่านชอบที่สุดสำหรับเริ่มจาริกไปตามสังฆมณฑลต่างๆ ก็คือในฤดูที่นกนางแอ่นเริ่มทำรังของมัน บางทีท่านก็จะพักอยู่ไม่จาริกไปไหนตลอดฤดูใบไม้ผลิ เหมือนเจ้าพวกนกที่หนีกลับมาจากรังฤดูหนาวของมันฉะนั้น.

ทุกวันนี้นกนางแอ่นก็ยังคงบินกลับมายังสังฆมณฑลนี้ เหมือนเช่นเคย แต่ก่อน ๆ และเป็นเวลาเดียวกันคือ ในเดือนมีนาคมทุก ๆ ปีไม่พลาด เจ้าพวกแรกราวครึ่งโหลจะบินมาก่อน และพิจารณาดูว่า จะมีอะไรอีกบ้าง ที่จะต้อง ซ่อมแซมรังเก่าของมันแต่ปีกลาย แล้วต่อมาก็ค่อย ๆ รวมฝูงมากขึ้น เข้าอาศัยตลอดจนฤดูร้อนที่สังฆมณฑลนั้น มันปฏิบัติเหมือนดังนี้สืบต่อเนื่องกันมานับแต่แรกเมื่อสังฆมณฑลนี้ยังมีคุณพ่อยูนิเปโรเซียร์ร่าควบคุมประดิษฐานขึ้นแล้ว!

ร้อยเอก จอห์น สมิท.

นักรบผู้สร้างเมืองเซมส์ทาวน์.

กาลครั้งหนึ่ง มีกสิกรผู้หนึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ในชนบทเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ใกล้ ๆ กับปราสาทใหญ่โบราณแห่งหนึ่ง. เขามีลูกชายคนหนึ่งชื่อจอห์น. บิดาของเขาตั้งใจจะให้จอห์นได้เป็นกสิกรสืบตระกูลต่อไป แต่จอห์นอยากเป็นทหาร นักรบที่กล้าหาญ และเมื่อเขาเติบโตขึ้นเป็นชายฉกรรจ์ เขาก็สมัครเข้าเป็นทหารคนหนึ่งตามจุดหมายของเขา. เขาได้ไปรบหลายประเทศ เขาเป็นนักรบที่กล้าหาญคนหนึ่ง กิตติศัพท์แห่งความกล้าหาญของเขาเป็นที่เลื่องลือกล่าวขวัญกันมาก จนถึงบ้านของเขาในประเทศอังกฤษอันห่างไกลโพ้น.

ร้อยเอก จอห์น สมิท

แต่เรามิได้จดจำจอห์นสมิทมาจนทุกวันนี้ เพราะเหตุแห่งความเป็นนักรบกล้าหาญของเขา ท่านร้อยเอก จอห์น-สมิทผู้มีชื่อเสียงเยี่ยงวีรชน ของ ชาติ อเมริกัน มา จนทุกวันนี้ก็เพราะท่านได้มาช่วยจับจองตั้ง อาณานิคม บนทวีปอเมริกา ซึ่งกลายเป็นรัฐอันอุดมสมบูรณ์อยู่ทุกวันนี้ คือ รัฐเวอร์จิเนียต่างหาก !

ก่อนสมัยของท่านจอห์น สมิทนั้น ประชาชนอื่น ๆ ก็พากันลงเรือแล่น จากอังกฤษเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเวอร์จิเนียบ้างแล้ว แต่พวกนั้นประสพโชคร้าย บางคนก็อพยพกลับอังกฤษ. คนอื่น ๆ ก็หายสาบสูญไป. ไม่มีใครทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ชาวอังกฤษพวกแรก ๆ ในเวอร์จิเนีย อาณานิคมแห่งนั้นจึงกลายเป็น " อาณานิคมร้าง " แต่นั้นมา.

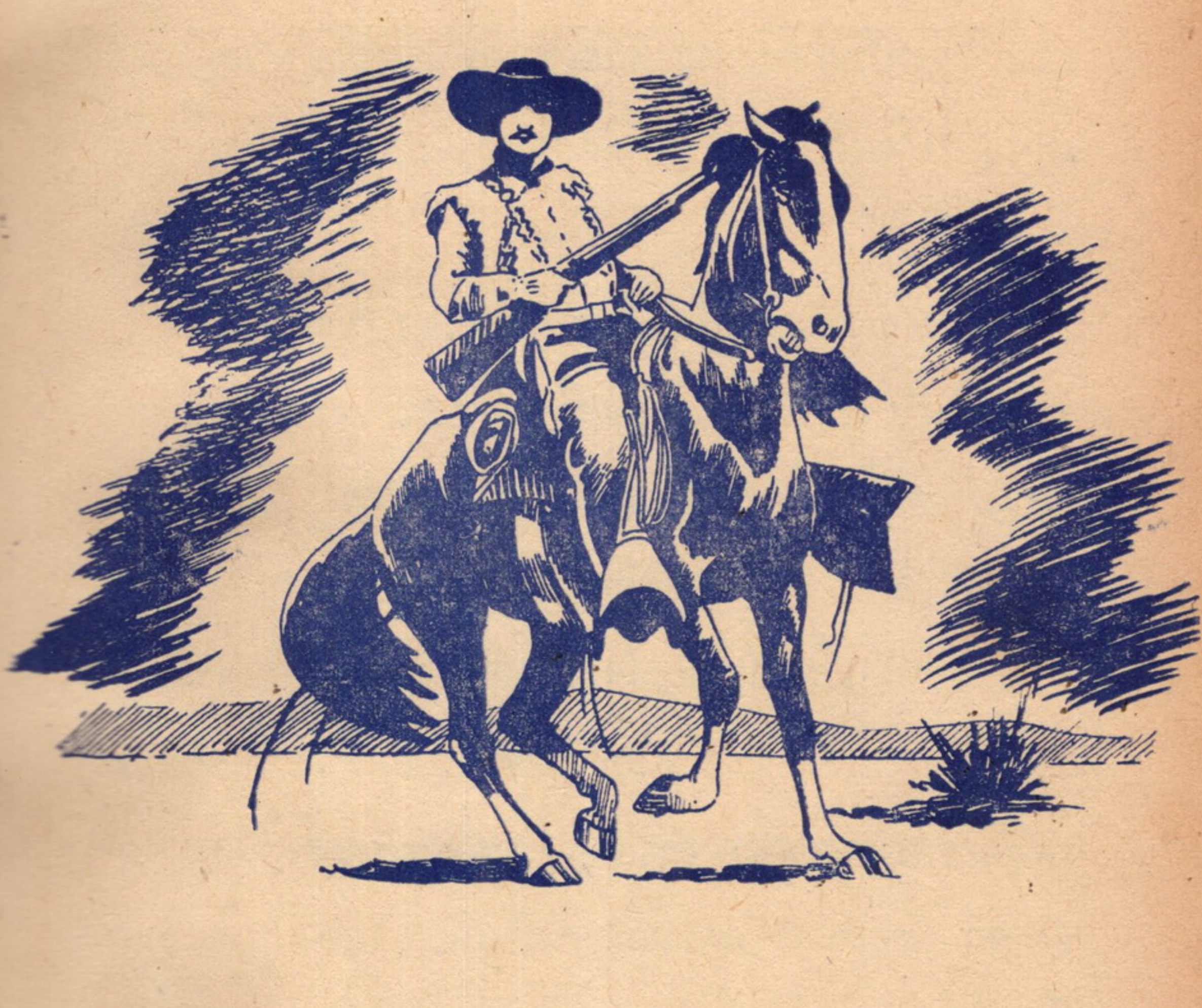

ร้อยเอก จอห์น สมิท

เริ่มสร้างอาณานิคมเวอร์จิเนียใหม่.

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๑๕๐ (ค.ศ. ๑๖๐๗) คณะอพยพชาวอังกฤษได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานกันในเวอร์จิเนียใหม่อีก และพวกนี้มีท่านร้อยเอก จอห์น สมิท. นักรบผู้กล้าหาญรวมอยู่ด้วย.

วาระแรก ๆ ประชาชนกลุ่มนี้ได้รับความลำบากเดือดร้อนมาก. เพราะพวกอินเดียนชาวพื้นเมืองตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเขา, อาหารที่เขานำติดมาเป็นส่วนใหญ่หรอดลง ต้องเริ่มทำการเพาะปลูกและหาสัตว์มาเลี้ยง สำหรับใช้เป็นอาหารต่อไป. พวกเขาต้องนอนบนพื้นดินอันแฉะชื้น จนกระทั่งจะได้ปลูกบ้านพักกันเสร็จ.

พอฤดูร้อนย่างเข้ามา ประชาชนผู้อพยพเหล่านี้พากันล้มเจ็บไข้ตาม ๆ กันเป็นจำนวนมาก สรรพาวุธภัยเหล่านี้จะผ่านพ้นไปได้อย่างไร! แต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังกล้าเผชิญมันจนถึงที่สุด!

ร้อยเอก จอห์น สมิท

ร้อยเอกจอห์นสมิทคนเดียวเท่านั้นที่ดูเหมือนจะกะการได้ถูกว่าจะบำบัด บัดเบา สรรพ พิบัติภัย เหล่า นั้น ไปด้วยวิธีใด ? เขาเอาใจใส่ต่อคนที่ป่วยเจ็บมาก. เขาได้ปันส่วนอาหารกันอย่างระมัดระวังและเสมอหน้ากัน. และรวบรวมคนดีเข้าร่วมมือกับเขาทำงานต่อไป.

ต้นไม้ถูกโค่นลง, กระท่อมพักเริ่มสร้างกันขึ้น รวมทั้งรั้วสูงโดยรอบอย่างแน่นหนา มีอาณาบริเวณกว้างไกล เพื่อป้องกันพวกอินเดียนแดงรบกวน. เขาและพวกที่ไม่เจ็บไข้ยังร่วมมือกันปลูกข้าวโภชน์ลงในทุ่งนา. รวมทั้งสัตว์เลี้ยงและพืชพันธุ์อื่น ๆ.. หมู่บ้านใหม่นี้เกิดขึ้นโดยให้ชื่อเรียกกันว่า "เจมส์ทาวน์"

เมื่อฤดูร้อนค่อยคลายลง กลางวันอากาศเริ่มเย็นสบาย และมีฝนตกบ้าง พวกที่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ค่อย ๆ ทุเลาและหายกันขึ้นบ้างเป็นลำดับ. จำพวกผลไม้เปลือกแข็ง เช่น โกโก้ มะพร้าวก็ตกผลล้างอยู่บนต้นของมัน ข้าวโภชน์ก็ออกผักพริ้ดไปทั้งทุ่ง ไก่งวงป่าเริ่มออกหากิน มันบินข้ามเจมส์-

ทาวน์ไปบ่อย ๆ จำพวกสัตว์ป่า เช่น กวาง ก็ออกมาเฉียบเคียงหากินอยู่ตามชายป่าใกล้ ๆ.

พวกชาวเจมส์ทาวน์ต้องการข้าวโภชน์มาก ๆ มากกว่าต้องการสัตว์เลี้ยงในทุ่งของเขา. ท่านร้อยเอกสมิทและชาวเมืองอีก ๒—๓ คน พากันลงเรือล่องขึ้นไปตามลำน้ำ เขาไปติดต่อกับพวกอินเดียนแดง เพื่อนำลูกปัดหม้อแก้วต่าง ๆ ไปแลกกับข้าวโภชน์ของชาวพื้นเมืองเหล่านั้น. ดังนี้เสมอมาชาวเจมส์ทาวน์จึงมีข้าวโภชน์พอกินจนกว่าจะมีข้าวโภชน์ใหม่.

ร้อยเอกสมิทถูกพวกอินเดียนจับตัว.

ครั้งหนึ่งร้อยเอกสมิทออกจากหมู่บ้านเข้าไปในป่า, เขาถูกพวกอินเดียนแดงพวกหนึ่งล้อมจับตัวได้. ด้วยเขาว่องไว เขาควักกล่องเล็ก ๆ สีขาวออกมาจากกระเป๋าชูอวดพวกอินเดียนแดงทันที.

"จงดูซิ" เขาพูด. "เจ้าเข็มเล็ก ๆ ในหีบนี้มันจะชี้ตรงไปทางทิศเหนือเสมอ. เมื่อฉันเอามันติดตัวไปด้วย ฉัน

ก็สามารถไปตามทางที่ฉันต้องการได้ถูกต้อง."

เขาแสดงต่อไป, พวกอินเดียนที่จับเขาต่างนิ่งหยุดด้วยความทึ่งและประหลาดใจ. สมิทได้หันหน้าเขาไปทางทิศเหนือเจ้าเข็มเล็ก ๆ นั่นกชไปทางเดียวกับ ทาง หน้าของเขาด้วย, เขาจะหันไปทิศใด แต่เจ้าเข็มเล็กนั่นจะชทางเหนืออยู่เสมอ มันคือ "เข็มชทศ" นั่นเอง!

พวกอินเดียนแดงคิดว่า เจ้ากล่องชทศนี้ต้องมีเวทย์มนต์หรือของวิเศษอย่างในเป็นแน่. พวกมันพากันจับต้องดูเป็นบางคน ๆ ก็กลัวไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ถึงอย่างไรก็ดี, มันก็หายอมปล่อยร้อยเอกสมิทให้เป็นอิสสระไม่. มัน นำเขาเดินตัดเข้าป่าไปไกลมาก ผ่านหมู่บ้านพวกอินเดียนแดงไปตั้งหลายแห่ง จน กระทั่งมาถึงหมู่บ้าน ที่หัวหน้าชาวอินเดียนแดงนี้สำนักอยู่จึงหยุด.

พวกชาวอินเดียนแดงต่างรวมกลุ่มกันมาเต้นราทำเพลงไปรอบ ๆ ร้อยเอกสมิท เสียงเชย่าและสั่นเพลงป่าเถื่อนของพวกมันหวีดหวาดแหลมเล็ก. น่ากลัว. ที น่ากลัวที่สุดก็คือ

พวกมันเขียนหน้าตาน่ากลัว และใช้หนังพันอยู่รอบๆ หัว!
พวกอินเดียนแดงนำเอาอาหารมาให้เขากิน และทิ้งสมิทไว้
คนเดียวในคืนวันนั้น เขาก็ขดตัวนอน หลับ ไปด้วยความ
เหน็ดเหนื่อย น่าประหลาดแท้ๆ ที่ไม่เห็นมีวี่แววอันตราย
ใดๆ เกิดขึ้นแก่เขาเลย.

พอรุ่งเช้า ในที่สุดหัวหน้าชาวอินเดียนแดงก็ได้มา
ต่อรองกับสมิทและปล่อยสมิทเป็นอิสระ แต่เพื่อเอาใจ
หัวหน้าชาวอินเดียนคนนั้นไว้ ร้อยเอกสมิทตกลงจะให้หิน
ใหญ่ที่หมุนได้สำหรับลับมีด, ขวาน ฯลฯ อันหนึ่ง และปืน
ใหญ่อีก ๒ กระบอก แก่หัวหน้าอินเดียนแดงเป็นของขวัญ
โดยมีชาวอินเดียนหมู่หนึ่งตามเขาไปยังเจมส์ทาวน์ เพื่อรับ
ของขวัญกลับมา.

เมื่อร้อยเอกสมิทกับพวกอินเดียนไปถึงเจมส์ทาวน์แล้ว
พวกอินเดียนรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเห็นสิ่งที่แปลกประหลาดไม่เคย
เห็นมาก่อนเป็นอันมาก พวกอินเดียนพากันลองยกปืนใหญ่
มันหนักมาก พวกเขาเอากันไปไม่ไหวแน่.

ร้ออเอก จอห์น สมิท

ร้อยเอกสมิทย้มแะพูดกับชาวอินเดียนพวกนั้นว่า เขา
มีสิ่งอื่น ๆ ที่น่าเอ็นดูยิ่งกว่าปืนใหญ่หลายอย่างนัก แล้วเขาก็
นำเอาตุ๊กกะตาและลูกบั๊ทม์มาแจกพวกอินเดียนทุกคนพร้อม
ทั้งเป็นของฝากไปกำนัลท่านหัวหน้าของพวกเขาอีกด้วย.

ก่อนที่พวกอินเดียนแดงจะเดินทางกลับ จากเจมส์ทาวน์
สมิทได้แสดงการยิงปืนใหญ่ให้ดู เขาสั่งคนของเขาให้เอา
ลูกหินใส่และยิงเข้าไปในป่า เสียงดังสนั่นหวั่นไหว จนกระ-
ทั่งน้ำแข็งที่จับก้อนโตๆอยู่ตามต้นไม้กระเด็นตกลงมา เพราะ
เวลานั้นกำลังเป็นฤดูหนาวอากาศ หนาวจัด. พวกชาวอิน-
เดียนแดงตกใจเสียงปืนใหญ่เป็นกำลัง ก็ออกวิ่งหนีออก
จากเจมส์ทาวน์ไปอย่างเต็มเหยียดดุจดังกระต่ายตื่น.

แต่นั้นมา. ชาวอินเดียนแดงและประชาชนในเจมส์ทาวน์
ก็กลับมีสัมพันธไมตรีอันดีต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน.

วันหนึ่งร้อยเอกสมิทได้นำเอาลูกบั๊ทม์สำเนียงดงามไป
กำนัลท่านหัวหน้าชาวอินเดียนแดง พร้อมทั้งบอกให้ทราบ

ร้อยเอก จอห์น สมิท

ว่า ตามความนิยมกันนั้น ส่ำเงินเป็นส่สำหรับกษัตริย์
เทานน และเรยกกนวา สกษตรย ทานจะมความคด
นึกเกี่ยวแก่หัวหน้าชาวอินเดียนว่า เขา จะ รู้ สึก พาก พูม
โปรด ปราน การ เยิน ยอ ทาง อ้อม ของ สมิท เพียง ไร ?
หัวหน้าชาวอินเดียนแดงได้สั่งให้คน ของเขาขนเอาข้าวโภชน์
มาให้สมิทเป็นการตอบ แทนแลก เปลี่ยน กับถูกบั๊ทม์ส่ำเงน
เป็นอันมาก.

อาณานิคมขยายตัวใหญ่โตขึ้น.

เรือจากประเทศอังกฤษ มาอเมริกาเป็นจำนวนมากขึ้น
เป็นลำดับมา ทุก ๆ ลำเรือจะบรรทุกผู้อพยพมาจนเพียบ
แปด้. และในเจมส์ทาวน์น้อย ๆ ก็มีผู้มาอยู่เพิ่มขนเรอย ๆ.
ผู้อพยพ จากอังกฤษ ได้เข้ามาในเวอร์จเนยมากขนทุกท.
จนเจมส์ทาวน์น้อย ๆ นั้นอัดแอ คับ คัง ดัง นน หมู่ บ้าน
ใหม่ ๆ จึงได้ขยายส่ร้างยืดยาวเข้าไป่ในป่าไม้ มีบริเวณ
กว้างไกลไพศาลออกไปทุกท.

ร้อยเอก จอห์น สมิท

ดังนี้ ตราบจนกระทั่งรัฐอาณานิคมเวอร์จิเนีย ได้เริ่ม
กำเนิดขึ้นแล้ว บัดนี้กลายเป็นรัฐเวอร์จิเนียอันอุดม
สมบูรณ์รัฐหนึ่งในสหรัฐอเมริกา.

เทพีแห่งอิสรภาพ

วันกำเนิดอนุสาวรีย์อิสรภาพของชาติอเมริกัน.

อนุสาวรีย์อิสรภาพนี้เป็นรูป

เทพิดาองค์หนึ่งมา หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์. ยืนถือคบเพลิงอันใหญ่ชูขึ้นเหนือศีรษะ ตั้งตระหง่านอยู่บนเกาะๆหนึ่งตรงปากอ่าวหน้ามหานครนิวยอร์ค วันเกิดหรือปฏิสนธิของอนุสาวรีย์นี้คือวันที่ ๒๘ ตุลาคม.

อนุสาวรีย์นี้ทำในประเทศฝรั่งเศส แล้วส่งมายังประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๙ (ค.ศ. ๑๘๘๖) การหล่ออนุสาวรีย์นี้แยกออกเป็นชิ้นๆหลายชิ้น บรรจุลงหีบส่งมาทางเรือ. แล้วจึงเอามาประกอบกันเข้าเป็นตัวอนุสาวรีย์จนครบทุกส่วน ดังเห็นอยู่แล้ว. ภายในตัวอนุสาวรีย์เป็นโพลง

เทพีแห่งอิสรภาพ

มีบรรไดเป็นทางขึ้นไปได้ถึงส่วนสูงที่สุดของอนุสาวรีย์ข้างใน.
ปัจจุบันนี้อนุสาวรีย์นี้ยืนตระหง่านดุจคอยต้อนรับเชื้อ
เชิญบรรดาเรือที่มาจากส่วนต่าง ๆ ทั่วโลก ที่จะแล่นเข้าสู่ท่า
เรือนครนิวยอร์ค. อนุสาวรีย์นี้เป็นสิ่งแรกที่สุดที่ชาวอเมริกัน
จะได้เห็นเมื่อเดินทางกลับบ้านหลังจากเดินทางข้ามมหาสมุทร
อัตลันติคไปต่างประเทศมาแล้ว. อนุสาวรีย์เทพีแห่งอิสสร-
ภาพนี้จะยืนหยัดอยู่เพื่ออิสสรภาพแห่งชนชาติอเมริกัน และ
เพื่อสิ่งอื่น ๆ อันเชาทั้งชาติรักเสมอชีวิตจิตต์ใจอีกด้วย.

บางที่ท่านอาจจะไปเที่ยวเยี่ยม เทพีแห่งอิสสรภาพองค์นี้
บ้างก็ได้. และถ้าสามารถได้ขึ้นไปจนถึงบนศีรษะของเธอได้
แล้ว. ท่านจะแลเห็นทัศนียภาพโดยรอบไปได้ไกลมากที่เดียว
ตลอดทั้งด้านมหานคร และทางมหาสมุทรอันไกลโพ้น!

วิลเลียม แบรดฟอร์ด

ผู้ให้กำเนิดการฉลองวันขอบคุณพระเจ้าในอเมริกา

ขบวนแห่กำลังเคลื่อนไปตามถนน ใหญ่, เจ้ามังกรตัวใหญ่กำลังฟาดหางอยู่ไปมาด้วยความโกรธ; มันทำขึ้นจากกระดาษและผ้าหุ้มโครงเป็นตัวมังกร เคลื่อนไหวไปตามท่าทางด้วย เด็กชาย สองคน เข้าไปเชิดอยู่ข้างในตรงขาของมันหัวท้ายข้างละคน. นักบุญยอร์ชแต่งกายสวมเกราะประกาย วับแวบส่งามาบนหลังม้าท่ามกลางขบวนแห่ด้วย.

มันเป็นวันหยุดที่ระลึกและวันกินเลี้ยงที่สำคัญและมโหฬารวันหนึ่ง ซึ่งจัดให้มีขึ้นในเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในประเทศอังกฤษ. บรรดาประชาชาวเมืองต่างก็พากันไป

วิลเลียม แบรดฟอร์ด

ร่วมรื่นเริงสนุกสนานในวันฉลองสำคัญ. ในท่ามกลางขบวนแห่ของเจ้าเหล่านั้นยังมีการแสดงตำนานเรื่องนักบุญยอร์ชกับมังกรแสดงไปตลอดเวลาด้วย.

ขบวนแห่จะเดินไปเป็นปกติจนกระทั่งเจ้ามังกรจะเกิดโลดเต้นขึ้นมาแทนไปเฉย ๆ พวกเจ้าขบวนจะร้องรำทำเพลงเต้นรำไปในตอนข้างหลังมันซึ่งเดินขึ้นหน้า. เจ้ามังกรตัวนั้นมีโหนกสูงอย่างกับหลังอูฐขึ้นมา ตรงกลางสันหลังของมัน. ไม่มีมังกรวิเศษตัวใดหรอกที่มันจะมีโหนกนูนดังน.

ขบวนแห่ผ่านไปใคร ๆ ก็ชอบชื่นชมแย้มแจ่มใส แล้วท่านล่ะ, ลองคิดดูสิว่า พ่อหนุ่มน้อยวิลเลียม แบรดฟอร์ด ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่เมืองนั้นในประเทศอังกฤษ ซึ่งยินดูขบวนแห่ในวันนั้นจะอดหัวเราะชอบชื่นเจ้ามังกรแกแสดงท่าทางเสียเต็มประดาได้ละหรือ ?

วิลเลียม แบรดฟอร์ด เป็นเด็กกำพร้า สมัครติดตัวของเขาที่พ่อแม่เหลือไว้ให้ในโลกนี้มีเพียงแต่เกราะของ

วิเลียม แบรดฟอร์ด

บิดาของเขา ๑ ชุด, เกวียน ๑ เล่มพร้อมด้วยวัว และตู้เก่า ๆ อีก ๑ ใบ. แต่แบรดฟอร์ดมีเพื่อนที่ดีและเพื่อนนั้นเป็นเจ้าของตำหรับตำราหนังสือต่าง ๆ อีกด้วย, วิลเลียมก็ชอบอ่านหนังสือ ปกติเขาชอบเดินไปตามถนนแล้วแยกตัดผ่านทุ่งนาไปหาเพื่อนคนนั้นของเขาเสมอ.

วิลเลียมได้เรียนรู้เรื่องราวของลัทธิศาสนาลัทธิใหม่ลัทธิหนึ่งของคริสต์ศาสนาที่เกิดขึ้นและแพร่หลายไปในอังกฤษสมัยนั้น. และวิลเลียมก็เกิดความเลื่อมใสนับถือลัทธินั้น. แต่ในประเทศอังกฤษสมัยนั้น ประชาชนถูกบังคับให้นับถือคริสต์ศาสนานิกายที่พระเจ้าแผ่นดินทรงอุปถัมภ์และบัญญัติขึ้น พลเมืองคนใดไม่กระทำตามก็ถูกกดขี่ข่มเหงและเป็นความผิด. ดังนั้นวิลเลียมและเพื่อน ๆ ที่นิยมนับถือศาสนาลัทธิใหม่ก็หนีออกจากประเทศอังกฤษ และได้ไปอาศัยอยู่ในประเทศฮอลันดา. พวกลัทธิศาสนาเหล่านั้นตั้งสมญาพวกเขาว่า "นักถือชุดดำ" เพราะเขาเป็นคน

แปลกหน้า สำหรับคนชาติดัทช์เจ้าของประเทศที่พวกเขาเข้าไปอาศัยอยู่.

ในฮอลันดา นักธุดงค์ บางคนได้เรียนวิธีทอผ้าแพรและไหม, คนอื่น ๆ เป็นกสิกร ส่วนเด็ก ๆ ในครอบครัวของพวกนักสรวมรองเท้าทำด้วยไม้ และเล่นหัวคลุกคลีกับพวกเด็กชายหญิงชาติดัทช์อย่างสนิทสนม พวกนักธุดงค์ได้เรียนรู้วิถีชีวิตและรสนิยมตามแบบดัทช์ตลอดจนพูดภาษาดัทช์ได้ดี และทำสิ่งต่าง ๆ ได้เท่า ๆ กับคนดัทช์.

แต่คณะนักธุดงค์ชุดนี้ ไม่ต้องการให้เด็ก ๆ ของเขาเติบโตขึ้นเป็นดัทช์ เขาต้องการให้เด็ก ๆ ของเขาเติบโตขึ้นเป็นบุรุษและสตรีชาติอังกฤษเท่านั้น. ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นว่าไม่มีทางใดดีไปกว่าอเมริกา. เพราะอังกฤษนั้นกลับไปก็ยังมีภัย เขาตกลงกันแล้วก็พากันลงเรือข้ามไปยังอเมริกา ซึ่งเป็นอาณานิคมของอังกฤษ เขาเดินทางโดยเรือเมย์เฟลาเออร์เป็นพาหนะ การเดินทางไกลและลำบากมากด้วยระหว่างทางประสพพายุใหญ่บ่อย ๆ จนพวกเขาคิดว่าเรือคงจะอัปปาง

องแน่ ๆ และคงไม่มีหวังชนเหยียบแผ่นดินเลย.
แล้ว---วันหนึ่งกลาสีเรือได้ตะโกนขึ้นว่า "เห็นแผ่น-
ดินแล้วโว้ย!"

พวกคณะถือธุดงค์ได้ขึ้นบกที่แหลมคอด. พวกเขา
ทั้งหลายดีใจที่ปลอดภัย ต่างพากันคุกเข่าลงสวดสรรเสริญ
ขอบคุณสวรรค์ที่โปรดคุ้มครองตลอดมา.

ดินแดนในอเมริกาของคณะถือธุดงค์.

ท่านคิดว่าพวกผู้หญิง ๆ เริ่มทำอะไรกันก่อนอื่นเมื่อขึ้น
บกแล้ว ? พวกเขาจัดการซักเสื้อผ้าให้สะอาดก่อนอื่นด้วย
น้ำใสเย็นในลำธารบนฝั่งนั้น. พวกผู้ชายต่างก็มาประชุม
หารือกันวางกฎ, ข้อบังคับสำหรับปกครองอาณานิคมใหม่
ของเขาให้เป็นระเบียบ. พวกเขาทั้งหมดมีความเห็นพ้อง
ต้องกัน ยกย่องให้วิลเลียม แบรดฟอร์ด เป็นเจ้าเมือง บริหาร
การปกครองในอาณานิคมนั่นต่อไป.

พวกนักธุดงค์บางคนก็ออกไปสำรวจสถานที่ที่เหมาะแก่

วิลเลียม แบรดฟอร์ด

การจะสร้างบ้านเมืองอยู่ต่อไปบนฝั่งทะเลตรงนั้น. แต่เวลานั้นเป็นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๑๖๓ (ค.ศ. ๑๖๒๐) ซึ่งอากาศเริ่มหนาวจัดเสียแล้ว พวกเขาจึงไม่มีเวลาเหมาะพอที่จะหักร้างถางพงให้โล่งเตียนเสียก่อนได้.

ครั้งหนึ่งพวกนั้นได้เดินสำรวจเข้าไปในป่าลึก คนที่เดินหน้าเพื่อนได้พบไร่ข้าวโชน์กอันงอกงาม. พวกเขาได้พบข้าวโภชน์เหลืองและแดงเต็มกระจาดซุกซ่อนอยู่ในโพลงใต้ดิน ไม่ทราบว่าของใคร !

ครั้งหนึ่งวิลเลียม แบรดฟอร์ดได้เข้าไปในป่า เขาเดินเหยียบย่ำไปบนอะไรสักสิ่งหนึ่ง แล้วเท้าของเขาก็ถูกบ่วงเชือกรัดแน่น และเชือกนั้นดึงเป็นเส้นตรงไปข้างหน้าเขาจนตึงเปรี๊ยะ พวกเพื่อนร่วมทางต้องรีบเข้าช่วยตัดสายเชือกออกทันที วิลเลียมติดแร้วซึ่งชาวอินเดียวางไว้ดักกวาง !

เช้าวันหนึ่งอากาศแจ่มใส ขณะที่พวกนักธุดงค์เหล่านั้นกำลังกินข้าวเช้าอยู่ ก็มีถูกชนพื้นเมืองผ่านศีรษะของพวก

เขาไป. ถูกธนูมันวิ่งออกมาจากป่าโดยพวกอินเดียแดงซึ่ง
พากันระดมยิงและพร้อมกันส่งเสียงร้องไม่เป็นภาษาที่เข้าใจ
กันได้ แต่ก็ทำให้เราขนหัวลุกทีเดียวละ !

คณะนักขุดงค์ยุ่งแต่หลบหลีกลูกธนูกันเป็นพัลวัน
พร้อมทั้งคว้าปืนออกมายิงขึ้นบ้าง ซึ่งเขาคิดว่ามันจะตกใจ
เสียงปืนและหยุดยิงธนู. นักขุดงค์บางคนต้องหลบลงไป
ดำน้ำอยู่ในลำธาร ในที่สุดทุกคนก็ปลอดภัย.

เมื่อความยากลำบากจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ ทำให้เดือด
ร้อนได้ผ่านพ้นไป คณะนักขุดงค์ก็ได้พบสถานที่ที่เหมาะ
แก่การก่อสร้างหมู่บ้านของเขา. เมื่อถึงวันคริสต์สมภพ.
พวกเขาทั้งหลายก็ได้ปลูกบ้านสร้างเรือนกันเสร็จสิ้น และ
ทุก ๆ คนก็เริ่มทำงานการอาชีพ พวกเขาขนานนามหมู่บ้าน
ของเขานั้นว่า "หมู่บ้านพลีมัธ." ทุกวันนี้เป็นตำบลสำคัญ
ส่วนหนึ่งของมลรัฐมัสสาจูเสตต์.

เมื่อเผชิญฤดูหนาวอีกเป็นครั้งแรก คณะขุดงค์ก็เริ่ม
ลำบากและต้องต่อสู้กับความเดือดร้อนอีก หลายคนทีเดียว

ที่เป็นไข้หวัด ในเมื่อพวกเหล่านต้องลุยน้ำไปตามชายฝั่งจน
ตลอด พวกเขามีอาหารเหลืออีกบางเล็กน้อย, ทั้งนี้
เพราะพวกเขาได้มาถึงล่ากว่าฤดูที่จะเพาะปลูก และทำไร่ทำ
สวนกันเสียแล้ว ดังนั้นเขาจึงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน,
สร้างบ้านของเขาอยู่ในท่ามกลางหิมะ.

พวกนี้ได้ออกไปล่าสัตว์บ่าบ่อย ๆ พวกเขาสามารถ
จะดักและล่าสัตว์ได้บ้าง บางทีพวกเขาก็จะพบหมี หรือ
หมาป่าซึ่งรู้จักดีเท่า ๆ กับรู้จักเจ้าพวกอินเดียนคนหนึ่ง เมื่อ
เขาท่องเที่ยวไปตามป่า.

ครั้งหนึ่งนักขุดงค์ได้พบหมาป่า ๒ ตัว มันกำลังไล่กวดลูก
หมาเล็ก ๆ ตัวหนึ่งมา. เจ้าลูกหมานั่นวิ่งเข้ามาหานักขุดงค์
และซุกซ่อน พันอยู่ตาม แข้งขา ของเขา ด้วย ความ กลัว
นักขุดงค์คนนั้นไม่ได้เอาปืนติดมือไปเสียด้วย เขาจึงหัก
กระบองขว้างเจ้าหมาป่าคู่นั้น. มันถอยหลังกลับแล้วไป
นั่งจ้องดูอยู่ห่าง ๆ. เขาจึงคว้ากระบองอันเบ้อเร่อขว้างเข้า
ไปอีก เปล่า,-มันไม่ยักหนี มันกลับอ้าปากแยกเขี้ยว

มาทางเขาอิก. สักครู่มันจึงหันหลังกลับเดินหายเข้าไปในป่าลึก.

พอถึงเดือนมีนาคม ฝูงนกก็เริ่มบินกลับมาจากทิศใต้. มันพากันจับอยู่บนต้นไม้แล้วเริ่มส่งเสียงร้องเพลงอย่างไพเราะตามประสาของมัน. พวกนักชุดงค์ก็พลอยร่าเริงไปตามเสียงเพลงของมันด้วย. ฤดูใบไม้ผลิกำลังย่างเข้ามา พวกเขาก็ได้เริ่มรับลงมือเพาะปลูก, ทำไร่ทำสวนกันทันที.

สหายอินเดียนคนหนึ่งมายังพลีมธ.

ในต้นฤดูใบไม้ผลิ ชาวอินเดียนคนหนึ่งได้มายังพลีมธหมู่บ้านของนักชุดงค์ทั้งหลาย เขามีชื่อว่า สะควันโต.

สะควันโตพูดภาษาอังกฤษได้. ครั้งหนึ่งเขาถูกกัปตันเรือลำหนึ่งจับตัวลงเรือและนำไปยังประเทศอังกฤษ: แล้วเรือลำอื่นได้ช่วยให้เขาโดยสารกลับมายังอเมริกาได้อีก. บัดนี้เขาประสงค์จะได้มาพบหาชาวอังกฤษเหล่านั้นซึ่งได้เขาตั้งรกรากอยู่บนดินแดนของพวกเขา.

นอกจากสะควันโต ยังมีอินเดียนอีก ๔ คน มาพร้อมกับเขาด้วย พวกนี้ได้นำเอาปลา, ขนสัตว์มาแลกเปลี่ยนกับเครื่องแต่งกาย เช่น หมวก, รองเท้า, และเสื้อผ้าจากคณะชุดงค์ ทพลมัชด้วย.

ต่อมาภายหลัง หัวหน้าชาวอินเดียได้มาเยี่ยมพวกคณะชุดงค์นี้ด้วย สะควันโตได้ช่วยเป็นธุระในการพูดติดต่อระหว่างคณะชุดงค์กับหัวหน้าของเขาให้อย่างดี. หัวหน้าชาวอินเดียนได้ให้มิดศูหนึ่ง และโซ่ทองแดงเส้นหนึ่งไว้เป็นของขวัญด้วย.

ท่านเจ้าเมืองแบรดฟอร์ดได้ตอนรับเชื่อเชิญหัวหน้าชาวอินเดียนให้ไปเยี่ยมสำนักของเขาด้วย การต้อนรับพวกอินเดียนนั้นดมาก เสียงเป่าเขาประสานกับเสียงกลองครื่นเครงนั้นเป็นการให้เกียรติแก่แขกผู้ได้รับเชิญอย่างสูง ทั้งแบรดฟอร์ด และหัวหน้าได้รับ ประทานอาหาร ด้วยกัน และสนทนาปราศัยกันด้วยอัธยาศรัยไมตรี แบรดฟอร์ดได้พูดให้หัวหน้าทราบว่า คนของเขาทุกคนรักสงบ แล้วเขาก็ลากลับ.

วิลเลียม แบดรฟอร์ด

สะควันโตได้พักอยู่ที่พลีมัธ เขาได้แสดงให้พวกคณะธุดงค์รู้จักวิธีจับปลาในลำธาร และการปลูกข้าวโภชน์ให้ได้ผลดีนั้นทำอย่างไรอีกด้วย.

วันขอบคุณพระเจ้า.

อาณานิคมน้อย ๆ แห่งนี้ได้เริ่มดีขึ้นเป็นลำดับ. เพราะได้รับผลในการเพาะปลูกพืชผลและเลี้ยงสัตว์บ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้คณะถือธุดงค์จึงได้กะการที่จะกำหนดวันฉลองเพื่อขอบพระมหากรุณาธิคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานผลดินให้ได้เลี้ยงชีวิตพวกเขา. เขากะการเลี้ยงอย่างมโหฬาร และได้เชื้อเชิญชาวอินเดียนให้มาร่วมงานกับเขาด้วย.

พวกอินเดียนได้นำเอาไก่งวงป่าและเนื้อกวางมาเป็นของกำนัล. พวกผู้หญิงในคณะถือธุดงค์ก็ทำขนมฟักทองกวนสอดไส้ และขนมเค็กอันใหญ่เลี้ยงในงานนี้.

ทุกคนพากันแสดงความรื่นเริง มีเล่นเกมเล็ก ๆ น้อย ๆ

และร้องเพลง วันขอบคุณพระเจ้าซึ่งฉลองกันขึ้นเป็นครั้ง
แรกครั้งนั้น นับว่าเป็นวันที่ระลึกที่แสนสำราญยิ่งนัก.

ปัจจุบันนี้ถือเอาวันพฤหัสสุดท้ายของเดือน พฤศจิกายน ทุกๆ ปี เป็นวันฉลองขอบคุณพระเจ้า. เด็กๆ อเมริกันจะได้หยุดเรียนในวันที่ระลึกนั้น การเลี้ยงจะประกอบด้วยไก่งวงย่าง, และซอสแครงสเบอรี่, ขนมพักทองกวนสอดไส้, และอาหารดีๆ อื่นๆ อีกมาก, ชาวอเมริกันทุกคนจะต้องประกอบการฉลองวันที่ระลึกนี้ เพราะเขาอาศัยอยู่ในอเมริกาและได้ประสพแต่สิ่งที่อันพึงปรารถนาต่างๆ ของชีวิตหลายๆ ประการ.

สำหรับประชาชนที่อยู่ในมหานครนิวยอร์ค หรือบอสตัน ในวันฉลองนี้เขาจะได้เห็นขบวนแห่ขอบคุณ พระผู้เป็นเจ้า ในขบวนแห่จะมีตุ๊กตาตัวใหญ่ทำเป็นรูปคน และรูปสัตว์ต่างๆ ทำด้วยยางสูบลมเข้าข้างใน ลอยไปในอากาศได้เหมือนลูกบัลลูน เจ้าตัวตลกก็ยักขึ้นยักลงแสดงท่าทาง, หมูอ้วน ๓ ตัว มิคกี้เม้าส์, โดนัลด์ดัค และห่านกำลังไข่ออก

มาเป็นไข่ทองคำ ลอยตามไป ท่ามกลาง ขะบวน มี ถุง แซม สูงใหญ่ขนาดหลังคาบ้านเข้าขะบวนด้วย,ชางตาคร๊อส และไม่ลืมเป็นอันขาด ที่จะต้องมีเจ้ามังกรแก่ อย่าง สมัยโบราณลอยพ้ดเหวียงท่าทางไปในขะบวนอีกด้วย.

ถ้าท่านได้ไปดูขะบวนแห่นด้วยตาท่านเอง ท่านจะเห็นว่าเจ้ามังกรในขะบวนนทำรูปร่างน่าดูและเรียบร้อยกว่ามังกรในขะบวนแห่นักบุญยอร์ชสมัย เมอวลเลียม แบรดฟอร์ดยังเยาว์อยู่ อันเป็นเวลาล่วงมานานนักแล้ว.

ลอร์ด บัลติมอร์

ผู้สถาปนามลรัฐีแมรี่แลนด์.

หัว หน้าชาวอินเดียน คนหนึ่ง ยืน อยู่แถบชายฝั่งทะเลแห่งหนึ่ง ตบมือเรียกนักรบกล้าหาญของเราให้ออกไปยืนริมฝั่งทะเล เตรียมพร้อม ที่จะลั่นลูกธนูออกจากแหล่ง. แต่ละคนล่ำสันใหญ่โต. มีผมยาวขมวดเป็นเปียผูกด้วยเชือกและพันรอบศีรษะไปเหนือหู มีรูปปลาทำด้วยทองแดงผมอหยาบ ๆ คล้องศีรษะห้อยอยู่ที่หน้าผาก ทาสีหน้าด้วยสีแดงครั่งชาดและสีน้ำเงินครั่งชาด ดูน่าพิศวงกลัว.

ในป่าทึบข้างหลังหัวหน้าของเขา กองไฟสัญญาณกำลังคุโพลง เป็นสัญญาณให้บรรดาชาวอินเดียนทั้งหลาย

ลอร์ด บัลติมอร์

รู้ว่ามีเรือกำปั่นใหญ่แปลกประหลาด ๒ ลำ กำลังแล่นอยู่ในทะเล และลำหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาในลำแม่น้ำ.

เรืออะไรกันแน่? ไม่มีเรือแคนูของพวกอินเดียนที่ไหนจะใหญ่โตถึงขนาดนั้น. หัวหน้าของเขาเคยประหลาดใจแต่เมื่อเห็นต้นไม้ต้นใหญ่ที่สุดที่ตัดลงทำเรือแคนูขนาดใหญ่เท่านั้น แต่ก็ยังไม่โตถึงเท่าเรือ ๒ ลำที่เห็นอยู่นั้นเลย. เขาพูดเปรย ๆ ขึ้นว่า บนเรือ ๒ ลำนั้นต้องบรรทุกเอาคนมามากมายทีเดียว เหมือนต้นไม้ที่แออัดกันอยู่ในป่า.

ความจริง, เรือกำปั่น ๒ ลำนั้น ลำหนึ่งชื่อ "อาร์ค" และอีกลำหนึ่งชื่อ "ดอฟ" บรรทุกคนชายหญิงจากประเทศอังกฤษ เพื่ออพยพมาตั้งถิ่นฐานกันอยู่ในดินแดนกรรมสิทธิ์ของ ลอร์ด บัลติมอร์ ในอเมริกา.

ท่านคิดบ้างไหมว่า คนบนเรือถ้ามาเห็นท่วงท่าของชาวอินเดียนแดงบนฝั่งแล้ว เกิดความหวาดกลัวสักเพียงไหน?

แน่ละท่าน; พวกอพยพบนเรือ ๒ ลำนั้นกลัวมากทีเดียว แต่พวกเขาไม่สำแดงกิริยาให้พวกอินเดียนแดงเห็นว่ากลัว

ลอร์ด บัลติมอร์

เลยเขาพากัน 'ใจดีสู้เสือ' เมื่อเรือจอดเรียบร้อยแล้ว เขา
กรีนไปแสดงกิริยาอ่อนน้อมเชื้อเชิญท่านหัวหน้าอินเดียนแดง
รีนไปเยี่ยมพวกเขาบนดาดฟ้าเรือดีอฟ พวกอพยพได้ต้อนรับ
รับสู้ต้อนรับโดยจัดของขวัญมามอบให้และจัดการเลี้ยงอา-
หารด้วย พวกอพยพได้บอกหัวหน้าชาวอินเดียนว่า พวก
เขาจะมาตั้งถิ่นฐานทำมาหากิน ด้วยความเป็นมิตร และเป็น
เพื่อนบ้านที่ดีของชาวอินเดียนทั้งหลาย สำหรับดินแดนที่
พวกเขาปลูกบ้าน สร้างเรือนอยู่พวกเขายินดีจะให้ขวานเล็ก
และขวานใหญ่ตัดโค่นไม้ และสื้อผ้าสีสดใสเป็นอันมากเป็น
ค่าตอบแทนอีกด้วย.

เมื่อการเจรจาตกลงกันเป็นที่เรียบร้อย คนของลอร์ด
บัลติมอร์ ก็พากันขนย้ายขึ้นบนฝั่ง มีของของเขาขึ้นไปปักไว้
ด้วย ขณะนั้นปืนใหญ่ประจำเรืออาร์คก็ยิงสลุดคำนับ ๑ นัด
เสียงปืนใหญ่ ทำให้ หัวหน้า ชาวอินเดียน ต้อง หันไป พูดกับ
พวกเหล่านักรบกล้าหาญของเขาว่า "เมื่อเรายิงธนูของเรา
ก็เคยแต่ได้ยินเสียงสายธนูสั่นดังเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้ยิน

เสียงสนั่นหวั่นไหวดังนี้เลยไม่ใช่หรือ ?" หัวหน้าชาวอิน-เดียนประหลาดเพราะไม่รู้ว่าเสียงอะไร !

พวกอพยพได้พากันบุกร้างถางพงก่อสร้างบ้านเรือนและที่ทำมาหากินตั้งอาณานิคมให้มั่นคงต่อไป เขาช่วยกันปลูกบ้านและเพาะปลูกข้าวโภชน์ เขาได้ขนย้ายจำพวกเครื่องเทศ, แป้งสาลี, สะบู่และเทียนไขขึ้นจากเรือมาเก็บไว้ในตึกบนเรือนปลูกใหม่. พวกลูกไก่ที่นำมาจากอังกฤษบัดนี้มันก็ออกคุ้ยเขี่ยหากินกันบนทวีปอเมริกาแล้ว. อาณานิคมแมร์แลนด์ได้เริ่มก่อเกิดขึ้นด้วยดี ด้วยประการฉะนี้ นับแต่ปี พ.ศ. ๒๑๗๗ (ค.ศ. ๑๖๓๔) เป็นต้นมา.

หวนไปกล่าวถึงสภาพในป่าทึบบ้าง, ถิ่นเหล่านี้เป็นที่อยู่ของพวกอินเดียน. ชุกชุมไปด้วยสัตว์ป่าเช่น แมวป่า, หมี, หมาจิ้งจอก และกวาง ฝูงไก่งวงป่าก็พากันบินลงมาหากินเป็นฝูง ๆ นกตัวน้อย ๆ สีแปลก ๆ ปากสีดำและสีส้มกำลังโผบินไปมาตามต้นไม้.

ลอร์ด บัลติมอร์

เขาเกิดมาก็มีช้อนเงินช้อนทองคาปาก.

ลอร์ด บัลติเมอร์ผู้นี้เมื่อเกิดมาถ้าพูดอย่างชาวบ้านก็ว่า "มีช้อนเงินช้อนทองคาปาก" เพราะว่าเขาเกิดมาในตระกูลที่มั่งคั่งร่ำรวย ดุจนั่งอยู่บนกองเงินกองทองก็ว่าได้. คำเปรียบเปรยนี้มาจากการทำตามประเพณีของพวกผู้ดีมีเงินชาวอังกฤษ เมื่อถึงวันที่จะตั้งชื่อให้เด็ก ๆ ที่เกิดใหม่ เขาก็มอบช้อนเงินให้แก่ทารกนั้น.

ลอร์ด บัลติมอร์ผู้นี้มีรูปร่างงามสง่าดุจเจ้าชายในเทพนิยาย เขาสวมเครื่องแต่งกายทำด้วยไหม, เสื้อกำมะหยี่และหมวกมีขนนกราคาสูงบัก. เขาชอบนั่งบนหลังม้าตัวงามไปในที่ต่าง ๆ และเขาก็ได้เคยเดินทางไกลรอนแรมไปเที่ยวดูโลกในมุมต่าง ๆ เสมอ.

วันหนึ่งเขาได้กราบทูลขอพระราชทานที่ดินในอเมริกาต่อองค์พระมหากษัตริย์กรุงอังกฤษ. พระเจ้าแผ่นดินทรงพระมหากรุณา พระราชทานให้ลอร์ด บัลติมอร์ จับจองที่ดินตอนเหนือรัฐเวอร์จิเนียร์ในอเมริกาได้ ลอร์ด บัลติมอร์ได้ตั้งชื่อ

ลอร์ด บัลติมอร์

แผ่นดินที่ได้รับพระราชทานว่า “แมรีแลนด์” เพื่อเป็นอนุสรณ์พระเกียรติยศแก่องค์สมเด็จพระราชินี.

สมัยนี้มีการบีบบังคับในเรื่องนับถือลัทธิศาสนา แต่ลอร์ด บัลติมอร์ ซึ่งยึดถืออุดมคติที่ว่า “ให้อยู่และให้เสรี” เป็นคำขวัญ ก็อนุญาตให้คนในอาณานิคมของเขาเลือกนับถือลัทธิใดๆ ก็ได้.

ท่านรู้ไหมว่า นั่นเป็นวิธีหมายความว่ากระไรกัน ?

วันฉลองคริสต์สมภพในแมรี่แลนด์.

วันฉลองคริสต์สมภพ (Christmas, ๒๕ ธันวาคมทุกปี) ในอาณานิคมใหม่แห่งนี้เป็นไปด้วยความคึกครื้นยิ่งนัก ดูแล้วไม่แพ้กับในอังกฤษเลย. เด็กๆพากันช่วยพวกผู้ใหญ่เอาต้นฮอลลี่สำหรับแขวน ของขวัญ ออกมาตั้งและช่วยกันตกแต่งประดับประดาบ้านเรือนเสียอย่างสวยงาม. พวกเขาช่วยกันลากซุงไม้โอ๊ก ต้นมหึมา ออกมาจากป่า และใส่เป็นฟืนลงในกองไฟ. แล้วทุกๆคนก็พากันไปนั่งเล่นบนท่อนซุงนี้บ้าง.

ลอร์ด บัลติมอร์

ซุงต้นนี้เรียกว่า “ซุงตรุษฝรั่ง” หรือ “ซุงคริสต์มาส” มันจะติดไฟคุสว่างจ้าตลอดเวลาแห่งวันทระลึกน์ ตราบจนกระทั่งมันเหลือชนเล็ก ๆ ก็เอาออกเก็บรักษาไว้อย่างดี เพื่อใช้ก่อกองไฟ “ซุงตรุษฝรั่ง” ปีต่อไปอีก.

ในการเลี้ยงอาหารมื้อค่ำแห่งวันตรุษฝรั่ง ชนมพุดดิ้งลูกพลัมจะถูกนำมาตั้งไฟให้ร้อนเสียก่อน ควันร้อน ๆ จะพวยพุ่งขึ้นจากจานเปลทำด้วยเงินอย่างน่ากินแลทุก ๆ คนจะพากันร้องเพลงบทสรรเสริญพระกุมารเยซู!

การกินเลี้ยงกับพระราชา.

ลอร์ด บัลติมอร์ได้พาครอบครัวไปตั้งรูมิลำเนาอยู่ในอาณานิคมของเขาด้วย คนในครอบครัวของเขาเรียกบ้านของเขาว่า พระราชวังของเซนจอห์น ซึ่งอยู่ในเมืองหลวงของแมริแลนด์.

ลอร์ด บัลติมอร์ได้แบ่งดินแดนของเขาออกเป็นทุ่งนาใหญ่ ๆ หลายผืน ซึ่งเขาให้คนทอพยพมาอยู่ในอาณานิคม

ลอร์ด บัลติมอร์

ของเขาเช่าประกอบอาชีพ. สำหรับค่าเช่าที่ดินนั้นบางที
ชำระกันด้วยทองคำ, แร่เงิน และเงินตรา แต่บางทีก็ชำระ
กันด้วยข้าวโภชน์ ๓๐ บูเชลต่อปี หรือมิยาสูบเป็นค่าเช่าก็ได้.

คนในอาณานิคมของเขาจะต้องไปชำระค่าเช่าที่ว่างของ
ลอร์ด บัลติมอร์ด้วยตนเอง บางทีเขาพากันมาหมดทีเดียว
พร้อม ๆ กันในวันเดียวกัน. ถ้าโอกาสมีดังนี้น้องชายของ
ลอร์ดบัลติมอร์ซึ่งเป็นผู้จัดการปกครองดูแลอาณานิคมแทน
พี่แทนตาพี่ชาย ก็จะจัดการเลี้ยงอาหารค่ำแก่ผู้เช่าทุกคน
ด้วยอาหารและการปฏิบัติดูแลในการเลี้ยงอย่างดีที่สุด. การ
เลี้ยงชะนิดนี้ พวกประชาชนในอาณานิคมที่ได้รับการเลี้ยง
พากันเรียกว่า “การกินเลี้ยงกับพระราชา”

วิลเลียม เพนน์

ผู้ให้กำเนิดมลรัฐเพนน์ซิลวาเนีย.

เบ็นเวลา นาน มาแล้วในราวปลายปี หนึ่งในสมัยนั้น เรือกำปั่นลำหนึ่งได้แล่นขึ้นไปตามลำแม่น้ำ เดลาแวรจนถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งจึงแวะจอด ฝูงเป็ดป่าที่ลอยเป็นแพอยู่ในแม่น้ำนั้นตกใจบินหนีไปหมด. กวางตัวหนึ่งหยุดชะงักอยู่ที่ชายป่าแล้วมองเบ่งข้ามทุ่งดูเรือกำปั่นลำนั้น. ประชาชน ใน หมู่บ้านนั้น พากัน ออกมายังแม่น้ำเพื่อดูเรือ.

เรือลำนั้นชื่อ "เวลคัม" วิลเลียม เพนน์โดยสารมาอยู่บนเรือนั้น เขารู้สึกปลื้มใจและเป็นสุขมากที่เขาคอยแล้วคอยเฝ้ามาตามทางอันแสนลำบาก. และที่สุดก็ถึงที่หมายแล้ว.

วิลเลียม เพนน์

ถ้าสมมุติว่าท่านเป็นชาวเพนน์ซิลวาเนีย ท่านจะต้องพูดว่า "ฉันรู้ว่าทำไมวิลเลียม เพนน์จึงเกิดความสุขปลาบปลื้มใจ. เขาเป็นหัวหน้านำพวกอพยพจากอังกฤษเข้ามาพำนักในรัฐของฉันเป็นคนแรกด้วย."

ทำไม วิลเลียม เพนน์ จึงมาอยู่อเมริกา.

เมื่อเขาเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มฉกรรจ์ วิลเลียม เพนน์ก็เริ่มฝันที่จะมาตั้งภูมิลำเนาอยู่ในกลางป่าแห่งทวีปอเมริกา. เพราะอเมริกาเป็นแผ่นดินใหม่. เขาสามารถจะเป็น 'แควคเคอร์[๑]' ได้โดยไม่ต้องแคร์ใครเลยที่อเมริกา.!

ในอังกฤษเขาเคยร้อนอยู่ไม่เป็นสุขด้วยถูกรบกวนจากเจ้าพนักงานเสมอ เพราะเขาเป็น "แควคเคอร์" คนหนึ่ง.

---

๑. แควคเคอร์ (Quaker) มาจาก Quake แปลว่า 'สั่น,ไหว' เช่น แผ่นดินไหว. แควคเคอร์เป็นนามแปลว่าผู้สั่น, ผู้ทำให้หวั่นไหว ในที่นี้หมายถึงสมญาของสมาชิกแห่งสมาคมมิตรภาพ The Society of friend ซึ่งจัดตั้งขึ้น

บิดาของเขาก็ไม่ชอบและโกรธเคืองมาก. และพระเจ้าแผ่นดินก็ทรงพระพิโรธด้วย!

ในสมัยนั้น ท่านจะต้องมีความคิดเห็นเป็นอย่างเดียวกับที่พระเจ้าแผ่นดินทรงคิดนก. เป็นท่านองว่า 'ว่าไรว่าตามกัน' หรือ 'เชื่อผู้นำ' ของเราในยุคหนึ่งล่วงมาแล้ว. ถ้าท่านเกิดเขว. ความคิดไม่ตามอย่างกษัตริย์แล้ว, ท่านก็จะต้องได้รับการรบกวนเดือดร้อนมาก. จนกระทั่งท่านอาจถูกจับขังคุกก็ได้.

พวกสมาชิกสมาคมมิตรภาพที่ได้สมญาว่า "แคว็ค-เคอร์" ไม่เชื่อผู้นำ, ไม่มีความคิดเห็นอย่างเดียวกับกษัตริย์, เขาเป็นฝ่ายค้าน เพราะวิธีนั้นมันเผด็จการขัด ๆ ที่เดียว. พวกเขาเชื่อมั่นในอุดมคติว่าชายหนุ่มทั้งหลายเสมอภาคกัน

ระหว่าง พ.ศ. ๒๑๖๗-๒๒๓๔ (ค.ศ. ๑๖๒๔-๙๑) โดย ยอร์จ ฟ็อกซ์ มีวัตถุประสงค์ค้านการตั้งตัวดุจเผด็จการของพระเจ้าแผ่นดินสมัยนั้น. มีคนหนุ่ม ๆหัวสมัยเป็นสมาชิกสมาคมมาก.

วิลเลียม เพนน์

เป็นพี่น้องกันทั้งนั้น ไม่ควรมีใครยอมเบ็ดหมวกให้แก่ใคร, แม้แต่องค์พระเจ้าแผ่นดิน. พวกแควคเคอร์ปฏิเสธไม่ยอมเป็นทหารในกองทัพของกษัตริย์ เขามีอุดมคติว่าทุกคนต้องการอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข!

พ่อของวิลเลียม เพนน์เป็นเพื่อนสนิทที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งของพระเจ้าแผ่นดิน. เขารับราชการอยู่ในกองทัพเรือของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. เขาโดยเสร็จไปเรือลำที่พระเจ้าแผ่นดินประทับในเวลาทำศึกเพื่ออังกฤษ. เขาไม่พึงประสงค์เลยที่จะให้วิลเลียมเป็นพวกแควคเคอร์!

เพื่อที่จะทำให้วิลเลียมลืมความเป็นแควคเคอร์เสีย, พ่อของเขาได้ส่งเขาให้เดินทางไปยังประเทศต่างๆ ที่ไกลๆ ซึ่งเป็นโอกาสอันดีที่ทำให้วิลเลียมได้เบิดหูเบิดตารู้เห็นต่างๆ เป็นอันมากระหว่างเดินทางไกล แต่เขาก็หาลืมความเป็นแควคเคอร์สมาชิกสมาคมมิตรภาพที่พระราชาไม่โปรดได้ไม่!

เมื่อพ่อของวิลเลียมถึงแก่กรรม. แล้ว, พระราชาได้เป็นหนี้เงินเขาไว้เป็นจำนวนไม่น้อย. วิลเลียมได้โอกาสก็กราบทูล

วิลเลียม เพนน์

พระเจ้าแผ่นดิน ขอพระราชทาน ดินแดนใน อเมริกา เป็น การทดแทนหนี้ที่ยืมไป.

พระเจ้าแผ่นดิน ทรงยินดี เป็นล้นพ้น ที่ การ ชำระหนี้ของพระองค์เป็นไปโดยวิธีนี้ก็สะดวกมาก. พระองค์พระราชทานดินแดนซึ่งทุกวันนี้เป็นรัฐเพนน์ซิลวาเนียให้วิลเลียม คำว่า "เพนน์ซิลวาเนีย" นี้มาจาก ความหมายที่ว่า "ป่าไม้ของตระกูลเพนน์" ซึ่ง เป็น นาม พระราชทาน เป็นเกียรติ แก่พ่อของวิลเลียมเพื่อนเก่าแก่ของพระองค์ที่ล่วงลับไปแล้ว !

วิลเลียม เพนน์ส่งคนของเขาล่วงหน้าไปยังดินแดนที่ได้พระราชทานใหม่ในอเมริกาก่อน เพื่อสำรวจค้นเลือกหาที่ที่ดีและเหมาะที่สุดสำหรับสร้างเมือง. เขาไม่ลืมที่จะเชื้อเชิญชักชวนพวกแคว๊คเคอร์ด้วยกันไปอยู่ กับเขาใน อเมริกาด้วย ดังนี้; ในเพนน์ซิลวาเนีย เขาจึงจะมีเสรีเต็มที่ในการประชุมหารือในพวกแคว๊คเคอร์ด้วยกันโดยไม่ต้องกลัวเกรงการถูกจับขังคุกดั่งในอังกฤษ.

วิลเลียม เพนน์

วิลเลียม เพนน์ทำอะไรบ้างในอเมริกา.

พวกแควคเคอร์จำนวนมากตกลงรับคำชักชวนของวิลเลียม เพนน์ เพื่อไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเพนน์ซิลวาเนีย. พวกเขาลงเรือเวลคัมมาพร้อมกับวิลเลียม เพนน์เป็นอันมาก. เรือแล่นเข้าสู่แม่น้ำเดลาแวร์เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๒๒๕ (ค.ศ. ๑๖๘๒).

วิลเลียม เพนน์จะเดินไปเดินมาบนฝั่งอย่างสดชื่นร่าเริง ดุจผู้เสร็จตัวหนึ่ง เขาเป็นคนไม่ถือตัว, เขาจะเป็นสุขสนุกสนานเมื่อได้เล่นหัวคลุกคลีอยู่กับฝูงเด็ก ๆ บนฝั่งแม่น้ำนั้นเป็นเวลานาน ๆ เสมอ.

เมื่อย่างเข้าฤดูหนาว, วิลเลียมมักจะหมกตัวอยู่แต่ในบ้านพัก เพราะอากาศเย็นจัด ป่าไม้ทั้งป่าแลดูขาวพรึดไปหมด เพราะหิมะตกปกคลุม. แม่น้ำก็จับก้อนเป็นน้ำแข็งไปหมด. เขาโปรดปรานธรรมชาติอันแสนสงบและเงียบสงัดของชีวิตในป่าดงพงเขานั่นยิ่งนัก.

วิลเลียม เพนน์

พอเข้าฤดูใบไม้ผลิเหล่าเรือกำปั่นก็ทะยอยกันเข้ามายังอเมริกาจากอังกฤษ. เรือเหล่านบรรทุกผู้คนที่ส่วนมากเป็นผู้ที่ตั้งใจอพยพมาตั้งรกรากอยู่ในเพนน์ซิลวาเนีย. เมื่อมาถึงใหม่ๆ พวกมาใหม่ยังไม่มีบ้านพักก็ต้องพักกันอยู่กลางแจ้งก่อน. จนย่างเข้าฤดูร้อนพวกเขาจึงลงมือสร้างบ้านพัก. พวกเหล่านี้ไม่มีใครท้อถอยต่อความยากลำบาก เขาสนุกสนานยิ้มแย้มแจ่มใสและพากันบ่นว่า "สนุกดุจไปท่องเที่ยวปิคนิคทีเดียวละ!"

วิลเลียม เพนน์วางแผนการสร้างเมืองใหม่อย่างสง่าสวยงาม. เขาต้องการสร้างถนนที่กว้างและยาวเป็นเส้นตรง, เขาต้องการให้บ้านของผู้อพยพทุกคนก่อสร้างเป็นตึกทั้งหมด. เขาปรารถนาที่สุดที่จะให้นครที่เขาสร้างใหม่นี้สวยงามและสะอาดหมดจดตามลักษณะสุขาภิบาล. นครที่เขาจะสร้างใหม่นี้เป็นเมืองหลวงของรัฐเพนน์ซิลวาเนีย โดยให้ชื่อว่า "ฟิลาเดลเฟีย" ซึ่งมีความหมายเท่ากับเป็นอนุสรณ์แห่ง "นครแห่งความรักใคร่กันฉันท์พี่น้อง."

วิลเลี่ยม เพนน์

วิลเลี่ยม เพนน์ มีบ้านพัก ๒ แห่ง. เขาสร้างเป็นศึกโดยก่ออิฐถือปูน, ทั้งสองหลังอยู่ใกล้กับแม่น้ำทั้งคู่. หลังหนึ่งอยู่ในเมือง และอีกหลังหนึ่งอยู่ห่างจากเมืองออกไป. ราว ๒-๓ ไมล์ เขาไป ๆ มา ๆ ระหว่างบ้านในเมืองและบ้านในชนบทโดยทางเรือเสมอ ๆ.

วิลเลี่ยม เพนน์และพวกอินเดียนได้สนิทสนมกลมเกลียวกันนับเพื่อนสนิทตลอดมา. เขาได้แจ้งให้ชาวอินเดียนทราบว่า คนของเขาทอพยพมาจะเป็นเพื่อนบ้านที่ดีแก่อินเดียนทุกคน. และเขายินดีชดเชยสินตอบแทนเป็นค่าที่ดินที่พวกเขามาอยู่ในอเมริกา ให้แก่อินเดียนด้วย. เขาพูดอย่างมั่นคงว่า "เราต้องอยู่ด้วยกันด้วยความสงบสุขตราบเท่าดวงอาทิตย์ยังส่องแสงอยู่." นั่นคือ, คำมั่นสัญญาของเขา!

เมื่อวิลเลี่ยม เพนน์ได้เสนอสัตย์สัญญา ต่อชาวอินเดียน ดังนั้นแล้ว พวกอินเดียนก็ปูผ้าห่มนอนลูกบนพื้นดิน. สำหรับสัญญาของเขา ต่อวิลเลี่ยมเพนน์ ก็คือพวกเขา. เอาสายเชือกร้อยเปลือกหอยวางลงบนผ้าห่มนอน. เปลือกหอย

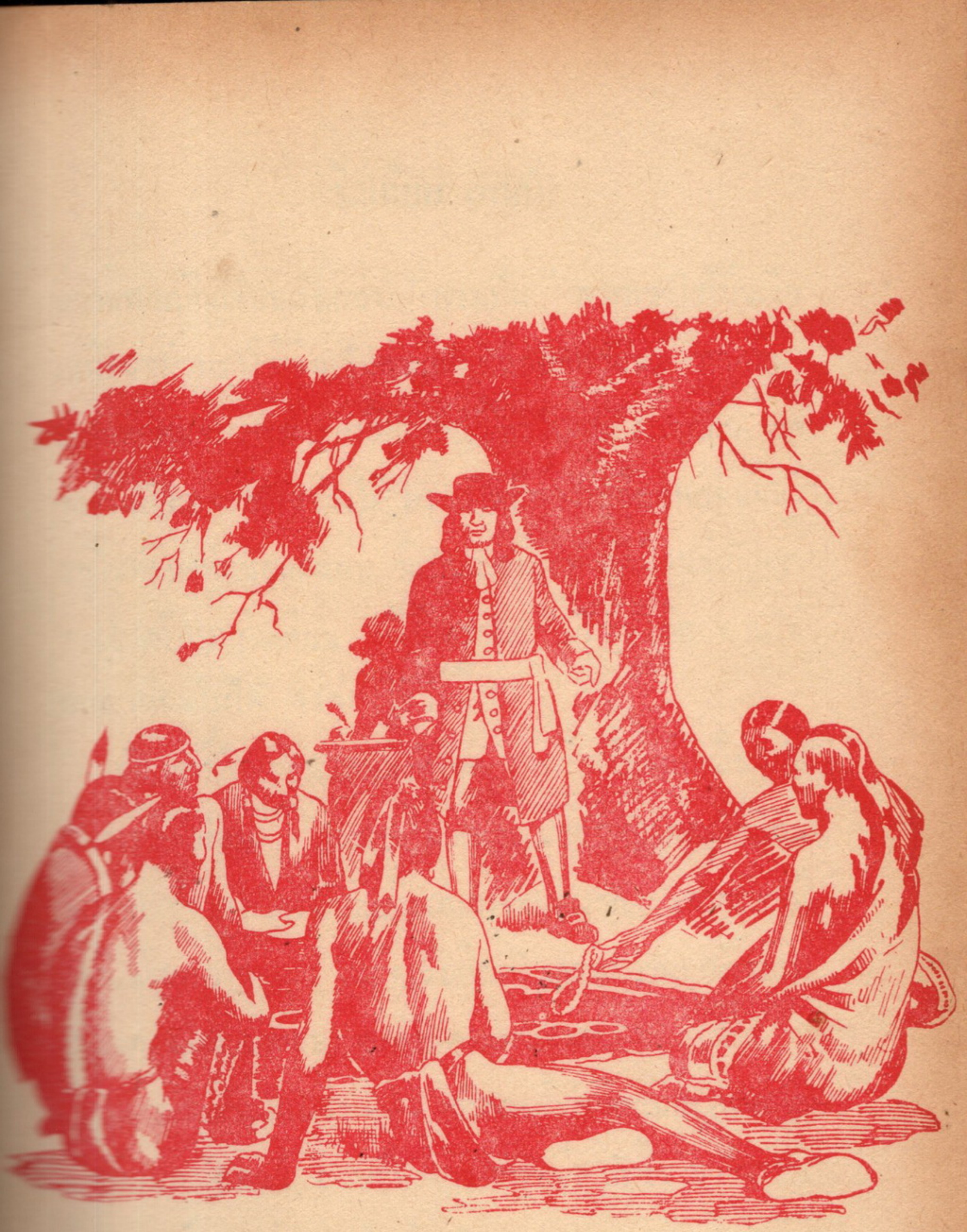

วิลเลียม เพนน์

ท่านพวกอินเดียนเรียกว่า. "แวมบัม." พวกเขาใช้เป็นเงิน เหมือนอย่างเราใช้เงินเป็นค่าแลกเปลี่ยนทุกวันนี้. พวกอินเดียนทุกคนจะวางพวงเปลือกหอยนี้ลงไปจนครบทุกคน. เขาจะลืมสัญญาของเขาไม่ได้ ตราบใดที่พวงเปลือกหอยนี้นั้นยังอยู่ในห่อผ้าห่มนอนผืนนั้น. นี่เป็นการกระทำสัตย์สนธิสัญญาทางไมตรีแบบอินเดียน ทั้งนี้เพราะเขาไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้. จึงต้องใช้วิธีนี้.

สัญญาที่วิลเลียม เพนน์ให้ไว้ต่อพวกอินเดียนก็เหมือนกัน พวกเขาก็ไม่ลืม. และเขาไม่เคยละเมิดสัญญาต่อกันนี้เลย พวกอินเดียนรักใคร่นับถือวิลเลียม เพนน์มาก เพราะเขามีใจดี, มีเมตตากรุณา, ไม่ถือเนื้อถือตัว และมีความยุติธรรมเที่ยงตรงโดยเปิดเผย ตรงไปตรงมาเสมอ.

ท่านคิดบ้างไหมว่า --- ถ้าสมมุติว่าวิลเลียม เพนน์ได้มาเห็นมลรัฐเพนน์ซิลวาเนียที่เขาได้ก่อกำเนิดมันขึ้นในปัจจุบันนี้. เพนน์จะพูดว่าอย่างไรบ้าง ?

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

ผู้สอนโลกให้รู้ในเรื่องการบินและผู้ให้กำเนิด.

สูงตระหง่านขึ้นไปบนเนินทรายชายหาดริมฝั่งทะเลแห่งหนึ่งที่มีชื่อว่า คิตตี ฮอว์ค เป็นกระโจมไฟขาวสอาดสง่างามแห่งหนึ่งที่ส่องแสงสว่างในเวลากลางคืน. ผู้ที่แล่นเรืออยู่ในมหาสมุทรอัตลันติคหลาย ๆ ไมล์ก็สามารถจะแลเห็นแสงไฟที่กระโจมไฟแห่งนี้ได้ถนัด. แม้แต่ผู้ที่อยู่บนเครื่องบินบินเลียบไปตามชายฝั่งทะเลก็จะแลเห็นได้เช่นเดียวกัน.

กระโจมไฟแห่งนี้สร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์เพื่อเกียรติยศของบุคคลสองพี่น้อง - - - ผู้สอนโลกให้รู้จักเรื่องการบินและผู้ให้กำเนิด!

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

เขาทั้งสองคือวิลเบอร์และออร์วิลล์ ไร้ท์. ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในเมืองเดย์ตันแห่งมลรัฐโอไฮโอ สองพี่น้องเกิดเมื่อก่อนที่คนจะมีรถยนต์ใช้และมีเครื่องบินขับขี่ไปในอากาศ เมื่อวิลเบอร์และออร์วิลล์ยังเป็นเด็กอยู่, มีแต่รถจักรยานหรือม้า และรถม้าที่นั่งเดียวใช้เป็นพาหนะแทนรถยนต์.

ในสมัยนั้นใครพูดถึงเรื่องการบินแล้วก็จะถูกหัวเราะเยาะ ถ้าเป็นบุคคลที่ไม่มีนิสัยช่างคิดประดิษฐ์แล้ว เขายิ่งจะไม่เห็นด้วย และจะพูดเป็นทำนองว่า—"ทำไมท่านไม่คิดทำสิ่งอื่น ๆ อีกมากหลาย ซึ่งดีกว่ามานั่งคิดแต่จะบินไปในอากาศให้เสียเวลาไร้ประโยชน์นะ!"

เมื่อครั้งวิลเบอร์อายุ ๑๑ ปี และออร์วิลล์อย่างเข้า ๗ ขวบ วันหนึ่งพ่อของเขาได้นำเอาของประหลาดสิ่งหนึ่งมาให้เขาทั้งสอง. เขาปล่อยให้มันลอยคว้างไปได้เองในอากาศ เด็กทั้งสองเฝ้าดูมัน — มันบินขึ้นไปได้จนสูงถึงเพดานห้อง.

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

สองพี่น้องไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่ก็ร้องว่า "โอ, นั่นมันค้างคาวนี่คุณพ่อ."

"ไม่ใช่ดอกลูก, ตุ๊กตากลบินได้น่ะ" พ่อของเขาบอก.

เด็กทั้งสองชอบเจ้าของแปลกประหลาดของเขานมาก. เขาพิจารณาดูก็รู้ว่ามันทำด้วยไม้คอร์ค, กระดาษบาง ๆ และโครงไม้ไผ่ มีสายยางรวมเป็นกลุ่มสำหรับใช้ดึงส่งมันให้บินขึ้นไปในอากาศ เขาง่วนอยู่กับเจ้าสิ่งนี้จนกระทั่งมันชำรุดและไม่สามารถใช้เล่นให้มันบินต่อไปอีกนานเท่าไรแล้ว.

วิลเบอร์และออร์วิลล์มีสิ่งต่าง ๆ ที่เขาจะเล่นจะทำเสมอ ๆ อยู่มากมายหลายอย่าง, แคทรินน้องสาวของเขาก็เข้าร่วมวงเล่นสนุกด้วย เขามีแมวเก่าอยู่ตัวหนึ่งและลูกแมวเล็ก ๆ กำลังซนอีกหลายตัว, มีลูกไก่หลายตัวสำหรับเลย. เขาชอบจัดอาหารแล้วพากันนำไปเที่ยวเลี้ยงดูกันใน

ป่าระหว่างฤดูร้อนเสมอ. นอกจากนี้เขายังชอบไปดูละครสัตว์อีกด้วย.

ครั้งหนึ่ง เด็กทั้งสองได้มีโอกาสไปแสดงละครสัตว์ด้วยตนเอง โดยเข้าขบวนโฆษณาไปตามถนนก่อนแสดง ออร์วิลล์ขี่จักรยานทรงสูง และพูดโทรโข่งทำด้วยสังกะสี. ถัดเข้าไปข้างหลัง เป็นเด็กชายเล็ก ๆ กำลังช่วยกันลากล้อบรรทุกหมีดำตัวใหญ่ติด ๆ มา. ประชาชนถ้วนหน้ารู้ข่าวการเดินขบวนแห่นางกพากันมาชมแทบทุกคน. เมื่อเด็ก ๆ เห็นประชาชนกำลังเฝ้ารอดูอยู่คับคั่งทั้งสองฟากถนน เขากยิ่งเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น. เขารีบวิ่งไปอย่างงูเลอย, เจ้าหมีใหญ่บนล้อก็โคลงเคลงไปมา. น่าดูมาก.

ร้านจำหน่ายและซ่อมจักรยาน.

เมื่อวิลเบอร์และออร์วิลล์เป็นหนุ่มใหญ่. เขาทั้งสองก็เปิดร้านขายและซ่อมจักรยานขึ้นแห่งหนึ่งในเมืองเดย์ตัน.

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

ในยามเมื่อเขาว่าง เขาจะอ่านหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยว
แก่ความคิด, มานะพยายามของคนแล้ว ๆ มาเกี่ยวแก่เรื่อง
การบินเสมอ. เขาทั้งสองได้อ่านนิยายเก่าแก่เรื่องหนึ่ง มี
ว่าชายคนหนึ่งได้จัดทำบักขน ๒ คู่ สำหรับตัวเขาและลูกชาย
ของเขาคนละคู่. ด้วยบักคู่ทั้งนี้ พ่อและลูกคู่นั้นพากันบิน
ร่อนไปได้ในอากาศเหมือนนก เจ้าลูกชายนนบินขึ้นไปสูง
มาก จน ความร้อน จากแสงแดด เผาบัก ขี้ผึ้งของเขาละลาย
หมด. และเขาก็พลัดตกลิ่ว ๆ ลงไปในทะเล.

เพราะว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง ผู้แต่งเขียนไว้นาน
มาแล้ว ถึงแม้จะเป็นเพียงนิยายเท่านั้นก็จริง, แต่ก็แสดง
ให้เห็นว่ามนุษย์เราคิดฝันในเรื่องการบินอยู่เสมอ ๆ ตลอด
มาและปรารถนาอย่างยิ่งที่พวกเขาก็อยากบินได้อย่างนก!

วิลเบอร์และออร์วิลล์ไคร่บินได้เหมือนกัน. แต่ความ
คิดของเขานั้นจะสร้างเครื่องจักรขึ้นประกอบเครื่องบินให้
บรรทุกเขาบินไปได้ในอากาศอย่างนก.

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

ในปีฤดูร้อนปีหนึ่ง สองพี่น้องได้ช่วยกันสร้างเครื่องร่อนชนเครื่องหนึ่งในร้านของเขา. รูปร่างของมันคล้ายกับว่าวตัวใหญ่, ใหญ่ยิ่งนักจนสามารถบรรทุกคนได้ ๑ คน เขา พากัน นำมัน เดินทางไปยัง ชายฝั่ง ทะเล คาโรลินา เหนือ สถานที่ตรงนั้นแหละที่เรียกว่า "คิตตี ฮอว์ค" ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น.

เขาได้ปลูกที่พักชั่วคราวนั้น และ ทดลอง เครื่องร่อน ของเขา. รอบ ๆ ที่พักแรมไม่มีอะไรเลยนอกจากทรายและเนินทรายสูง ๆ ต่ำ ๆ. แขกที่มาเยี่ยมเขาเสมอก็มีแต่เจ้าหนูตัวเล็ก ๆ ที่แอบมา ขะโมย แทะกิน อาหารในตู้เก็บของเขาเท่านั้น.

เขาได้ชักเครื่องร่อนชน เหมือนเราชักว่าวขึ้นในสมัยนี้. เขาคนหนึ่งขึ้นนั่งบนหัวเครื่องร่อนระหว่างปีกทั้งสอง และอีกคนหนึ่งจะวิ่งลากมันไปบนเนินทรายสูง เพื่อให้มันให้มันร่อนขึ้น. มันหนักมากทีเดียว.

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

วิลเบอร์ขึ้นเครื่องร่อนเป็นคนแรก. เครื่องร่อนเริ่มพุ่งหวือ ตรงขึ้นไป บนอากาศ โคลงเคลงไปมาอย่างรวดเร็ว วิลเบอร์มองลงมาข้างล่างโบกมือและตะโกนว่า "เอาลง! เอาลงเร็ว!"

ฝ่ายออร์วิลล์ เข้าใจว่า วิลเบอร์โบกไม้โบกมือตะโกนลงมาแต่พึ่งไม่ได้ศัพท์นั้น ถ้าจะต้องการให้ผ่อนเชือกสายเครื่องร่อนให้ยาวออกไปอีก ในที่สุดเมื่อมันร่อนลงมาอย่างแรงแล้ว วิลเบอร์ก็หกคะเมนลงไปบนหาดทราย.

ท่านคิดหรือเปล่าว่า เขาจะต้องขึ้นทดลองเครื่องร่อนของเขาอีก? แน่ละ, เขาไม่ทิ้งความพยายาม สองพี่น้องได้ออกไป ทดลองอีก หลายหน หลายครั้ง ในระยะต่อ ๆ มา. บางคราวก็ได้ผลดี แต่บางคราวก็พลัดตกลงเหมือนตกม้า.

เมื่อเขาว่างจากการงวนอยู่กับงานและทดลองเครื่องร่อนของเขา เขาชอบเฝ้าดูนกอินทรีย์เวลามันทิ้งตัวดิ่งลงโฉบแย่งปลาจากนกตัวอื่นว่ามันแสดงท่าอย่างไร เขาเพลิน

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

กับธรรมชาติชายทะเลที่ทำให้สมองปรอดโปร่ง แสงแดดที่ส่องกระทบน้ำเป็นประกาย สายลมโชยไม่ขาดระยะอย่างสม่ำเสมอ คลื่นน้อยๆ เคลื่อนขึ้นลงพริ้วไปตามละลอกแห่งสายลมเหล่านี้เป็นต้น.

การทดลองบินด้วยเครื่องร่อนประกอบเครื่องจักร์.

เมื่อพี่น้องคู่นี้ทดลองเครื่องร่อนของเขาบ่อยๆ ก็เรียนรู้มันได้อย่างฉกฉวย, เขาเริ่มสร้างเครื่องยนต์จริงๆ สำหรับประกอบการบิน. เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ (ค.ศ. ๑๙๐๓) ที่เครื่องบินประกอบเครื่องยนต์เริ่มนำไปทดลองที่คิตตี้ฮอว์ค วันนั้นเป็นวันอากาศปลอดโปร่งแจ่มใส ในฤดูหนาวแห่งเดือนธันวาคม. ครั้งแรกเขาติดเครื่องยนต์ดังขึ้น พี่น้องน้อยๆ สองคนนักพากันฉุดมันวิ่งไปตั้งต้นให้ตรงไปทางวิ่ง เจ้าสุนัขตัวหนึ่งวิ่งตามไปด้วย.

เมื่อวางทิศทางวิ่งขึ้นถูกดีแล้ว ครั้งแรกออร์วิลล์ขึ้นบังคับเครื่องบินและลอยอยู่ในอากาศเพียง ๑๒ วินาทีเท่านั้น

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

แล้ววิลเบอร์จึงขึ้นขับขี่บ้าง ครานี้เขาสามารถลอยอยู่ในอากาศได้ถึง ๑ นาที. เป็นอันว่าเขาได้ประสพความสำเร็จ.

ข่าวความสำเร็จในการทดลองเครื่องบินครั้งใหม่ที่สุดนี้แพร่ไปถึงครอบครัวของไร้ท์, ทุกคนต่างพากันปีติยินดีด้วยเป็นอันมาก แต่ในหมู่ปวงประชาชนแล้วพอรู้ข่าวก็พากันส่ั่นหัวเบ้หน้าและคิดแต่ว่าข่าวนี้เหลวไหล. พวกเขายังไม่เชื่อว่ามันจะเป็นไปได้. ใครน่ะจะบังอาจบินขึ้นไปบนอากาศได้? ไม่จริง!

วิลเบอร์และออร์วิลล์เริ่มประดิษฐ์เครื่องยนต์และตัวเครื่องบินให้ดีขึ้นกว่าครั้งแรกอีกมาก เขาใช้ร้านขายจักรยานของเขาในเดย์ตันนั่นแหละเป็นโรงงานสร้าง เมื่อเสร็จเรียบร้อยเขาก็นำมันออกไปยังทุ่งเลี้ยงวัวแห่งหนึ่งเพื่อได้ทดลองบินอีก.

เขาทดลองและแก้ไขงานของเขาบนทุ่งเลี้ยงวัวนั้นอยู่ถึง ๒ ปี. เขาทั้งสองนำเครื่องบิน ๆ ไปรอบ ๆ ทุ่ง ครั้งหนึ่งเครื่องแฉลบ จนวิลเบอร์เกือบตกลงมาบนต้นไม้ที่อุดม

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

ด้วยหนามแหลมคมแห่งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่งออร์วิลล์เกือบจะตีลังกาลงไปจากเครื่องบิน.

แต่ เขาทั้งสอง ก็ทดลอง บินกันไปได้ ด้วย ความเรียบร้อยตลอดมา. และเชื่อมั่นอย่างแน่ใจว่าเจ้าเครื่องบินนี้เป็นประโยชน์แก่โลกหลายอย่างทีเดียวละ !

สอง พี่น้อง เริ่ม สร้างโรงงาน ขึ้นใน เดย์ตัน ทันทีเพื่อสร้างเครื่องบิน. เขาเคยนำออกให้ประชาชนโดยสารขึ้นบินบนอากาศ, เขาสอนให้ประชาชนรู้จักการบิน. เขาได้แสดงแล้วอย่างเต็มพากพูมแก่โลกว่า คนก็สามารถที่จะบินไปในอากาศได้อย่างนกเหมือนกัน !

เขาประสพความสำเร็จด้วยความเพียร, มานะไม่ทอดทิ้งน่ายึดถือเป็นตัวอย่าง !

ซางตาครอสบินมาแล้ว !

นับแต่ พี่น้อง สกุลไร้ท์ ทั้งสองให้ กำเนิดเครื่องบินขึ้นแล้ว มนุษย์ก็เริ่มรู้จักใช้เครื่องบินเดินทางทางอากาศและ

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

บรรทุกไปรษณีย์ภัณฑ์, บุรุษคนหนึ่งบินข้ามมหาสมุทร
อัตลันติคแต่ผู้เดียวจนสำเร็จ. คนอื่น ๆ พากันบินรอบโลก,
กองทัพเริ่มใช้เครื่องบินเมื่อทำสงคราม ฯลฯ นับว่าเครื่อง
บินได้ให้ประโยชน์ใหญ่หลวงยิ่งนักในบัจจุบัน.

เครื่องบินลำหนึ่งชื่อ "ไฟลอง ซางตาครอส" ทุกๆ
วันพระคริสต์สมภพทุกปี. นักบินและผู้ช่วยจะนำเครื่องบิน
ลำนี้บินจาก สนามบิน เมือง บอสตัน โผบินขึ้นบนอากาศบ่าย
หน้า ไป สู่ ทิศ เหนือ ตาม ชาย ฝั่ง ทะเล จน ไป ร่อน อยู่ เหนือ
กระโจมไฟบนฝั่งคิตตี้ฮอว์ค.

เมื่อเขาบินอยู่เหนือกระโจมไฟนั้น ผู้ช่วยของเขาจะ
โยนถุงบรรจุของถุงหนึ่งลงไปจากเครื่องบิน. บางทีก็มีถุง
ที่สองโยนลงไปอีก ถ้าหากว่า ถุง แรก บังเอิญ ตก ทะเล.
เมื่อผู้รักษากระโจมไฟเก็บถุงนี้มาเปิดออก เขาจะพบหนังสือ
บ้าง, เทียนไขบ้าง, เครื่องอาหารบ้าง ฯลฯ มันเป็นของ
ขวัญ ใน วัน คริสต์สมภพจาก "ไฟลอง ซางตาครอส"

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

นั่นคือของขวัญที่จะใช้เป็นของบ่ระกอบในวันคริสต์-มาสได้อย่างดีทุก ๆ บี่ของคนรักษากระโจมไฟ!

การบินในทุกวันนี้.

สมัยนี้ท่านสามารถที่จะเดินทางข้ามมหาสมุทรได้โดยเครื่องบิน. ท่านสามารถจะบินจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ของประเทศได้ด้วยเวลาอันรวดเร็ว. ท่านจะไปประเทศใด ไปโดยเครื่องบินได้ทุกมุมโลก สะดวก รวดเร็ว และประหยัดเวลา.

เดี๋ยวนี้มีเครื่องบินแปลก ๆ ชนิด, เครื่องบินชนิดที่ต้องบินลงจอดในน้ำเป็นสนามบินก็มี เรียกว่า "คลิป-เปอร์" ท่านทราบไหมว่า เหตุใดเครื่องบินชนิดนี้จึงได้ชื่อดังนั้น?

คลิปเปอร์แปลว่า 'เรือเร็ว' คำนี้ใช้เรียกเรือกำปั่นซึ่งแล่นเร็วมาก แต่โบราณซึ่งครั้งหนึ่งเรือชนิดนี้บรรทุกใบชาจากเมืองจีนไปอเมริกา. เวลาสมัยเรือแล่นเร็วจัด

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

มากทีเดียว. พวกนักเดินเรือจึงให้ชื่อเรือชะนิดนี้ว่า "คลิปเปอร์" เรือบินทะเลลำใหญ่ ๆ ในบัจจุบันจึงได้ชื่อมาจากเรือกำปั่นเร็วสมัยโบราณดั่งเล่ามานี้ด้วย.

อาจจะมีบางคนที่ท่านรู้จักเชลเคยโดยสารเครื่องบินไปไหนมาไหนบ้าง. อาจจะมีญาติมิตรสหายหรือคนในครอบครัวท่านเคยเดินทางทางอากาศมาแล้ว. อาจจะมีญาติมิตรของท่านเป็นนักบินบ้าง. อาจจะมีคนที่รู้จักกับท่านออกสงครามทางอากาศบาง. และแน่ทีเดียวทานอาจจะเคยเห็นเครื่องบินบินอยู่บนอากาศมาแล้ว. และท่านเคยไปดูสนามบินมาบ้างหรือเปล่า? ท่านสนใจแก่การบินเพียงไร?

ถ้าเครื่องบินใหญ่ ๆ บินในเวลากลางคืนและประสพกับพายุ สัญญาณจากวิทยุจะช่วยนำเขากลับมายังสนามบินได้โดยปลอดภัย.

เมื่อเครื่องบินขนาดใหญ่ ๆ ในสมัยนี้บินเลียบชายทะเลไปตามฝั่งคาโรลินาเหนือ. จะแลเห็นกระโจมไฟ

อนุสสรณ์ไร้ท์สองพี่น้องได้แต่ไกล และถ้ามันพูดได้มันคง

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์

จะพูดกับท่านว่า “มาซิ, ท่าน, ท่านจะได้เห็นเครื่องยนต์สำหรับเครื่องบินลำแรกที่สุด, มันเป็นเครื่องแรกที่พี่น้องสองคนแห่งตระกูลไร้ท์ใช้บินขึ้นบนหาดทรายแถบนี้ลอยอยู่ในอากาศถึง ๑ นาที. เครื่องมันเล็กนิดเดียวน่าขบขันมาก ถ้าท่านได้เห็น แต่ ท่าน อย่าไป หัวเราะ เยาะ มัน เข้าล่ะ, เพราะว่ามันเป็นผู้ให้กำเนิดเครื่องบิน ที่พวกท่านใช้บินกันอยู่ทุกวันนะ !

สองพี่น้องแห่งสกุลไร้ท์ ได้ทิ้งมรดกอันสูงค่าไว้ให้แก่โลกทุกวันนี้ คือให้กำเนิดการบินสมัยใหม่ - - - - เขาทั้งสองเป็นผู้ควรระลึกถึง !

เบนยามิน แฟรงกลิน

ชีวประวัติแห่งมหาบุรุษอเมริกัน.

ท่านประกอบอาชีพทางไหน ? ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่ๆ ว่าท่านและผู้ให้กำเนิดท่านมิได้ประกอบอาชีพในทางทำเทียนไขขายในประเทศไทยเป็นแน่. แต่อาชีพทำเทียนไขขาย, ครั้งหนึ่งในอเมริกาเป็นหัตถกรรมที่รุ่งเรืองมากอาชีพหนึ่งทีเดียว.

โดยฉะเพาะอย่างยิ่งพ่อหนุ่มน้อยคนหนึ่งในเมืองบอสตันแต่โบราณนานมาแล้วเขารู้วิธทำเทียนไขได้ดคนหนึ่ง. ทั้งนี้ก็เพราะบิดาของเขาทำเทียนไขขาย ตั้งร้านจำหน่ายอยู่ที่ถนนมิลค์ในเมืองนั้น. หน้าร้านเขาแขวนลูกกลมสีน้ำเงินใบใหญ่ไว้ใบหนึ่งเป็นเครื่องหมายการค้า. ประชาชาวบอสตัน

เบนยามิน แฟรงกลิน

ชอบซื้อเทียนไขตราถูกกลิ่นน้ำเงินมาก.

เมื่อเบนยามินโตขึ้นมีอายุ ๑๒ ขวบ. เขาช่วยทำงานในร้านบิดาของเขาได้อย่างดี เขาช่วยทำเทียนไข. แต่ตลอดเวลาที่ทำงานจิตต์ใจของเขาพุ่งไปอยู่ที่ทะเล และต้องการจะเป็นนักเดินเรือ.

นายแฟรงกลินผู้บิดารู้ดีว่าเบนยามินไม่ชอบทำเทียนไข. เขาจึงมักพาเบนยามินไปเที่ยวตามร้านอื่น ๆ. เขาทั้งสองเดินไปด้วยกันทั้งตามถนน, ตรอกซอกแคบ ๆ แทบทั่วหมด. เขาก็ไปหยุดอยู่หน้าร้านช่างไม้ และพ่อเขาก็คุยกับช่างทำมีดบ้างแต่ก็หาทำให้เบนยามินสนใจต่อ การทำสินค้าต่าง ๆ เหล่านั้นขายได้ไม่.

พี่ชายของเบนยามินชื่อเยมส์เป็นช่างพิมพ์ เขาเปิดร้านอยู่ในบอสตัน นายแฟรงกลินจึงส่งเบนยามินไปให้พี่ชายเขาสอนวิชาการพิมพ์ให้.

เบนยามินไปทำงานในร้านพี่ชายของเขา เขาชอบงานนั้นเหมือนกัน กลางวันเขาหัดการพิมพ์ กลางคืนเขาอ่าน

หนังสือต่าง ๆ ด้วยแสงสว่างจากเทียนไขอยู่ในห้องของเขา.
เยมส์ได้ออกหนังสือพิมพ์ฉะบับหนึ่งโดยใช้ร้านของเขา
นั่นแหละเป็นสำนักงาน เบนยามินก็มีโอกาสร่วมงานอาชีพ
หนังสือพิมพ์ฉะบับด้วย. บางคราวเขาเขียนเรื่องลงหนัง.
สือพิมพ์โดยไม่ลงนามจริง ใส่ซองแล้วแอบเอาไปเสียบ
ไว้ที่ธรณีประตูร้านในตอนกลางคืน. เยมส์จะไม่ยอมเอาลง
พิมพ์เลยถ้าเขารู้ว่าบทความหรือเรื่องราวที่ใส่ซองมาวางไว้
นั้นเจ้าเด็กหนุ่มน้องชายของเขาเป็นผู้เขียน แต่เยมส์ไม่รู้
และเมื่อเยมส์นำเรื่องหรือบทความนั้นลงตีพิมพ์จำหน่ายก็จะ
มีหลาย ๆ คนกล่าวชมเชยว่า "เป็นบทความดีมาก
ทีเดียว, ใครเป็นคนเขียนนะฉันอยากรู้นัก" เมื่อเบนยามิน
รู้ว่ามีคนชม เขาก็ปลื้มใจพูมใจ. แต่ไม่เคยปริปากพูดว่า
"อ้ายเรื่องเหล่านั่นน่ะ ผมเขียนเองครับ!" เลยเท่านั้น!

ความจริงเยมส์กับเบนยามินไม่ลงรอยกันและไม่อยาก
ทำงานร่วมกันเลย เยมส์หาว่าเบนยามินทะลึ่ง และเบนยา-

เบนยามิน แฟรงกลิน

มิน็กลบความคิดที่รู้สึกว่า เยมส์เป็น "นาย" มากกว่าพี่ไปจากหัวใจไม่ได้ ที่สุดสองพี่น้องนกแยกกัน.

เมื่อเบนยามินอายุย่างเข้า ๑๗ ปี เขาก็ออกจากบอสตันจับเรือโดยสารไปยังนครนิวยอร์คเพื่อหางานทำ แต่เขาก็หางานทำไม่ได้ มีช่างพิมพ์บางคนแนะนำให้เขาไปยังนครฟีลาเดลเฟีย จะได้งานทำ มีรายได้งามทีเดียวและอยู่ไม่ไกลจากนครนิวยอร์คด้วย.

เบนยามินตัดสินใจไปฟีลาเดลเฟีย เขาเดินไปครึ่งทางส่วนอีกครึ่งทางโดยสารเรือ เพราะเขามีค่าเรือไม่พอไปตลอดทาง.

เมื่อเขาถึงเมืองนน, เขาเหนื่อยมากและเครื่องแต่งตัวของเขาสกปรกมอมแมม เขาเหลือสตางค์ติดตัวอยู่อีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น.

เบนยามิน แฟรงกลิน ย่ำเช้าไปในตลาดแล้วหยุดหน้าร้านปังขนมซ้อขนมบัง ๓ ชิ้นใหญ่ ๆ เขาเดินไปตามถนนพลางกัดกินขนมไปพลางด้วยความหิว.

เบนยามิน แฟรงกลิน

ประชาชนตามทางที่เขาผ่านไป พากันยิ้ม เพราะเห็น เป็น
ของขบขัน. กระเป๋าเดินทางของเขาขาดทะลุจนเห็นของ
บรรจุเช่นเสื้อเชิต ดูคล้ายกระเป๋าของตัวตลกละครกระนั้น.

เบนยามินได้งานการพิมพ์ทำในฟิลาเดลเฟียแล้วเขาก็หา
ที่อยู่และมีเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิด นับว่าสบายขึ้นบ้าง ตลอด
เวลาถ้าว่างเขาไม่ยอมทิ้งการอ่านหนังสือต่าง ๆ เลย.

เขาได้ตั้งกฎสำหรับตัวเขาปฏิบัติขึ้นด้วย ไม่ยอมให้
วันไหนเสียเวลาไปโดยไร้ประโยชน์หรือเสียเงินเสียทองโดย
ไม่จำเป็น. ข้อหนึ่งมีการทำความสะอาดให้แก่ตน, ที่อยู่
เสื้อผ้า, การไปวัดเช้า, ต้องทำงานให้หนักและทำให้ดี
ด้วย ๆ ล ๆ กฎเหล่านี้เขาแบ่งเป็นรายการในวันหนึ่ง ๆ เวลา
ไหนทำอะไร เขาจดกฎและรายการที่เขาต้องถือปฏิบัติตาม
เหล่านี้ลงในสมุดพกประจำกระเป๋าของเขา. เขาปฏิบัติตาม
กฎบังคับตัวเองของเขาอย่างเคร่งครัดไม่ยอมให้ละเมิดได้.

เบนยามินพยายามเอาชะนะตัวเอง เพื่อตั้งตัว! และ
ก็สมประสงค์ ก่อนที่เขาจะมีอายุย่างเข้าปที่ ๓๐ เขาก็

เบนยามิน แฟรงกลิน

สามารถมีทุนจากเก็บหอมรอมริบจนเปิดร้านของเขาขึ้นได้ร้านหนึ่ง ประกอบการพิมพ์จำหน่ายหนังสือพิมพ์และหนังสืออื่น ๆ ด้วย.

การชักว่าวท่ามกลางพายุฝน.

ในสมัยของเบนยามิน แฟรงกลิน ยังมีความรู้เรื่องราวการไฟฟ้ากันน้อยมาก นักประดิษฐ์คิดค้นเพิ่งจะเริ่มค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องนี้กันเท่านั้น.

แฟรงกลิน เป็นผู้หนึ่งที่เชื่อว่าในกระแสฟ้าแลบมีกระแสไฟฟ้าอยู่ด้วย.

วันหนึ่ง ฝนตกและพายุฝนพัดอย่างแรง ฟ้าก็คนองร้องและแลบอยู่แปลบปลาบ แฟรงกลินพร้อมด้วยลูกชายหนุ่มของเขาได้ออกไปชักว่าวขึ้นในท่ามกลางพายุฝนนั้น. ว่าวตัวนี้มีสายชักยาวและแข็งแรงมาก ปลายเชือกสายว่าวทางมือเขาจับแขวนลูกกุญแจไว้ลูกหนึ่ง, และเขากำลูกกุญแจนั้นไว้ในมือ. เขาค่อย ๆ ผ่อนว่าวให้ลอยสูงขึ้น เมื่อฟ้า

เบนยามิน แฟรงกลิน

แลบและร้องกระหึ่มครึ่มครางสายฟ้าวิ่งเข้ากระทบว่าวแล้ว
เดินมาตามสายว่าวแลรู้สึกว่า ที่ถูกกุญแจมือกำไว้กะตุก
หนับ ๆ อันเกิดจากกระแสไฟฟ้านั่นเอง. การทดลองครั้งนี้ทำ
ให้แฟรงกลินรู้ชัดว่าในฟ้าแลบต้องมีกระแสไฟฟ้าอยู่ด้วย
อย่างแน่นอน.

แฟรงกลินเป็นผู้ให้กำเนิดห้องสมุดสำหรับประชาชน
ครั้งแรกที่สุดในอเมริกา. เขาเลือกคัดจัดหาบรรดาหนังสือ
ต่าง ๆ สะสมเป็นสมบัติของห้องสมุด. ครั้งแรกห้องสมุด
เปิดให้ประชาชนเข้าอ่านได้สัปดาห์ละสองครั้ง.

เขายังเป็นผู้ให้กำเนิดบริษัทดับเพลิงในนครฟิลาเดลเฟีย
เป็นคนแรกอีกด้วย มีหลาย ๆ คนที่มาติดต่อธุระกิจอันนี้
ด้วยความเชื่อถืออย่างดี พนักงานดับเพลิงของเขาแต่ละคน
จะมีถังตักน้ำทำด้วยหนังสัตว์ประจำตัวคนละใบ เมื่อเกิด
ไฟไหม้อาคารบ้านเรือนชน, ชาวบ้านร้านตลาดก็จะพากัน
ร้องตะโกนเรียกพนักงานดับเพลิง. พวกพนักงานดับเพลิง

จะออกทำหน้าที่ของเขาอย่างฉับพลัน เขาจะคว้าถังตักน้ำประจำตัวและวิ่งออกจากที่พักตรงไปยังต้นไฟทันที.

โรงพยาบาลแห่งแรกที่สุดในนครนั้น ก็สร้างขึ้นด้วยความช่วยเหลืออย่างมากของแฟรงกลิน นอกจากนี้เขายังได้เป็นหัวแรงช่วยสร้างโรงเรียนถาวรขึ้นจนกลายเป็นมหาวิทยาลัยเพนน์ซิลวาเนียมาจนทุกวันนี้ด้วย.

ในสมัยนั้น. การสื่อสารทางไปรษณีย์จากแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งใช้คนเดินถุงเมล์โดยม้าเป็นพาหนะ. เมล์ระหว่างฟีลาเดลเฟียกับบอสตันก็ใช้คนเดินถุงเมล์อย่างว่านเหมือนกัน บุรุษไปรษณีย์เหล่านี้ไม่ค่อยจะรีบร้อนเดินทางเลยเขาไปอย่างตามเรื่องตามราว เร็วหรือช้านั่นมันแล้วแต่เขา.

เมื่อแฟรงกลินได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าการไปรษณีย์ประจำอาณานิคมอเมริกันขึ้น. เขาแก้ไขสิ่งบกพร่องอันนี้ทันที เขาจ้างบุรุษไปรษณีย์เดินถุงเมล์เพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก เขาออกคำสั่งให้ขับขี่ม้าพาหนะเดินถุงเมล์แต่ละคน

ไปอย่างเร็วที่สุด. ถ้าท่านและครอบครัวของท่านบังเอิญอยู่ในสมัยนั้นด้วยแล้ว และสามารถที่จะได้รับจดหมายทางไปรษณีย์ในเวลา ๓ สัปดาห์ต่อครั้ง ท่านจะรู้สึกว่าการส่งสารไปรษณีย์ดีขึ้นมากทีเดียว.

เบนยามิน แฟรงกลิน ในปารีส.

ในปี พ.ศ. ๒๓๑๙ (ค.ศ. ๑๗๗๖) บรรดาอาณานิคมอเมริกันทำสงครามกับอังกฤษ ชาวอเมริกันทุกคนยืนหยัดขึ้นดุจคนคนเดียวกัน ไปรบเพื่ออิสรภาพแห่งประเทศชาติของเขา ซึ่งท่านจะได้อ่านเหตุการณ์ตอนที่กล่าวถึงนี้ ในบทที่ว่าด้วยชีวะประวัติของ ยอร์ช วอชิงตัน ต่อไป.

ครั้งนั้น แฟรงกลินมีอายุ ๗๐ ปี แก่เสียแล้วที่จะสมัครเป็นทหารเข้าสมรภูมิ แต่ทั้งนี้ได้หมายความว่าในการเอาชะนะทางการทูตเพื่อประเทศชาติของเขานั้น เขาจะแก่ไปด้วยก็หาไม่ เขาถูกรัฐอาณานิคมอเมริกันเลือก

เบนยามิน แฟรงกลิน

เป็น ทูตไปยัง ราช สำนัก ฝรั่งเศสเพื่อ ขอความ ช่วยเหลือแก่อาณานิคมอเมริกันในการรบกู้อิสรภาพคราวนี้.

ประชาชนฝรั่งเศสชอบเขามาก, เขาสามารถเอาชะนะใจเพื่อน ๆ ในฝรั่งเศสเกี่ยวแก่วงการของรัฐได้หลายคน.

ในสมัยนั้นสุภาพบุรุษ จะต้อง สรวมผม ปลอม (Wig) แต่แฟรงกลินใช้หมวกแก๊บชนสัตว์สรวมแทนวิก แม้แต่เขาจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ แห่งกรุงฝรั่งเศส เขาก็ไม่สรวมผมปลอมเลย.

การเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินนั้น, แฟรงกลินจะหวีและตกแต่งผมสีขาวของเขาด้วยความระมัดระวังยิ่ง เขาจะสรวมเครื่องแต่งกายด้วยชุดกำมะหยี่สีน้ำตาล, ถุงเท้ายาวสีเทา และรองเท้าติดขอทำด้วยเงิน พร้อมด้วยหนับหมวกใบเล็กไว้ที่แขนหนับของเขา.

แฟรงกลินได้รับการ โปรดปรานจากพระเจ้าแผ่นดินมาก พระองค์ทรงโปรดความเป็นอยู่ง่าย ๆ แบบอเมริกันและดวงหน้าอันสำแดงเมตตากรุณาอยู่เสมอ ยิ่งกว่านั้นประชาชน

เบนยามิน แฟรงกลิน

ฝรั่งเศสในปารีส ทุกคน รู้เรื่องการ ค้นคว้าทาง วิชาการไฟฟ้า ของแฟรงกลินได้ดี. ชาวฝรั่งเศสจึงให้สมัญญาแฟรงกลิน ว่า " ดอกเตอร์ แฟรงกลินผู้มีชื่อเสียง. "

แฟรงกลินสนใจในสิ่งต่าง ๆ ที่ใหม่ ๆ เสมอ. ลูกบัลลูน เป็นของแปลกอย่างหนึ่งที่ใหม่ที่สุดในยุคนั้น วันหนึ่งใน เดือนกันยายน เขาเห็นลูกบัลลูนลูกหนึ่งซึ่งกำลังลอยอยู่ ในอากาศใต้ลูกบัลลูนแขวนตะกร้าใบใหญ่ บันทุกเอาแกะ, ไก่และเป็ดขึ้นไปด้วย ลูกบัลลูนลอยอยู่ในอากาศนานถึง ๘ นาฬิกาจึงลงสู่พื้นดินด้วยความปลอดภัยหลังจากขึ้นไปสูงถึง ๒ ไมล์เจ้าพวก แกะ, ไก่และเป็ดปลอดภัย และยังแถมส่ง เสียงร้องเซ็งแซ่อีกด้วย การทดลองเอาสิ่งมีชีวิตขึ้นไปกับ ลูกบัลลูนด้วยนนครั้งนนเป็นครั้งแรก เขาไม่สามารถรู้เรื่อง อะไรกันได้หรอก แต่เขา ๆ ทั้งหลายนั้นแหละที่เริ่มขึ้นแรก แห่งการบนละ !.

แฟรงกลินใช้เวลาส่วนมากใน ฝรั่งเศสไปในทาง พบปะ หารือกับบรรดาบุคคลทั้งสำคัญและไม่สำคัญมากหลาย เมื่อ

เขากลับบ้าน เขายังเขียนไว้ว่า "ในฝรั่งเศสเขารู้จักฉันดีเหมือนเขารู้จักดวงจันทร์" หมายความว่าใคร ๆ ชาวฝรั่งเศสก็รู้จักเขา, จำหน้าเขาได้เสมอ!

ความสุขในวัยชรา.

เมื่อเขากลับมาถึงอเมริกา เขายังได้ประกอบกิจอันยิ่งใหญ่สำคัญอย่างหนึ่งเพื่อประเทศชาติ คือเขาได้เข้าร่วมร่างรัฐธรรมนูญและกฎหมายสำหรับชาติใหม่ของเขา. อาณานิคมอเมริกันชะนะสงคราม! และเดี๋ยวนี้อาณานิคมเหล่านี้รวมกันเรียกว่า "สหรัฐอเมริกา."

หลังจากนั้น เขาก็อยู่บ้านเงียบ ๆ ที่ฟีลาเดลเฟีย วันไหนอบอุ่นเขาก็จะไปนั่งเล่นอยู่ในสวน และถ้าวันไหนอากาศเย็นเช่นฤดูหนาว เขาก็นั่งอยู่หน้าเตาผิงในห้องสมุดของเขา เขาเขียนจดหมายถึงเพื่อน ๆ บ้าง, อ่านหนังสือบ้าง, สิ่งที่เขาโปรดที่สุดก็คือ การคิดถึงความหลังและเรื่องราวต่าง ๆ แห่งวันที่ผ่านมาแล้ว; ตราบเท่ามีชีวิตมาสู่ความ งดงาม สพ สุขจากความ สำเร็จด้วย มานะพากเพียรของเขา.

โรเบอร์ต อี. ลี

จอมนักรบแห่งสหรัฐอเมริกาภาคใต้.

อะไร อย่างหนึ่งกำลังกะทุ่มน้ำเบียก
กระเซ็นอยู่ในน้ำ และไม่ใช่ปลาเป็นแน่. เรือลำหนึ่งหันกลับ
ไปใกล้เจ้าสิ่งนั้น. โรเบอร์ต อี.ลี. เอื้อมลงไปจากแคมเรือ
ดึงสุนัขขึ้นมาตัวหนึ่ง. มันเบียกชุ่มไปทั้งตัว และเจ้าหมา
เด็ก ๆ ตัวนักตนตกใจอยู่ไม่น้อยทีเดียวที่มันตกน้ำ.

ลีเรียกมันว่าดาร์ท. เขานำมันไปบ้านด้วยเพื่อให้เป็น
เพื่อนเล่นแก่เด็ก ๆ ของเขา.

ดาร์ท กลายมาเป็นหนึ่งในครอบครัวนั้น. ทุก ๆ คนใน
ครอบครัวลีไม่มีใครเกลียดมันเลย. แม้แต่เจ้าแมวสีเทา
ตัวใหญ่ก็ยังเออเฟื่อให้ดาร์ทกินข้าวจานเดียวกับมันได้.

โรเบอร์ต อี. ลี

นอกจากนี้ยังมีเจ้าสเป็ค. ถูกโทนที่เกิดจากนางดาร์ท. สเป็คติดตามเด็ก ๆ ไปทั่วไม่ว่าที่ใด แต่เวลาไปโรงเรียนมันไม่ตามไป ส่วนวันอาทิตย์เด็ก ๆ ไปวัดมันก็ตามไปด้วย. ถ้าเขาขังเจ้าสเป็คไว้ในห้อง มันก็จะกระโจนออกทางหน้าต่าง และวิ่งไปตามถนนอย่างเร็ว เข้าไปหาพวกเด็ก ๆ ในโบสถ์จนได้.

เมื่อครอบครัวของเขาไม่อยู่นาน ๆ ถ้าจะเขียนจดหมายเล่าเรื่องเจ้าพวกสัตว์เลี้ยงเหล่านี้ไปให้เขาฟัง ความว่า "เพื่อนของฉันก็มีหมาและแมวเท่านั้น. สเป็คไม่เคยยอมให้ฉันเล่นรบกวนมันนัก มันชอบนอนอยู่ในที่ทำงานและวิ่งกลับบ้านเองก่อนที่ไฟในเตาผิงจะดับและเริ่มหนาว."

เด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งเพลินดูรูปภาพ.

โรเบอร์ต อี.ลี. เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๓๕๐ (ค.ศ. ๑๘๐๗) ในบ้านหลังเก่า ๆ แห่งหนึ่งในรัฐเวอร์จิเนีย. ครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ที่นั่นมานานถึง ๘๐ ปีแล้ว. อิฐที่

โรเบอร์ต อี. ลี

ก่อกำแพงและผนังบ้านนั้นทั้งหมดนำมาจากอังกฤษ ในฤดู
หนาวอากาศในห้องจะเย็นนิดหน่อยเท่านั้น เพราะมีเตาผิง
ใหญ่อยู่ในห้อง. มีสวนและป่าไม้ย่อม ๆ ไว้สำหรับเป็นที่เล่น
ของเด็กด้วย.

ภายในบ้านหลังนี้ประดับภาพเขียนเก่า ๆ เต็มไปหมด.
เป็นภาพบรรพบุรุษทุกคนในตระกูลลี. แต่โบราณกาลล่วง
มาก่อนที่โรเบอร์ตจะเกิดโดยมาก. ภาพบ่าและทวดของเขา
ทั้งหลายล้วนแต่แต่งกายด้วยเสื้อกำมะหยี่ มีผ้าลูกไม้ถักผูก
คอและข้อมือ สรวมผมปลอมดูสง่า.

มารดาของเขาได้เล่าตำนานอันน่าตื่นเต้นโลดโผนใน
อดีตของแต่ละคนในภาพเหล่านั้นให้เขาฟัง บรรพบุรุษของ
โรเบอร์ตเป็นนักรบ เขาเชี่ยวชาญในการพื้นดาบ และกล้า
หาญมาก แต่ไม่เคยที่จะไปกดขี่ข่มเหงใครเลย ทุก ๆ ท่าน
ล้วนแต่สุภาพอ่อนโยนแต่ไม่ใช่อ่อนแออย่างอิสตรี. ถึง
แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง แต่โรเบอร์ตก็พาก
พูมใจในงานของบรรพบุรุษตระกูลลีที่ล่วงลับไปแล้วที่สร้าง

โรเบอร์ต อี. ลี

ชื่อเสียงเกียรติคุณให้แก่สกุลไว้อย่างมาก บรรพบุรุษของเขาแต่ละภาพก็ดดจประหนึ่งว่าจะจ้องตรงเป่งมายังเขาจากในกรอบทองของภาพนั้นทุก ๆ ภาพอีกด้วย.

ภายหลังต่อมาบิดาและมารดาของเขาจำเป็นต้องย้ายที่อยู่ บ้านหลังใหม่ที่ว่านเล็กมาก และอยู่ในเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ก่อนที่พวกเขาจะจากบ้านเก่าบ้านเกิดหลังนี้ไป, โรเบอร์ตได้ออกเดินเล่นเข้าไปในสวนกับมารดา. และได้ช่วยกันปลูกต้นไม้เล็ก ๆ ไว้ต้นหนึ่ง. มันคือต้นฮอร์สเชสนัท. เพื่อเป็นอนุสรณ์ในการจากไปและให้มันคอยต้อนรับเขา ซึ่งเขาสามารถจะกลับมาอยู่ครอบครอง คฤหาสน์ หลังนอก สักครั้งหนึ่งในวันข้างหน้า!

งานสมรสที่อาร์ลิงตัน.

เมื่อโรเบอร์ตได้เข้าโรงเรียน นายร้อย ทหารบก ที่เวสต์-ปอยน์ ระหว่างศึกษาเขาได้รับเชื้อเชิญไปกินเลี้ยงและเต้นรำในงานรื่นเริงบ่อย ๆ เขาได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง

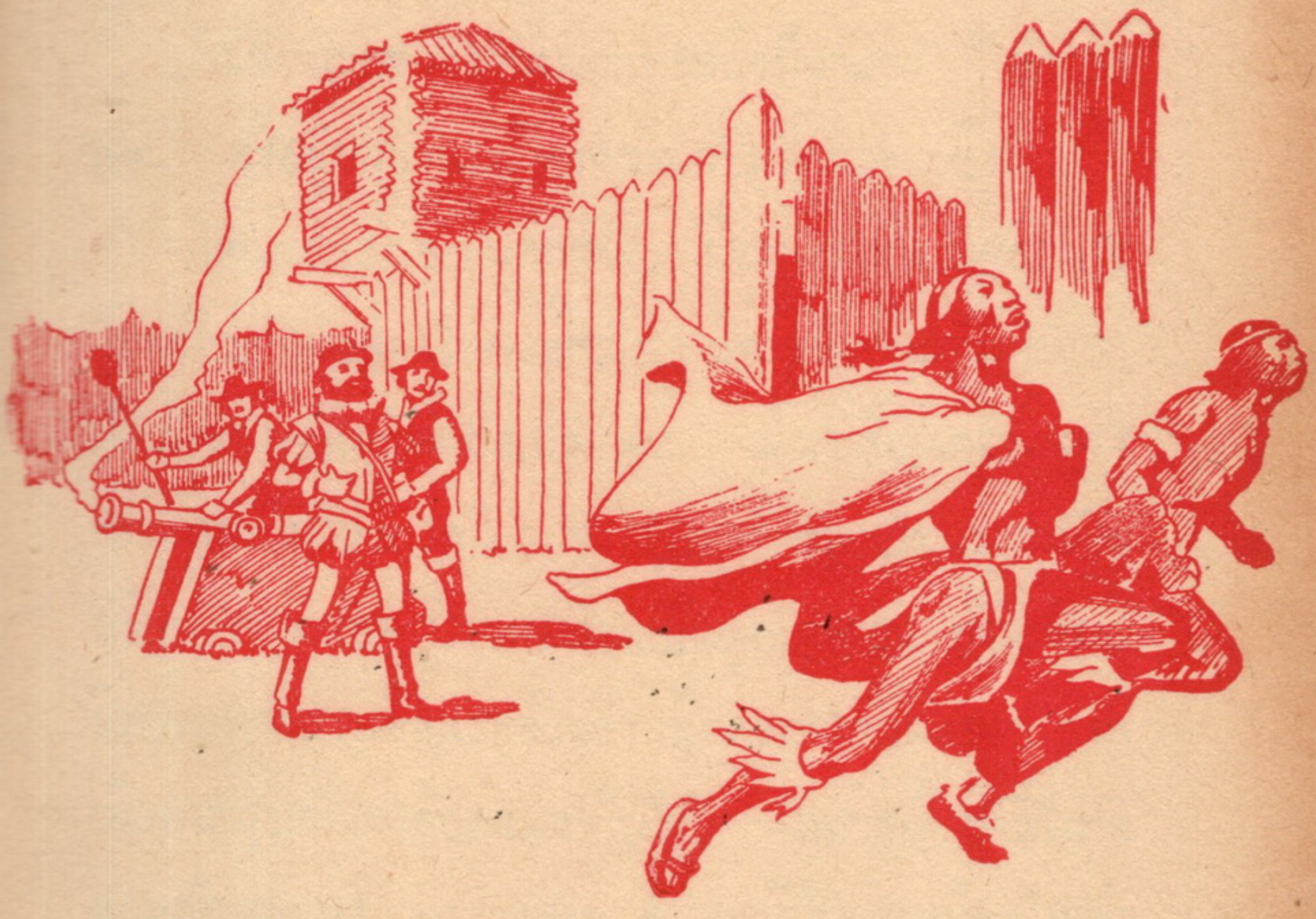

และรักกันจนโรเบอร์ต อี.ลี มั่นหมายว่า สตรีผู้นี้เท่านั้น ที่เขาจะแต่งงานด้วย. หญิงสาวผู้นี้อยู่ในสกุลวอชิงตัน ทวดหญิงของเธอก็คือมาร์ธา วอชิงตัน.

บ้านของเธอสวยงามมากแห่งหนึ่งมีนามว่า "อาร์ลิงตัน" ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำตรงข้ามกับมหานครวอชิงตัน.

วันสมรสของเขาฝนตกหนัก. เมื่อพระมาถึงบ้านก็เปียกโชกตั้งแต่หมวกลงไปจนเสื้อผ้า. บิดาของเจ้าสาวต้องเอาเสื้อผ้าของเขามาให้ผลัดเปลี่ยน. เมื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ที่ไม่ใช่ของตน พระรูปนั้นที่จะมาเป็นประธานในพิธีแต่งงานก็แลดูรูปร่างเปลี่ยนเป็นสูงและผอม ทั้งนี้เพราะบิดาของเจ้าสาวเตี้ยและอ้วนลำ เมื่อพระองค์นั่งส่องกระจกเห็นสาระรูปตัวเองก็อดขบขันไม่ได้. เพราะเสื้อผ้าที่ไม่ได้ส่วนสัดเหมาะเจาะแก่ร่างกาย สรวมเข้าไปก็ดูเหมือนไปเช่าไปยืมเครื่องแต่งกายเขามาใช้. แต่ถึงอย่างไรก็ดีวันสมรสอันเป็นมหามงคลอันครึกครื้นนั้นก็ได้ผ่านไปด้วยดี.

โรเบอร์ต อี. ลี

ภายหลังโรเบอร์ต อี.ลี ได้ถูกทางการส่งไปดูงานอย่างหนึ่งทางแม่น้ำมิสซิสซิบปี้ เขาต้องจากบ้านไปเป็นเวลานานนับเดือนทีเดียวสำหรับคราวนี้ เพราะเหตุว่ากระแสน้ำในแม่น้ำนั้นเริ่มเปลี่ยนทางเดิน ซึ่งเป็นธรรมดาของแม่น้ำทั้งหลายจะต้องมีปรากฏการณ์เช่นนั้น โรเบอร์ต อี.ลี จะต้องวางโครงการณ์แก้ไขให้แม่น้ำมิสซิสซิบปี้คืนเข้าสู่ปรกติเสียก่อนจึงจะกลับบ้านได้.

ลีสำเร็จวิชาการทหาร, เขาเป็นนักรบ! เขาเคยถูกส่งไปรบหลายครั้ง รวมทั้งถูกสั่งให้ก่อสร้างป้อมปราการตามจุดที่ตั้งการทหารด้วย เมื่อเขาไปทำงานต่าง ๆ ป้อมที่ตั้งกัน บางทีเขาก็เอาครอบครัวของเขาไปด้วย แม้แต่หมา, แมว และลูกม้าแกลบสัตว์เลี้ยงของเขาก็ต้องเอาติดไปด้วยเหมือนกัน ในสมัยหนึ่งเขาได้ดำรงตำแหน่งผู้บังคับการโรงเรียนนายทหารที่เวสต์ปอยน์ เขาก็เอาไปกับเขาด้วย. เขาไม่ใคร่อยู่เป็นที่ แต่คงยึดบ้านอาร์ลิงตันเป็นหลักของครอบครัว!

โรเบอร์ต อี. ลี

เจ้าอาชาสีเทาตัวใหญ่.

ลีมีม้าอยู่ตัวหนึ่งเขาตั้งชื่อมันว่า "เทรฟเวลเล่อร์" มันเป็นม้าสีเทาพ่วงพีสูงใหญ่มาก. ลีใช้มันเป็นพาหนะขับขี่ใช้งานมานานแล้ว แม้ในระหว่างทำสงครามกลางเมืองอันน่ากลัวระหว่างพวกเหนือและพวกใต้ เขาก็ใช้มันขี่ออก รบ. สงครามครั้งนั้นเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๐๔ (ค.ศ. ๑๘๖๑) ลีได้เป็นหัวหน้านักรบทางภาคใต้.

ในการยุทธครั้งหนึ่ง นายร้อยเอกข้าศึกพยายามจะไล่ม้าของเขาให้ตะเลิดเบิดเบิ่งสลัดลีกลงด้วยเสียงปืนใหญ่ที่มันจะต้องตกใจตามประสาสัตว์ ลีรู้ท่าเขาพูดว่า,

"อย่าไปทำให้มันตกใจเพื่อหวังสันดานของสัตว์เลยท่านกัปตัน ไม่สำเร็จดอกครับ เพราะผมสอนม้าของผมให้มันรู้ว่า การตื่นตกใจนั้นไม่ดี เป็นการทำอย่างโง่ๆ จนมันเคยชินเสียแล้ว.

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ฝ่ายใต้ปราชัย แต่ประชาชนและเหล่านักรบทั้งหลายก็หาได้คลายความรักใคร่ หัวหน้าผู้

นำของเขาเสียได้ไม่ เขายังร้องอวยชัยให้พรด้วยเสียงอัน
ดังให้แก่ลี. เสียงของพวกเขานั้นดังอโฆษกกองทะลุทั่ว
ไปทั้งป่าในเวอร์จิเนียก็มิปาน! พวกในบังคับบัญชาของ
เขาได้ให้รองเท้าคู่หนึ่งเป็นของขวัญ และมีการเลี้ยงอาหาร
ร่ำลากันเป็นครั้งสุดท้ายที่จะต้องจากกันไป.

งานก่อสร้างปฏิสังขรณ์ภาคใต้กันใหม่.

ภายหลัง จากที่ได้รบกันเอง อย่างสะบั้น หั่นแหลก แล้ว
บรรดามลรัฐในภาคใต้ ทั้งหลายได้รับความเสียหายแหลก
ลาญมากที่เดียว. ประชาชนไม่สามารถไปมาหาสู่กันได้
เพราะไม่มีหนทางเดิน ชำรุดฉิบหายหมด สะพานต่าง ๆ
หักพังลงสิ้น ทางรถไฟขาดชำรุดเสียหายมากมายหลาย
แห่ง. ราษฎรมากมายไม่มีงานทำ ไม่มีอาหารกิน ยัง
เหลือแต่ข้าวโภชน์และผ้าย้ในทุ่งนาเท่านั้น ไม่มีใครสักคน
จะมีสตางค์ใช้! นี่คือภาวะเสียหายทั่ว ๆ ไปในสงคราม
กลางเมืองครั้งนั้นฉะเพาะรัฐต่าง ๆ ทางภาคใต้.

โรเบอร์ต อี. ลี

ในภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา มีฟาร์มใหญ่ ๆ มากมาย ฝ้ายและยาสูบเร่งรีบลงปลูกกันอย่างขนานใหญ่ เมื่อเก็บดอกผลได้ก็ส่งไปขายในตลาดที่ต้องการ ฝ้ายเป็นพืชที่รัฐต่าง ๆ ทางภาคเหนือต้องการมาก ก็ส่งไปขายตามรัฐนั้น ๆ ทั้งนเพราะรัฐทางภาคเหนืออากาศหนาวไม่เหมาะแก่การปลูกฝ้าย จำต้องซื้อจากรัฐภาคใต้ประกอบอุตสาหกรรมทอผ้า. ต่อไป.

บัดนี้นายพลเอก ลี มีอายุย่างเข้า ๕๗ ปีแล้ว แต่เขาก็ทำงานการปฏิสังขรณ์รัฐภาคใต้ด้วยความเข้มแข็งอยู่เสมอ เพื่อฟื้นฟูสิ่งที่เสียหายไปกลับคืนดีมาอีกครั้ง. เขาได้ถูกเชิญให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีวิทยาลัยเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ในรัฐเวอร์จิเนีย ดังนี้เขาจึงกลับเข้าไปอยู่บ้านเกิดบ้านเก่าของเขาพร้อมด้วยครอบครัว ซึ่งทำให้เขาอิ่มอกอิ่มใจมาก.

เขาเริ่มปรับปรุงซ่อมแซมโดยหลังคารอสร้างใหม่, โดยรอบบริเวณกันรั้วใหม่อย่างสวยงามแข็งแรง.

โรเบอร์ต อี. ลี

เด็กที่เข้าเรียนในวิทยาลัยแห่งนี้ ถือว่าเด็กพวกนี้จะเป็นสมองหรือผู้นำความรุ่งเรืองมาสู่รัฐภาคใต้ที่บูรณะใหม่. พวกนักศึกษาจะแบ่งแยกกันเรียน วิชาช่างกล, วิชากสิกร, วิชากฎหมาย, นักเขียนนักประพันธ์, และธุรกิจ. พวกเขาจะได้รับการศึกษาอบรมให้รู้สึกนึกคิดด้วยตนเองอย่างอเมริกันที่ดี. ไม่ใช่สำเร็จออกไปทำงานเพื่อรัฐของตนเท่านั้น แต่ต้องทำเพื่อสหรัฐทั้งหมด นี่แหละวิธการ และความมุ่งหมายในการสอนการอบรมในวิทยาลัยแห่งนั้นของท่านอธิการบดี โรเบอร์ต อี.ลี ละ!

เจ้าจอมอาชา "เทรฟเวลเลอร์" ก็มาอยู่กับเขาที่วิทยาลัยด้วย. เจ้าอาชาสูงอายุได้ถูกปล่อยเป็นอิสสระไม่ต้องผูกล่าม และมันก็จะเที่ยวกินหญ้าอันเขียวชจีตามสนามไม่หนีไปไหน.

ลีจะขี่มันไปเที่ยวทุก ๆ เวลาเย็น เขาบังคับให้มันวิ่งสะบัดอย่างเหยาะ ๆ ไปตามถนน, เข้าป่าและบางทีก็เลยไปถึงเชิงเขาใกล้ ๆ บ้างเสมอ ๆ.

โรเบอร์ต อี. ลี

เมื่อเขากลับมา. เด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้ ๆ ที่พักของเขาจะวิ่งออกมาเปิดประตูรับ. เขาจะลงจากหลังม้าและปลดอานออก แล้วนำม้าไปใส่คอก.

พ่อหนูน้อยคนที่ชอบมาเปิดประตูให้เสมอ ๆ นี้เป็นที่ชอบพอกับท่านนายพลเอกลีมาก เขาเป็นคนรักเด็ก ดังนั้นเขาจึงมักจะพาเด็ก ๆ รวมทั้งเด็กคนนี้ด้วยไปดูละครสัตว์เมื่อย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ. เด็ก ๆ ทั้งชายหญิงตามบ้านใกล้เคียงชอบมาเล่นหัวกับลีเสมอ ลีไม่ถือตัว เด็ก ๆ เหล่านั้นจะลมการเล่นหัวอันสนุกกับท่าน พลเอกลีเสียมิได้เลย.

วันเกิดของ โรเบอร์ต อี.ลี.

ในปัจจุบันนี้มีบางรัฐได้มีวันหยุดชื่อลีเดย์ เป็นที่ระลึกสำหรับ โรเบอร์ต อี.ลี. โดยถือเอาวันเกิดของเขาเป็นวันลีเดย์ เรารู้เรื่องของวีรชนผู้นี้ไม่ควรลืมเขาและงานสาธารณะกิจอันยิ่งใหญ่ของเขา ที่สำคัญยิ่งก็คือการบูรณะฟื้นฟูรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐภาคใต้ภายหลังสงคราม.

ยอร์จ วอชิงตัน

บิดาแห่งสหรัฐอเมริกา

พ่อหนูน้อย ๆ ๕ คน กำลังเล่นหัด
ทหารกันอย่อย่างเพลิดเพลิน เขาแบกปืนเด็กเล่น ซึ่งทำ
ด้วยต้นข้าวโภชน์ ยอร์จวอชิงตันเป็นหัวหน้าทหารเล็ก ๆ
เหล่าน.

เขากำลังขวาหัน, ซ้ายหัน และสั่ง "หน้าเดิน", กัน
อย่างเพลิดเพลิน แถวทหารเดินไปตามทางอย่างแข็งแรง
บังเอิญ 'ทหาร' เหล่านเหลือบไปเห็นนางวอชิงตันเข้า
นางกาลงเชมนยอร์จอยู่คนเดียว เขาหันจากการเรียนมา
แอบเล่นนานตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว!

ยอร์จเหลือบเห็นแม่ เขาวิ่งกลับบ้านเร็วที่สุดที่เขาจะ

ยอร์จ วอชิงตัน

วิ่งไปได้ เขารู้ดีว่า ไม้เรียวกิ่งต้นพีชซ่อนอยู่ในเสื้อแม่เขาตั้ง ๒—๓ อัน เธอจะหวดใครลงไปสักคนหนึ่งเมื่อไรก็ได้.

ยอร์จ กระหืด กระหอบ เข้านั่งโต๊ะเรียน ใน บ้าน ของเขา และเริ่มการเรียน เขาจะเอาเลขคณิตขึ้นมาเรียนก่อนวิชาอื่น เพราะเขาชอบวิชานี้มาก และวิชาสุดท้ายในวันหนึ่ง ๆ ก็เป็นวิชาสะกดตัว ในสมุดคัดลายมือหรือสมุดทำแบบฝึกหัดของเขา เขาจะเขียนรูปนก ๒ ตัวบ้าง ๓ ตัวบ้าง ไว้อย่างขบขันตามริม ๆ หน้าสมุดเลอะเทอะไปแทบทุกหน้า.

เขาคิดว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเขา ยังไง ๆ เสียมารดาของเขาจะต้องให้ม้าแก่เขาตัวหนึ่งเป็นของขวัญ. เขาเห็นว่าเมื่อคนเราอายุ ๙ ขวบเช่นเขานั้น โตพอแล้วที่จะขับขี่ม้าใหญ่ ๆ แทนที่จะขี่ม้าแกลบ ยอร์จชอบวันเกิดของเขา แต่เขาไม่เคยได้อะไรตามความต้องการของเขาเป็นของขวัญเลย.

ในปัจจุบันนี้ ในสหรัฐอเมริกาเชิดชูยกย่อง ยอร์จ วอชิงตันขึ้น "เป็นบิดาแห่งประเทศชาติ" วันเกิดของท่านจะ

ยอร์จ วอชิงตัน

เป็นวันหยุดทั่วสหรัฐอเมริกา.

ยอร์จ วอชิงตันเกิดในรัฐเวอร์จิเนีย. เมื่อวันที่ ๒๒ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๒๗๕ (ค.ศ. ๑๗๓๕) บิดาของเขาเป็นเจ้าของหุ้นส่วนใหญ่ของเหมืองแร่เหล็กแห่งหนึ่ง บิดาของเขามีไร่ยาสูบใหญ่หลายแปลงอีกด้วย.

ในสมัยนั้น. ในรัฐเวอร์จิเนีย ยาสูบใช้แทนเงินได้ กรรมกรไร่ยาสูบจะได้รับค่าแรงงานเป็นยาสูบทุก ๆ สัปดาห์.

ยอร์จ วอชิงตันหนุ่มได้เรียนรู้ถึงมรรยาทในการ นั่งโต๊ะอย่างดี. เช่น ไม่เป่าซุบให้เย็นเร็ว ๆ, ไม่ใช้มีดสำหรับกินซุบ, ต้องรักษามือของเขาให้สะอาดอยู่เสมอ. และต้องใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากและจมูกของเขา เมื่อเวลาไอ หรือจามฯลฯ ดังนี้เป็นต้น.

เขามีเวลาว่าง ที่จะเล่นหัวกับพี่ชายทั้งสามและน้องสาวน้อย ๆ ของเขาเสมอ. บางครั้งเขาจะขี่เจ้าม้าแกลบคู่ชาออกไปจับปลา, เขามีผมือในทางขว้างก้อนหินได้ไกลยิ่ง

ยอร์จ วอชิงตัน

กว่าใคร ๆ ในหมู่เพื่อนของเขา. เขาชอบเต้นรำ. เขานอนบนที่นอนยัดด้วยขนนกอ่อนนุ่ม และอบอุ่นในเวลากลางคืน.

ยอร์จ วอชิงตันได้เรียนวิชาทำแผนที่, เรียนวิชาช่างรังวัดที่ดิน. เมื่อเขามีอายุได้ ๑๕ ปี เขาก็ทำงานเหล่านี้ได้อย่างดี.

เมื่อเขาเติบใหญ่เป็นหนุ่มฉกรรจ์ เขาได้สมัครเข้าเป็นทหารคนหนึ่งด้วย. เขาเป็นหัวหน้าบังคับบัญชากองทหารเล็ก ๆกองหนึ่งซึ่งประกอบด้วยชาวบ้าน. และกองทหารกองนี้มีหน้าที่รักษาความสงบในบริเวณบ้าภาคตะวันตกของเวอร์จิเนีย.

ในป่าทึบตามลำน้ำโอไฮโอแห่งนี้ ชาวฝรั่งเศสพากันเข้ายึดถือครอบครองที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาในนามแห่งพระเจ้ากรุงฝรั่งเศส. พวกฝรั่งเศสสร้างป้อมค่ายทหารขึ้นตามจุดต่าง ๆ หลายแห่ง. ชาวฝรั่งเศสเหล่านี้ถือกันว่าดินแดนเหล่านี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา เพราะว่าเขาค้นพบเป็นครั้งแรกที่สุดก่อนใคร ๆ.

ยอร์จ วอชิงตัน

ชาวอังกฤษเถียงว่า ดินแดนเหล่านั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้ากรุงอังกฤษต่างหาก. และพวกเขาได้วางแผนการณ์สร้างป้อมค่ายขึ้นบนฝั่งแม่น้ำ โอไฮโอ หลายแห่งด้วยเหมือนกัน ซึ่งการประจัญด้วยกองทหารกันแบบนี้ ทำให้มองเห็นความเดือดร้อนกันแลกันจะมาสู่ในไม่ช้า!

วอชิงตันเข้าเหยียบป้อมค่ายฝรั่งเศส.

เจ้าเมองเวอร์จิเนีย ได้ทำหนังสือส่งไปยังผู้บังคับการป้อมค่ายของพวกฝรั่งเศสทุกแห่งบนฝั่งแม่น้ำโอไฮโอ. หนังสือนั้นมีใจความว่า ให้พวกฝรั่งเศสถอยออกไปให้พ้นจากดินแดนของอังกฤษโดยเร็ว. ผู้เป็นทูตนำสาส์นนี้ไปยังผู้บังคับการป้อมฝรั่งเศส คือวอชิงตันเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นหัวหน้า.

ในคณะทูตของวอชิงตัน มีผู้ร่วมทางไปด้วยอีก ๓ คน. คนหนึ่งนำทาง, อีกคนหนึ่งเป็นล่ามภาษาอินเดียน, และอีกคนหนึ่งเป็นล่ามภาษาฝรั่งเศส.

ยอร์จ วอชิงตัน

ในป่าทึบที่จะต้องผ่านไปนั้นชันและเย็น และหนทาง
เดินแสนจะรกเถียวเคียวคด, เวลานั้นตกปลายบ่ายแล้ว ตาม
ป่าเหล่านั้นชุกชุมไปด้วยพวกอินเดียน, และส่วนมากของ
พวกอินเดียนเหล่านั้นไม่ชอบหน้าคนอังกฤษเสียเลย. เพราะ
พวกอินเดียนถือว่า พวกอังกฤษมายอแย่งดินแดนของเขาไป
จากเขา.

ที่ริมแม่น้ำโอไฮโอแห่งหนึ่ง วอชิงตันได้พบกับหัวหน้า
พวกอินเดียนคนหนึ่งผู้มีฉายาว่า "ฮาล์ฟ คิง." และได้
สนทนากัน.

ฮาล์ฟคิงนั่งคู้เข่าข้างหนึ่งลงบนดิน และเขียนแผนที่
ลงบนเปลือกไม้เบอร์ช ซึ่งวางลงบนพื้นดินตรงหน้าเขา
เขาใช้ถ่านไม้แทนดินสอดำ. แผนที่นั้นแสดงให้รู้ว่าป้อมค่าย
ของฝรั่งเศสตั้งอยู่ตรงไหนบ้าง.

"ป้อมค่ายเหล่านั้นอยู่ไกลสักเพียงไร?" วอชิงตันถาม
ฮาล์ฟคิง ยกมือของเขาขึ้นห้ามครู่. แล้วยับผ้าห่มดังขึ้น
มาถึงถูกกางของเขา เหมือนทำในขณะเมื่ออยู่บนที่นอน

เพื่อหลับนอนในเวลากลางคน. นั่นหมายความว่า เซา บอก ให้วอชิงตันรู้ว่าบ้อมแรกที่สุดไกลจากที่นั่นไปโดย ต้องใช้เวลารอนแรมกลางป่า ๕ คืนด้วยกัน. และก็เป็น ความจริง.

เมื่อวอชิงตันมาถึงบ้อมฝรั่งเศส เซาก็ส่งสาส์นให้ แก่ผู้บังคับการชาวฝรั่งเศสทันที. ผู้บังคับการบ้อมฝรั่งเศส อ่านสาส์นนั้นแล้ว เซาตรีกตรองอยู่ ๒—๓ วัน ก็เขียน จดหมายมอบให้วอชิงตันถือไปยื่นให้ต่อเจ้าเมืองเวอร์จิเนีย. เซากลับทางเก่าเหมือนขามา และตรงเข้าพบท่านเจ้า เมืองที่จวนของท่าน พร้อมกับส่งจดหมายตอบของฝรั่งเศส ให้ท่านทันที. วอชิงตันได้เสนอแผนที่ดินแดนที่ตั้งบ้อมฝรั่ง เศสนั้น ๆ ตลอดจนแสดงภาพต่าง ๆ ในบ้อมค่าย ฝรั่งเศสต่อ ท่านเจ้าเมืองด้วย.

ในจดหมาย, ผู้บังคับการบ้อม ฝรั่งเศสยืนยันที่จะไม่ ยอมถอยออกจากกลุ่มแม่น้ำโอไฮโอเป็นอันขาด และยิ่งกว่า นั้นชาวฝรั่งเศสเหล่านี้ จะสร้างบ้อมมหึมาขึ้นอีกแห่งหนึ่งตรง

ยอร์จ วอชิงตัน

ที่แม่น้ำใหญ่ทั้งสอง ไหลมาบรรจบกัน. ตรงนั้นคือ นคร
บิตต์สเบอร์กทุกวันนั่นเอง.

ความจริงที่ตรงนั้นเป็นที่ ที่ชาวอังกฤษต้องการจะสร้าง
ป้อมค่ายของเขาขึ้น ฝรั่งเศสก็ออกแสดงเจตน์จำนงชิงดิน
แดนตรงนั้นไปสร้างป้อมเสีย เช่นนี้ พวกอังกฤษย่อมไม่ได้
ดังนั้นพวกเขาจึงส่งกองทหารน้อย ๆ อันมียอร์จ วอชิงตันเป็น
ผู้บังคับกองยาตราเข้าประชิดป้อมใหม่ ของฝรั่งเศสแห่งนั้น
ทันที. ได้มีการรบกันกับทหารฝรั่งเศส์แต่ในที่สุดฝรั่งเศส
ชะนะ.

ต่อมาพระเจ้ากรุงอังกฤษจึงได้ส่งกองทหารของเขาเพิ่ม
มาช่วยชาวเวอร์จิเนีย มีนายพลคนหนึ่ง จากอังกฤษโดย
ตรงมาบังคับบัญชาทหารทั้งหมดเข้าต่อสู้กับฝรั่งเศสเป็นการ
แก้มือ.

ยอร์จ วอชิงตัน

สภาพการรบในป่าทึบของทหารอังกฤษ

ยอร์จ วอชิงตันได้เข้าร่วม กับทหาร อังกฤษ ไปรบด้วย เขารู้จักทางดี เขาสามารถจะเขียนแผนที่ของประเทศได้อย่างชัดเจนแต่ ----

ทหาร อังกฤษไม่เคย เห็นป่าดง รกชัฏใหญ่โตกว้างขวาง มาก่อนเลย พวกเขาก็พากันตื่นเต้นแม้แต่ป่าสนอันแออัดกว้างไกลไพศาล เมื่อเขาอยู่ในแคมป์พักแรมกลางคืน, เขาก็ไม่เป็นอันหลับอันนอนกันเลยเลย เสียงน้ำไหลซู่ซ่าในลำธารปลุกเขาให้ตื่นกันเสมอ. นอกจากนกมีเจ้าพวกเสียงกรางกันฮู่ด-ฮู่ด ของนกเค้าแมวบ้าง และเสียงวิ่งแตบแตบแตบของเจ้าพวกสัตว์จำพวกกะรอกกรอบ ๆ กระโจมของเขาบ้าง ทำให้พวกเขานอนกันไม่หลับ เพราะไม่เคยชินต่อภูมิประเทศ.

กองทหารอังกฤษเดินทางกลางป่าทึบมาหลายวันในที่สุดก็ถึงฝั่งแม่น้ำ เขายกพลข้ามแม่น้ำในวันที่อากาศร้อนอบอ้าววันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม.

อีกด้านหนึ่งนั้น ทหารฝรั่งเศสอันร่วมมือด้วยพวกอินเดียนแดงไม่ใช่น้อย กำลังดักซุ่มอยู่เพื่อคอยเวลาที่จะยกออกโจมตีอังกฤษให้ย่อยยับต่อไป.

ผู้บังคับการทหารอังกฤษสั่งให้ทหารของเขารีบยกกองเดินต่อไปโดยเร็ว เพื่อเข้าโจมตีฝรั่งเศส เสียงปืนใหญ่ยิงต่อสู้กันก้องกังวาพกระหึ่มไปทั้งป่า ควันปืนหนาทึบ สัตว์ป่าพากันตกตื่นกลัวและหนีกันเงียบไปหมด.

อีกครั้งหนึ่งที่ฝรั่งเศสมีชัยในการรบครั้งนี้. เขายังยึดที่มั่นบรรดาป้อมต่างๆบนฝั่งแม่น้ำโอไฮโอยู่ไม่จากไปไหน. ครั้งนั้นทหารอังกฤษถูกฆ่าตายเสียมากต่อมาก แม้แต่ตัวท่านนายพลผู้มาจากอังกฤษก็ตายในที่รบด้วย.

พอย่างเข้าฤดูหนาว กองทหารอังกฤษที่เหลือก็ออกเดินทางไปตั้งกอง พักอยู่ในเมืองฟีลาเดล เฟียตลอดฤดูหนาว.

หลังการรบครั้งนั้น ยอชร์รอชิงตันก็กลับบ้านของเขาในเวอร์จิเนีย.

แต่สงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสบนดินแดนอเมริกายังหาจบสิ้นลงเท่านั้นไม่. เขารบกันทุกปีจนในที่สุดอังกฤษก็เอาชะนะฝรั่งเศสจนได้ สงครามครั้งสุดท้ายนี้เรียกว่า "สงครามกับฝรั่งเศสและอินเดียนแดง." เพราะเหตุว่าพวกอินเดียนแดงจำนวนมากได้ยกกองมาสมทบร่วมรบเคียงบ่าไหล่กับฝรั่งเศสด้วย. อังกฤษต้องทำการรบกับข้าศึกถึง ๒ พวกจนชะนะเด็ดขาด.

บ้านพักที่เม้าท์เวอร์นอน.

บ้านที่วอชิงตันอยู่เรียกว่า เม้าท์เวอร์นอน. เขาอยู่กับภรรยาของเขา, นางมาร์ธาและเด็กเล็ก ๆ ของนางอีกสองคน. เขาอยู่กันด้วยความสุขและเป็นไปด้วยดีด้วยกันทุกคน.

เม้าท์เวอร์นอนเป็นคฤหาสน์ใหญ่ทาสีขาวสะอาด. จากหน้ามุขของคฤหาสน์นั้นจะแลลัดตัดข้ามสนามหญ้าอันกว้างใหญ่เขียวชอุ่มไปจนจดฝั่งแม่น้ำ. ทั้งนี้ วอชิงตันมีสวนอันสวยงามหลายแห่ง. เขามีทุ่งหญ้ากว้างสำหรับเลี้ยงแกะ

และแม่โคฝูงใหญ่. เขามีไร่ยาสูบอันกว้างไกลแลละลิบลิ่ว เชียวชิ. เขาเป็นกสิกรคนหนึ่งของอเมริกัน นอกจากนี้ของเครื่องใช้อีกมากมายหลายอย่าง สำหรับครอบครัวของวอชิงตันจำเป็นจะต้องใช้ เขาก็จัดทำขึ้นเองที่ฟาร์มของเขาด้วย.

เขามีโรงงานช่าง ไม้ซึ่งมีเครื่องมือพร้อมพอที่จะสร้างบ้านพักของพวกทาษกรรมกร และสร้างยุ้งฉางขึ้นในฟาร์มของเขา, เขาทำอิฐใช้เองโดยมีเตาเผาเองเสร็จ, เขามีช่างเหล็กไว้ซ่อมแซมเครื่องมือไถคราดและอื่นๆในงานกสิกรรม และทำเกือกม้า, เขามีช่างทำรองเท้าสำหรับใช้ในครอบครัว เขามีโรงสีโรงโม่ ซึ่งเป็นโรงงานที่ผลิตอาหารแป้งข้าวได้ดีที่สุดในเวอร์จิเนีย. ในฟาร์มปสุสัตว์ของเขา. คนของเขาจะทำเนยจากนมในโรงรีดนมวัวเอง รวมความว่าที่เม้าท์เวอร์นอนนั้นไม่ผิดอะไรกับเมืองน้อย ๆเมืองหนึ่งเลย.

ยอร์จ วอชิงตันจะออกไปทำงานอยู่ท่ามกลางแดดอันร้อนจ้าทุก ๆ วัน เขาจะออกไปทำงานในฟาร์มก่อน ๗.๐๐ น. เช้า.

เสมอ. เวลานั้น เขาจะรับประทาน อาหารเช้าอัน ประกอบ
ด้วยโฮเค็กแบบอินเดียน, น้ำผึ้งและน้ำชา. เค็กชะนิดทว่าน
ทำด้วยแป้งข้าวโภชน์. เขาชอบราดน้ำผึ้งลงบนเค็กอย่าง
หนาจัดเสมอ. เพราะเขาชอบน้ำผึ้งมากที่สุด.

หลัง อาหารเช้า เสร็จแล้ว วอชิงตัน จะขี่ ม้า ตระเวนไป
รอบ ๆ บริเวณฟาร์มอันกว้างใหญ่ของเขาเสียก่อน. เขามี
ร่มใหญ่มัดติด กับอาน ม้าไปด้วย เผื่อเวลาฝนตกจะได้ใช้ร่ม
นั้นกางออกกันฝนเปียก. วอชิงตันชอบขี่ม้าตรงไปยังคนงาน
ของเขาคนใดคนหนึ่งแล้วลง แสดง ให้กรรมกร ของเขาดูวิธี
ทำงานว่าอย่างไรดีอย่างไรไม่ดีเสมอ. ๆ เขามีเวลาว่างก็ใช้
เวลานั้นไปสนทนาปราศัยเป็นการผูกใจทั้งพวกกรรมกรที่กำ-
ลังทำงานอยู่ในทุ่งโล่ง และพวกช่างฝีมือต่าง ๆ ในโรงงาน
ประจำบ้านเสมอ.

สิ่งที่ทำให้ประหลาดใจจากประเทศอังกฤษ.

ในสมัยโน้นชาวอาณานิคมเวอร์จิเนียจะซื้อสิ่งของและสิน

ค้าต่าง ๆ บางอย่างจากประเทศอังกฤษเสมอทั้งนกเพราะเขา ไม่สามารถทำสิ่งต่างๆที่ต้องการใช้สอยได้หมดทุกอย่าง. จำต้องสั่งซื้อจากอังกฤษซึ่งเป็นแม่ประเทศ. เมื่อชาวอาณานิคมอยากได้หมวกสักใบหรือเสื้อผ้างาม ๆ สักชุดหนึ่ง, รถสักคันหรือใครคราดเครื่องมือกสิกรรมสักชิ้น เขาก็จะเขียนจดหมายสั่งซื้อส่งไปยังห้างร้านที่ขายของนั้นๆในประเทศอังกฤษ. สิ่งของที่สั่งซื้อจะบรรจุหีบห่ออย่างแน่นหนาส่งมา โดยทางเรือให้ผู้สั่งซื้อในอเมริกา. ค่าสิ่งของที่สั่งซื้อเหล่านบางทีก็ชำระเป็นเงิน และบางทีก็ตกลงกันใช้ยาสูบชำระแทนเงิน.

ยอร์จ วอชิงตันใคร่ซื้อของขวัญให้แก่คนในครอบครัวของเขา เขาอยากให้พวกนั้นได้รับความประหลาดใจจู่ๆก็ได้รับของขวัญ จึงไม่บอกให้ใครรู้ แอบจดหมายสั่งซื้อของความต้องการของเขาไปยังอังกฤษเงียบ ๆ. เมื่อหีบห่อของตามที่สั่งซื้อมาถึงก็เปิดออก เป็นตุ๊กตาและหนังสือสำหรับลูกชายลูกสาวและเด็ก ๆ ในครอบครัวบ้าง, หมวกลูกใหม่สำหรับภรรยาของเขาบ้าง, นาฬิกาแขวนสำหรับบ้านบ้างฯลฯ

ยอร์จ วอชิงตัน

ซึ่งก่อให้ทุกคนที่ได้รับประหลาดใจอย่างไม่เคยฝันมาก่อนที่จะได้รับของขวัญจากหัวหน้าครอบครัวโดยไม่รู้สึกตัวมาก.

บางคราวเขาก็พากันยกครัวออกไปปิคนิคและลงจับปลากันในแม่น้ำ แล้วเขาก็ก่อไฟขึ้นประกอบอาหารจากปลาที่เขาจับได้เพื่อกินเลี้ยงกันอย่างสนุกสนาน คณะของเขาได้เชื้อเชิญเพื่อนฝูงไปร่วมสนุกด้วยเหมือนกัน.

วอชิงตันได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพ.

อาณานิคมทั้งหลายในอเมริกากับอังกฤษแม่ประเทศรู้สึกว่าจะหันหลังให้กันไกลออกไปทุกทีอยู่แล้ว ทั้งนี้เพราะต่างฝ่ายต่างไม่เข้าใจกันและกันเสียเลย ฝ่ายหนึ่งหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งทำไม่ถูกและกดขี่บีบคั้นอย่างเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง. ทั้งสองฝ่ายเกิดพิพาทกันขึ้นพวกอาณานิคมไม่ได้รับความชอบธรรมนานาประการจากแม่ประเทศ การพิพาทโต้แย้งทะเลาะกันกลายเป็นเหตุใหญ่ และในที่สุดของกรณีย์พิพาทก็นำมาซึ่งการต่อสู้รบราฆ่าฟันกันขึ้นจริง ๆ.

ยอร์จ วอชิงตัน

ในปี พ.ศ. ๒๓๑๘ (ค.ศ. ๑๗๗๕) กองทหารอังกฤษซึ่งตั้งอยู่ในเมืองบอสตันได้มีการเคลื่อนไหวเงียบ ๆ ที่จะออกไปยังหมู่บ้านคอนคอร์ด ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบอสตันนัก. เจตนาของกองทหารอังกฤษครั้งนี้ เพื่อไปเอาอาวุธปืนซึ่งตั้งคลังอาวุธเก็บไว้ที่นั่นมาเสีย. ผู้บังคับการทหารอังกฤษที่บอสตันกลัวว่าประชาชนอาณานิคมจะเข้าปล้นคลังอาวุธยึดเอาปืนต่าง ๆ ที่เก็บไว้ที่นั่นมาต่อสู้กับกองทหารอังกฤษ.

ปอล เรเวอร์, ผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในบอสตันเมื่อทราบข่าวและแผนการของกองทหารอังกฤษเช่นนั้น เขาไม่รอช้าแม้จะเป็นเวลากลางคืนมืดค่ำ เขากระโดดขึ้นหลังม้าควบไปตามถนนที่เงียบสงัดโดยเร็ว เขาตะโกนปลุกชาวเมืองที่กำลังหลับด้วยการให้ข่าวว่ากองทหารอังกฤษกำลังจะยาตรามาทางนั้น หน้าต่างบ้านร้านตลาดเปิดออกตามเสียงปลุกของเขา มีประชาชนโผล่ศีรษะออกมาฟังข่าวของเขาอยู่สองสามคน. ใครได้ข่าวนี้ก็ช่วยกันแพร่ไปให้ผู้ที่ยังไม่ทราบให้ล่วงรู้กันโดยรวดเร็ว.

ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่กองทหารอังกฤษผ่านไปตามทางที่จะไปสู่ชนบทคอนคอร์ด. เหล่าชาวเมืองก็เตรียมรับมือไว้พร้อมแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างเปิดฉากยิงต่อสู้กันอย่างดุเดือดดุจการรบย่อย ๆ แห่งหนึ่งนั่นเทียว.

ข่าวแห่งการรบระหว่างชาวบอสตันกับทหารอังกฤษครั้งนั้นกดและข่าวการต่อสู้กันในแห่งอื่น ๆ ถัดสุดกด ได้กระจายแพร่หลายเข้าไปถึงอาณานิคมเวอร์จเนียโดยมีผู้ส่งข่าวใช้ม้าเป็นพาหนะ. ประชาชนชาวเมืองเวอร์จเนียเมื่อได้ยินข่าวนั้นต้องพากันใช้ความคิดอย่างหนัก. —— นั่นมันหมายความถึงสงครามแน่นอนเสียละกระมัง ?

ผู้แทนอาณานิคมทั้งหมดได้มาพร้อมกันและเปิดประชุมขึ้นในนครฟิลาเดลเฟีย มติของที่ประชุมครั้งนี้เห็นพ้องต้องกันว่า เขาทั้งหลายจะร่วมมือกันยันหยัดขึ้นดุจคนคนเดียวกันเพื่อเอกสรภาพของอาณานิคมทั้งหลาย. เพราะถ้าไม่ร่วมใจกันปลดตนเป็นเอกสรภาพแล้ว พวกเขาทั้งหลายก็จะไม่สามารถเอาชัยชนะเพื่อสิทธิเสมอภาคกับแม่ประเทศต่อพระเจ้ากรุงอังกฤษได้.

ยอร์จ วอชิงตัน

ข่าวจากบอสตันแสดงให้รู้ว่าพวกอาณานิคมทั้งหลาย หมดหวังที่จะเอาชะนะในการเรียกร้องสิทธิเสมอภาคได้เสียแล้ว ดังนั้นที่ประชุมจึงลงมติเรียกยอร์จ วอชิงตันมาเป็นผู้บัญชาการทหารแห่งกองทัพของบรรดาอาณานิคมทั้งหมด โดยแต่งตั้งยอร์จ วอชิงตันให้เป็นแม่ทัพใหญ่เตรียมพร้อมในทางการทหารไว้ก่อนโดยมิประมาท.

ท่านแม่ทัพวอชิงตันได้รุดไปตั้งฐานทัพของอาณานิคมชั่วขณะที่แห่งหนึ่งใกล้เมืองบอสตันทันที. เขาประกาศให้บรรดาชายฉกรรจ์อันเป็นพลเมืองของทุกอาณานิคมมาสมัครเป็นทหารในกองทัพของเขา. โดยเร็ว.

ในไม่ช้าบรรดาชายฉกรรจ์ก็หลั่งไหลพากันมาจากทุก ๆ อาณานิคมอย่างคับคั่ง มีทั้งกสิกร, พรานล่าสัตว์และชาวประมง. ชาวเวอร์จิเนียเขียนคำขวัญติดไว้ที่หน้าอกเสื้อเชิ้ตของเขาตัวโต ๆ ว่า "อิสรภาพหรือตาย" หลั่งไหลกันมาเป็นทหารมากมาย.

วอชิงตันและบรรดาอาสาสมัครทหารในกองทัพของเขา

ยอร์จ วอชิงตัน

ปฏิบัติการและผึกหัดยุทธวิธีอยู่ในค่าย ใกล้เมืองบอสตันนั้น
ตลอดฤดูหนาว และเช่นเดียวกันตลอดฤดูหนาวเดียวกันนั้น
กองทหารอังกฤษก็คงตั้งมั่นสงบอยู่ในเมืองบอสตัน โดยมี
กองเรือรบอังกฤษจอดคุมเชิงอยู่ในท่าเรือเมืองบอสตันด้วย.

พอย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิแม่ทัพอังกฤษเห็นว่าควรถอยกอง
ทัพอังกฤษออกจากบอสตันเสียดีกว่า เมื่อเตรียมพร้อมก็ลง
เรือรบแล่นออกจากท่าเมืองบอสตันไปโดยรีบร้อน.

เมื่อเห็นท่าทีของกองทหารอังกฤษเป็นเช่นนั้น วอชิงตัน
คาดการอย่างเชื่อได้แน่ ๆ ทีเดียวว่า แม่ทัพอังกฤษจะต้อง
พยายามไป โจมตียึดนครนิวยอร์คไว้เป็นฐานทัพต่อไปอีก
อย่างแน่นอน ดังนั้น, แม่ทัพวอชิงตันจึงรีบรุดยาตราทองทหาร
ของเขาไปสู่นครนิวยอร์คทันที.

วันที่ ๔ กรกฎาคม.

ขอย้อนกล่าวไปถึงเมื่อระหว่างที่วอชิงตันและบรรดา
ทหารของเขากำลังยุ่งติดพันอยู่กับการผึกหัดซ้อมรบตาม
ยุทธวิธีอยู่รอบ ๆ เมืองบอสตันนั้น ผู้แทนอาณานิคมทั้ง-

หลายได้ร่วมประชุมกันอีกครั้งหนึ่ง ในที่ประชุมมีความเห็นเป็นมติต้องกันว่า บรรดาอาณานิคมทั้งหลายหมดหวังที่จะเรียกร้องสิทธิเสมอภาคของเขาจากกษัตริย์อังกฤษเสียแน่ ๆ แล้ว เขาทั้งหลายตกลงกันที่จะรวบรวมอาณานิคมตั้งเป็นชาติขึ้นด้วย ตนเอง เป็น ประชาชาติ เอกราช ประเทศ หนึ่ง ที่เดียวดีกว่า. ดังนั้นเขาจึงพร้อมกันร่างคำประกาศขึ้นฉะบับหนึ่งมีใจความว่า, บรรดาอาณานิคมทั้งหลายในอเมริกาได้แยกออกจากบังคับอังกฤษ ไม่ยอม เป็น ส่วน หนึ่ง ของอาณาจักรอังกฤษต่อไปอีกแล้ว. ทั้งนี้โดยจะตั้งเป็นชาติขึ้นใหม่ชาติหนึ่ง อันประกอบด้วยบรรดาอาณานิคมทั้งหลายเหล่านั้นเอง.

ประกาศฉะบับนั้นเรียกว่า "คำประกาศเอกราช." เป็นมติแห่งที่ประชุมบรรดาผู้แทนจากอาณานิคมต่าง ๆ เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๑๙ (ค.ศ. ๑๗๗๖) วันนี้ถือเป็นวันชาติอเมริกัน. บรรดาอาณานิคมทั้งหลายรวมกันจึงกลาย

เป็นประเทศสหรัฐอเมริกา. และแต่ละอาณานิคมเดียวนก็
คือรัฐหนึ่ง ๆ นั่นเอง.

"คำประกาศเอกราช" หรือ "คำประกาศอิสรภาพ" ได้ถูกนำออกอ่าน ให้ประชาชนฟัง ณ หน้ามุขของศาลารัฐบาลแห่งฟีลาเดลเฟีย. บนถนนเต็มไปด้วยประชาชนที่มายืนฟัง. เขาทั้งหลายฟังด้วยความเงียบเงียบ เมื่ออ่านจบแล้ว. ดุษณีภาพ.ข้าครอบงำอยู่ทั่ว ๆ ไป ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ตกศาลารัฐบาลที่อ่านคำประกาศเอกราชครั้งนั้นก็ได้สมัญญานามว่า "หอประชุมเอกราช." มาจนทุกวันนี้.

เมื่อคำประกาศเอกราชสุดสิ้นลง ระฆังบนหอคอยของศาลารัฐบาลนั้นก็สั่นดังวังเวงขึ้นอย่างร่าเริงแจ่มใส, บรรดาระฆังทั้งหลายตามโบสถ์ของวัดต่าง ๆ ก็ระรัวดังประสานกันทั่วไป เป็นศุภฤกษ์.เห่งประชาชาติอเมริกันชาติใหม่ที่กำเนิดขึ้นในโลกในวันนั้น และณ บัดนั้นแหละที่ฝูงอาณาประชาชนต่างพากันไชโยโห่ร้องด้วยความยินดี. หมวกถูกจับโยนขึ้นไปในอากาศอยู่แลสลอน. ต่างพากันกระโดด

ยอร์จ วอชิงตัน

โลดเต้นด้วยความยินดี กอดรัดโลดเต้นกันไปพร้อมกับการร้องไห้ออกมาด้วยความปลื้มปีติอย่างล้นพ้น.

ณ ค่ายในหุบเขาฟอร์จ.

กองทัพอังกฤษเข้ายึดนิวยอร์คได้ แล้วก็เข้ายึดฟีลาเดลเฟีย. พวกทหารอังกฤษแต่งกายด้วยเครื่องกันหนาวสะอาดสะอ้าน เสื้อสักหลาดสีแดง รองเท้าบูตสีดำ กองทัพอังกฤษอุดมสมบูรณ์ มีบ้านพักหลับนอนอย่างสบาย และมีอาหารสะสมไว้เลี้ยงดูกันอย่างมากมายเหลือเฟือ. นั่นคือระยะแรกแห่งสงคราม — ฝ่ายอเมริกันเสียเปรียบในเชิงยุทธ!

คริสต์มาสปี พ.ศ. ๒๓๒๐ (๑๗๗๗) อันเป็นปีที่ ๓ แห่งสงครามเพื่ออิสรภาพของชาวอเมริกันกับอังกฤษนั้น มันหนาวจัดยิ่งนัก หนาวจนจับจมูกของตนเองไม่ถูกทีเดียว. กองทัพอเมริกันของวอชิงตันเป็นแม่ทัพ. ได้ตั้งค่ายพักในฤดูหนาวอยู่ในหุบเขาฟอร์จใกล้ๆ นครฟีลาเดลเฟีย. ทหาร

ยอร์จ วอชิงตัน

อเมริกันลำบากมากที่ต้องทนต่อสู้ความหนาวจัดเช่นนี้, ความเหน็ดเหนื่อย, เมื่อยล้าอาหารไม่สมบูรณ์, สะเบียงที่ส่งมาเลี้ยงดูทหารเป็นจำนวนน้อย, ที่พักของเขาคือกระท่อมชั่วคราว, ความหนาวทำให้ต้องจับกลุ่มผิงไฟกันอยู่ตามพื้นดินเสมอ. ดังนี้จึงทำให้เสียขวัญและไม่แปลกเลยที่จะได้ยินเจ้านายอยากให้สงครามยุติแล้วจะได้กลับบ้านจากบรรดาทหารเหล่านี้.

ตัวแม่ทัพวอชิงตันมีที่พักอยู่ที่ฟาร์มใกล้แม่น้ำแห่งหนึ่ง มีนางวอชิงตันภรรยาของเขาจากเม้าท์เวอร์นอนมาอยู่กับเขาที่หุบเขาฟอร์จด้วย. นางมิได้อยู่เฉย ๆ แต่จะเห็นนางผูกผ้ากันเปื้อนผืนใหญ่ไว้กับตัวเสมอ และทำเครื่องกันหนาวสำหรับให้ทหารได้ใช้ นางจะถักถุงเท้าและตัดเสื้อเชิร์ตให้วันละมาก ๆ.

ท่านแม่ทัพวอชิงตันได้ร้องเรียกให้บรรดากสิณทั้งหลายช่วยส่งสะเบียงอาหารให้แก่กองทัพของเขา ทุก ๆ วันจะเห็นเกวียนที่ออกวิ่งล่องวิ่งขึ้นอยู่ตามทาง เพื่อไปรับสะเบียง

อาหารจากกสิกร ณ ฟาร์มของเขาในที่ต่าง ๆ แต่ก็ได้มาไม่พอเพียงกันตามเคย.

ท่านวอชิงตันได้ออกเยี่ยมเยียนไปตามที่พักทหารตลอดค่ายของเขาอย่างทั่วถึง เขาพูดก่อมใจและปลุกใจไม่ให้ท้อถอยและบอกให้รู้ว่า ฝรั่งเศสซึ่งเป็นพันธมิตรอันดีกับชาวอเมริกันกำลังส่งกองทหารกำลังเดินทางข้ามมหาสมุทรจากประเทศฝรั่งเศสมาช่วยอเมริกันรบอังกฤษแล้ว ในไม่ช้าก็จะมาถึง.

ปีสุดท้ายแห่งสงคราม.

ปีแล้วปีเล่าผ่านไป ๆ มันเป็นปีแห่งความวิกฤตในชัยชะนะของทหารอเมริกันทั้งนั้น. เขาชักจะอ่อนกำลังลงทุกที. กองทัพอเมริกันเอาชะนะได้เพียง ๒—๓ ครั้งเท่านั้น, แต่อังกฤษเอาชะนะอเมริกันได้มากมายหลายหนนัก. วอชิงตันไม่ยอมที่จะถอยทัพออกจากนิวยอร์ค. เพราะในนครนั้นเป็นฐานทัพใหญ่ของอังกฤษมีพลรบมากที่สุด. ด้วยเหตุนี้เขาจึงสู้-

อังกฤษไม่ได้, การรบไม่มีผลเสมอ ๆ. ไม่เหมือนแม่ทัพนายกองคนอื่นที่พากันยกไปโจมตีชับไล่กองทหารอังกฤษย่อย ๆ ตามส่วนต่าง ๆ ของประเทศที่ได้ผลดีมีชัยในการยุทธของเขาเสมอ. แต่ถึงอย่างไรก็ดี, เป็นธรรมดาของการสงคราม ถ้าไม่ทำลายฐานทัพใหญ่หัวใจของข้าศึกให้พินาศแล้ว ก็ยังไม่มีหวังเป็นผู้กำความมีชัยไว้ได้เลย. วอชิงตันคงตั้งค่ายล้อมตรึงทหารอังกฤษในนิวยอร์คไว้รอทหารฝรั่งเศส.

และสงครามครั้งนั้นพูดได้อย่างเต็มปากที่เดียวว่า ถ้าพวกอเมริกันมิได้รับการช่วยเหลือทางทหารจากฝรั่งเศสแล้ว แม่ทัพใหญ่วอชิงตันและบรรดากองทัพทั้งหลายของเขาจะเอาชัยชะนะอังกฤษไม่ได้เลยอย่างแน่นอน !

ในที่สุดกองทหารฝรั่งเศสจำนวนมหึมา โดยเรือกำปั่นใหญ่หลายลำก็เข้าสู่อเมริกา และรบรุดเข้าร่วมทำการรบกับทหารอเมริกันทันที. โอกาสแก้แค้นอังกฤษที่ทำตัวเป็นนักเลงโตชับไล่ฝรั่งเศสไม่ให้จับจองอเมริกามาถึงแล้ว.

ยอร์จ วอชิงตัน

กองทัพอังกฤษได้ข่าวกองทหารฝรั่งเศสเหมือนกัน กองทหารบางแห่งเริ่มถอยไปรวมกันอยู่ที่เมืองยอร์ค-ทาวน์ ซึ่งอยู่ทางใต้ของนิวยอร์ค เช่นนี้จึงทำให้ยอร์คทาวน์มีกองทัพอังกฤษมากที่สุดตั้งอยู่ วอชิงตันคะเนว่าอังกฤษเหล่านี้คงจะถอยหนีในไม่ช้า หรือมิฉะนั้นก็จะรวมกำลังกันเข้าโจมตีกองทัพผสมอเมริกัน — ฝรั่งเศสในไม่ช้าเช่นกัน ดังนั้น เขาจึงไม่รอช้า, เริ่มยาตราทหารของเขาไปทางใต้ประชิดยอร์คทาวน์พร้อมด้วยกองทหารฝรั่งเศส และมีกองเรือรบฝรั่งเศสเข้าร่วมรบด้วย เขาเข้าโจมตีกองทัพอังกฤษอย่างสายฟ้าแลบ การรบเป็นไปอย่างดุเดือดยิ่งนัก.

การรบติดพันกันอย่างดุเดือดตลอดเวลา ๔ วัน ๔ คืน ส่วนมากในเวลาบัญชาการรบ แม่ทัพใหญ่วอชิงตันจะออกปรากฏกายอย่างเปิดเผยซึ่งข้าศึกจะแลเห็นเขาได้อย่างชัดเจน.

ยอร์จ วอชิงตัน

ทหารของเขาคนหนึ่งเป็นห่วงแม่ทัพ ของเขามากจึงพูดกับวอชิงตันว่า "ท่านแม่ทัพขอรับ, ท่านจะถอยหลังเข้ามาอีกสักหน่อยจะไม่ดีกว่าหรือ?"

"ถ้าท่านกลัวตาย, ท่านก็จงถอยหลังเถิด" นี่, คือคำตอบของวอชิงตัน ท่านแม่ทัพผู้กล้าหาญ ซึ่งนำหน้าทหารเสมอในการรบ ไม่ใช่หลบอยู่แนวหลังหรือในค่ายได้แต่ออกคำสั่งเท่านั้น.

การรบครั้งสุดท้ายที่ยอรคทาวน์ครั้งนั้น กองทหารของกษัตริย์พ่ายแพ้อย่างยับเยิน. เป็นการสิ้นสุดเด็ดขาดของสงครามครั้งนั้น. แม่ทัพอังกฤษมอบกระบี่ของเขาแก่แม่ทัพใหญ่วอชิงตัน แสดงการยอมแพ้เด็ดขาดตามประเพณีนักรบ กองทหารของเขาสวนสนามฉลองชัยชนะกันในสนาม.

ท่านแม่ทัพใหญ่วอชิงตันพูดด้วยความปลื้มปิติว่า "งานในหน้าที่ของเราได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว, และสำเร็จเรียบร้อยไปอย่างดียิ่ง, โปรดนำม้ามาให้ฉันเถอะ."

ยอร์จ วอชิงตัน

เขาเรียกม้าชื่อเพื่อนม้ารับตรวจพลสวนสนามแห่งกองทหารของเขา.

สงครามประกาศอิสรภาพสิ้นสุดแล้ว.

การยุทธที่ยอร์คทาวน์เป็นการรบครั้งสุดท้ายแห่งสงครามครั้งนี้. ซึ่งต่อสู้ยืดเยื้อกันมาถึง ๗ ปี. ในที่สุดอิสรภาพและเอกราชก็เป็นของอเมริกัน ส่วนพวกอังกฤษก็ถูกขับกลับคืนบ้านเกิดเมืองนอนของเขาในประเทศอังกฤษหมดสิ้น. สหรัฐอเมริกากำเนิดขึ้นและนับว่าได้เอกราชอย่างสมบูรณ์แท้จริงในปี พ.ศ. ๒๓๒๖ (ค.ศ. ๑๗๘๓) อันเป็นปีสงครามยุติเป็นต้นมาจนบัดนี้.

ภายหลังสงครามผู้แทนรัฐทั้ง ๑๓ รัฐที่รวมเป็นสหรัฐประกาศอิสรภาพครั้งแรกที่สุดได้ประชุมกันที่นครฟิลาเดลเฟียเพื่อดำเนินการบริหารปกครองประเทศชาติใหม่ของเขา เขาร่างรัฐธรรมนูญสำหรับชาติขึ้น ยอร์จ วอชิงตันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี เขาได้ดำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐเป็นบุคคลแรก.

ยอร์จ วอชิงตัน

เมื่อวอชิงตันเป็นประธานาธิบดี.

งานบริหารประเทศชาติแรก ๆ ที่สุดนี้ยากมาก แต่ทุก ๆ สิ่งทุกอย่างในหน้าที่ประธานาธิบดี แล้วเขาไม่ใช้เวลาให้ว่างเปล่าเลย เรียบร้อยไปทุกอย่าง นาพิกาตั้งเรือนใหญ่ในทำเนียบประธานาธิบดี จะเป็นผู้บอกเวลาให้แก่ท่านประธานาธิบดีตลอดเวลา.

เขาใช้เวลาว่างเชิญแขกมากินเลี้ยงอาหารค่ำบ้าง, สิ่งใดที่เขาชอบแล้วว่างเมื่อไรเป็นต้องทำสิ่งนั้นเสมอ. เช่นตกปลา, ดูละคร. เป็นต้น.

เขาชอบขับรถสี่ครีมของเขาไปพร้อม ๆ กับภรรยาของเขาเสมอ ๆ ประชาชนที่พบปะเขาจะพากันโยโห่ร้องต้อนรับเขาจะเปิดหมวกออกโบกพร้อมกับโค้งศีรษะให้ตอบแทน.

การสร้างราชธานีแห่งสหรัฐ.

ครั้งแรกประธานาธิบดีวอชิงตันและครอบครัวคงพำนักอยู่ในนิวยอร์ค. แล้วจึงย้ายไปยังนครฟิลาเดลเฟียซึ่งเป็น

ยอร์จ วอชิงตัน

เมืองหลวงชั่วคราว. จนกว่าเมืองหลวงแท้จริงที่จะได้สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว.

สถาปนิกชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งชื่อลังฟ้านท์เป็นผู้วางแผนผังเมืองหลวงอันเป็นราชธานีของประเทศสหรัฐ. ท่านประธานาธิบดีวอชิงตันก็ร่วมมือช่วยให้ความเห็นในผังเมืองใหม่นี้กับนายช่างด้วย. ลังฟ้านท์จะทำงานของเขาในตอนค่ำ ๆ โดยอาศัยแสงเทียนไข เขาจะลากเส้นทำแผนผังลงบนกระดานแผ่นใหญ่ด้วยความชำนิชำนาญ. เขาจะเขียนผังถนนอันกว้างใหญ่, สวนสาธารณะ และจตุรัสสาธารณชน เขาวางแผนก่อสร้างให้สวยงาม. ให้เมืองหลวงใหม่แห่งนี้เป็นมหานครที่งามที่สุดแห่งหนึ่งในโลกทีเดียว.

รัฐแมรี่แลนด์และรัฐเวอร์จิเนีย ยกที่ดินส่วนหนึ่งของเขาให้เป็นสมบัติของชาติ. ดินแดนผืนนี้เรียกกันว่า ตำบล "โคลัมเบีย" เมื่องหลวงถาวรของสหรัฐก็สร้างขึ้นบนที่ดินผืนนี้ เมื่อสร้างเสร็จแล้ว เมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา

ยอร์จ วอชิงตัน

ก็ได้ชื่อว่า "กรุงวอชิงตัน" เพื่อเป็นเกียรติยศอนุสรณ์แก่ท่านยอร์จ วอชิงตัน.

กลับไปบำเพ็ญชีวิตกสิกรที่เม้าท์เวอร์นอนอีก.

ยอร์จ วอชิงตันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาถึง ๒ ครั้ง ครั้งละ ๔ ปี. เขาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ถึง ๘ ปี เขาเป็นประธานาธิบดีที่ดีมากคนหนึ่ง. เขาได้ถูกสนับสนุนให้เข้ารับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกเป็นครั้งที่ ๓ แต่เขาปฏิเสธด้วยเหตุผลที่สุภาพว่า, เพราะเขาแก่แล้ว.

เมื่ออายุแห่งการเป็นประธานาธิบดีครั้งที่สอง ของเขาสิ้นลง ยอร์จ วอชิงตันก็กลับไปอยู่บ้านเดิมของเขาที่เม้าท์เวอร์นอนอีก. เขาบำเพ็ญชีวิตเป็นกสิกรอีกครั้งหนึ่ง, เพราะเขารักชีวิตอันสงบของอาชีพนี้มาก ถึงแม้ว่าจะมีอายุมากแล้วกำลังวังชาไม่แข็งแรงว่องไวเหมือนครั้งยังหนุ่มแน่นก็ตาม. แต่เขาก็ยังคงไปทำงานกลางแดดได้ตลอดวัน, ขี่ม้า

ยอร์จ วอชิงตัน

ตระเวนไปรอบ ๆ บริเวณฟาร์มหลังจากทำงานในฟาร์มเวลา
เย็น ๆ เสมอ ๆ เป็นปกติ.

ในบั้นปลายแห่งวัยชราของท่าน ท่านมีชีวิตเป็นกสิกร
ที่ดีคนหนึ่ง เมื่อเขาตายแล้วศพของเขาก็ฝังอยู่ ณ เม้าท์-
เวอร์นอนนั้น ทุก ๆ ปีจะมีชาวอเมริกันนับพัน ๆ คนพากัน
เดินทางไปเยี่ยมคำนับหลุมฝังศพของเขาอย่างคับคั่ง.

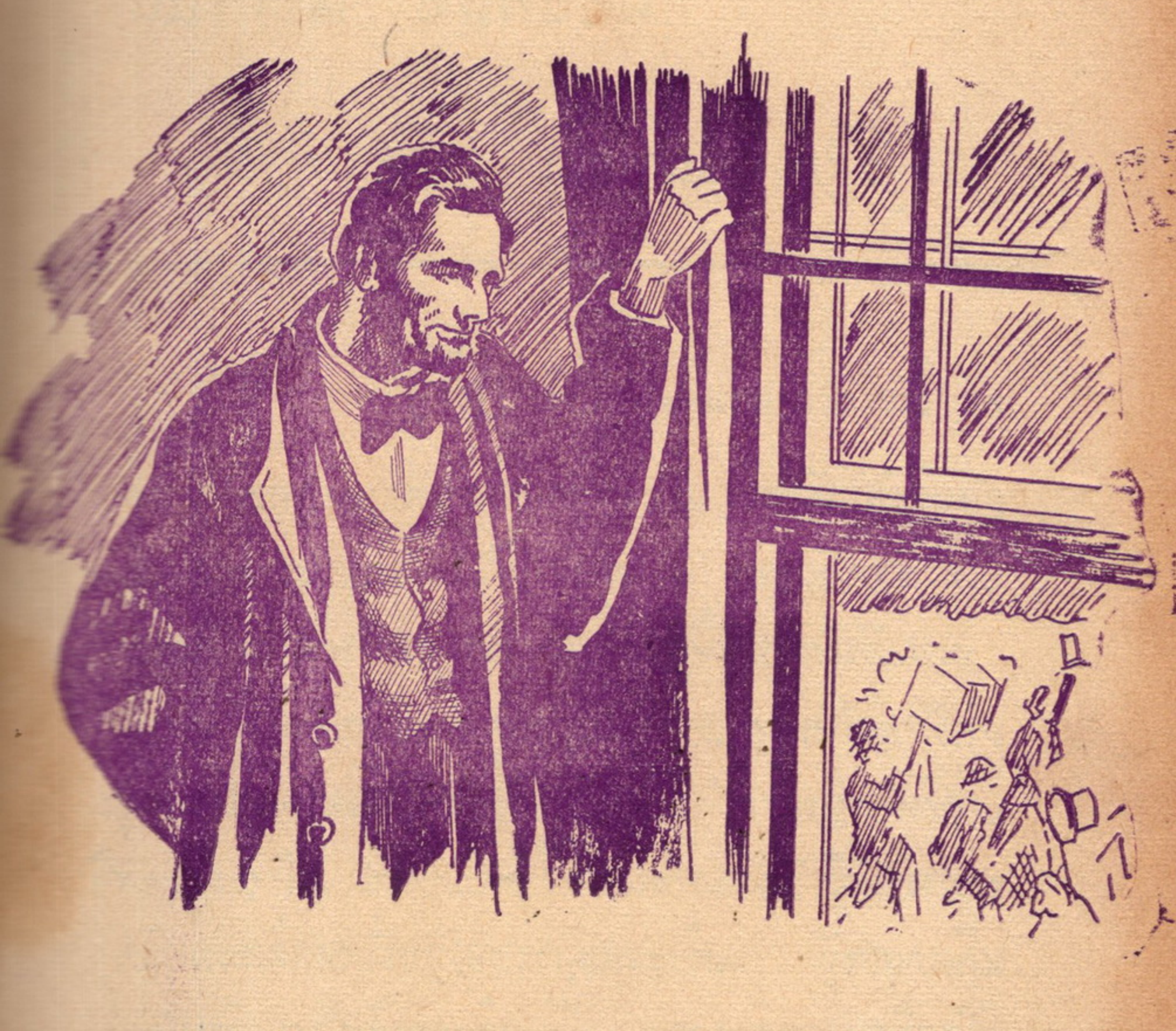

อับราฮัม ลินคอล์น

เด็กหนุ่มแห่งแบ็ควูด.

เอ๊บ ลินคอล์น-น้อย กำลังเกลี่ยผล
บลูเบอรี่ออกตากแดดบนเสื่อกลางสนาม เมื่อมันแห้งดีแล้ว
แม่ของเขาจะมาเก็บมันไปไว้ในบ้าน บลูเบอรี่เหล่านี้ใช้
สำรองเป็นอาหารในฤดูหนาวซึ่งเป็นฤดูที่หาอาหารกินยาก.

ระหว่างเขาเกลี่ยตากลูกบลูเบอรี่บ่อย ๆ เพื่อให้แห้งเร็ว
อยู่นั้น เขาจะหยุดเบิ่งดูเกวียน ซึ่งมีหลังคามิดชิดขับผ่าน
ที่พักของเขาไป. เกวียนเหล่านี้ลากด้วยวัวผู้ที่แข็งแรง
ผู้หญิงและเด็กจะนั่งอยู่ในประทุนบนเกวียน ผู้ชายจะเดิน
เคียงไปข้าง ๆ วัวเทียมเกวียนนั่น. บรรดาสิ่งของเครื่องใช้
ของเขาทุกอย่าง จะบรรทุกไปบนเกวียนนั่น อย่างเพียบแปล้.

อับราฮัม ลินคอล์น

คนเหล่านี้กำลังอพยพไปอยู่ใน โอไฮโอ และอินเดียนา. ครอบครัวของเอ็บน้อยน์ และคนอื่น ๆ ก็เคยเดินทางกันแบบนี้มาแล้ว เมื่อครั้งตัดข้ามป่าดงพงเขาเข้าไปอยู่ในเคนตั๊กกี ซึ่งที่นั่นเขาได้หยุดตั้งถิ่นฐานบ้านช่อง เริ่มถางป่าทำที่ปลูกบ้าน, ตัดโค่นไม้ลงมาสร้างบ้านพัก และต่อไปก็เริ่มหักร้างถางพงทำไร่ลงเพาะปลูกพืช เช่น ข้าวโภชน์ และมันฝรั่งเป็นต้น.

เอ็บน้อยก็เกิดในบ้านแบบกระท่อมซุงที่ว่านี้ โดยถือกำเนิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๓๕๒ (ค.ศ. ๑๘๐๙) ภายในห้องทึบ ๆ ของเคบินนั้นอันมีพื้นสกปรกด้วยฝุ่นละออง และหน้าต่างเล็ก ๆ ช่องเดียว.

เมื่อเขามีอายุได้ ๗ ขวบ. เขาต้องเดินทางถึง ๑๖๐ เส้น ไปโรงเรียน เช้าไปและเย็นกลับ โรงเรียนสมัยนั้นก็แสนจะทุเรศ. สร้างหยาบ ๆ เป็นเคบินทึบ ๆ แบบกระท่อมซุง พื้นก็สกปรก. เขาเรียนเขียนอ่านหนังสือ เขาจะอ่าน เอ. บี. ซี. --- ด้วยออกเสียงดัง ๆ พร้อม ๆ กันกับเด็กชาย

หญิงอื่น ๆ ใน ร.ร. นั้น. การสอนสมัยนั้นน่าขบขันเหลือเกิน ในอเมริกาปัจจุบันนี้ไม่ใช้วิธีโบราณคร่ำครานั้นแล้ว แต่บางประเทศเดียวนี้ยังว่ากันแบบยุคป่าเถื่อนเช่นนี้เรื่อยมา ซึ่งจะทำให้ประเทศเจริญรุ่งเรืองรุดหน้าไปไม่ได้อย่างแน่นอน.

เอ็บและซาร์ราน้องสาวของเขารู้จักต้นไม้ที่ผลงจับดว่าอยู่ที่ไหน เขาสามารถผลงเอาน้ำผลงจากรังผลงป่านมากินได้.

เขาเคยเห็นหมี, กวางและพบชาวอินเดียนแดงเสมอ เมื่อเขาพากันเข้าไปเที่ยวในป่า.

เอ็บน้อยย้ายถิ่นไปยังอินเดียนา.

เอ็บน้อยเคยเฝ้าดูขบวนเกวียนชาวบ้านอพยพผ่านไปยังอินเดียนามาแล้ว บัดนี้ครอบครัวของเขากำลังเก็บเข้าของรวบรวมบรรจุหีบห่อเดินทางย้ายถิ่นไปทำมาหากินในอินเดียนาบ้างเหมือนกัน. เมื่อเขาไปถึงบ้านใหม่ของเขาในอินเดียนา อายุของเอ็บก็ครบ ๘ ขวบเต็ม.

ครอบครัว ลินคอล์นเดินทางด้วยม้าเป็นพาหนะขับขี่เป็น พาหนะตัดข้ามป่าดงพงเขา. เอ็บขี่ม้าเกาะหลังพ่อ, ข้างหลังเอ็บ; ซาร์ราขี่ม้าเกาะหลังแม่ตามมาติด ๆ กัน. บ๊าไม้เริ่มผลัดใบ มันมีสีแดง, สีน้ำตาลและสีเหลืองพริ้วไปทั่งป่า เพราะตกฤดูปลายปีแล้ว.

หลังจากเดินทางมาหลายวัน ก็บรรลุถึงถิ่นใหม่ในอินเดียนา. บิดาของเอ็บเริ่มสร้างที่พักชั่วคราวเป็นเพิงพอกันแดดกันฝนได้. ด้านหนึ่งไม่มีฝา สำหรับก่อกองไฟบนพื้นดินกลางแจ้ง ไฟกองนี้จะติดคุอยู่ตลอดเวลา เพื่อบรรเทาความหนาวในเพิงพัก.

ที่นอนใช้ใบไม้กวาดเอามารองมาก ๆ แล้วปูทับข้างบนด้วยผ้าห่มนอน. ผ้าห่มของเอ็บที่ทำให้เขาหลับสบายทำด้วยหนังหมี.

พ่อของเอ็บรีบสร้างกระท่อมซุงที่พักอันแข็งแรงขึ้นโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้. เมื่อเสร็จเรียบร้อย ห้องขึ้นบนถูกหลังคาให้เป็นห้องส่วนตัวของเอ็บ. เขาจะต้องไต่ขึ้นไต่ลง

อับราฮัม ลินคอล์น

ทางบรรได. แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ เอ็บชอบห้องของเขามาก เพราะเป็นสิทธิของเขาคนเดียว ใครไม่มายุ่งเกี่ยว.

เอ็บช่วยบิดาเขาทำงานกสิกรในอินเดียนาอย่างหนักมากทีเดียว เขาต้องไถนาและตัดไม้ผาฟืนทุกวัน แต่ตลอดเวลาที่เขาทำงาน. เวลาเหนื่อยหยุดพักก็ไม่ให้เสียเวลาเปล่าเขาจะเริ่มอ่านหนังสือตำหรับตำราวิชาการไปด้วยเสมอ. เขาต้องนำหนังสือติดตัวไปทำงานในไร่นาด้วยเสมอ แม้แต่ไปตัดฟืนในป่าก็นำไปด้วย. เมื่อเขาพักเหนื่อยเขาจะอ่านหนังสือเสียสักหน้าสองหน้า และขณะนั้นเจ้ากระรอกจะกระโดดลงมาจากต้นไม้เกาะนิ่งจ้องดูเขาอยู่บนขอบรั้วด้วย.

เวลากลางคืนเขาจะนอนเหยียดยาวหันหัวไปทางเตาไฟในเคบินของเขา. เพื่ออาศัยแสงไฟจากฟืนในเตาเพื่ออ่านหนังสือศึกษาวิชาการต่าง ๆ. เขาอ่านทุกเล่มทุกเรื่องเท่าที่เขาจะสามารถแสวงหามาอ่านได้.

คืนวันหนึ่งเขายัดหนังสือเล่มหนึ่งไว้บนรอยต่อของท่อนซุงข้างฝา เขาคิดว่ามันเป็นที่เก็บหนังสือได้ดีที่สุด. แต่

อับราฮัม ลินคอล์น

บังเอิญฝนฟ้าพายุตกหนักน้ำฝนตกใส่หนังสือเล่มนั้นเสียหายหมดไม่มีชิ้นดี. เอ็บผู้น่าสงสารต้องไปช่วยเจ้าของหนังสือเล่มนั้งยมเขามาเก็บข้าวโภชน์ถง ๒ วัน เพื่อใช้ค่าหนังสือเล่มน.

เมื่ออับราฮัม ลินคอล์นโตขึ้นเป็นหนุ่มใหญ่ ร่างเขาดูผอมสูงแต่แข็งแรง, ผมของเขาดกดำขลับ, และนัยน์ตาเป็นสีน้ำตาล. เขาสวมหมวกหนบซึ่งมีหางเบียงชนสัตว์ห้อยเป็นภู่ลงไปข้างหลัง. ในฤดูร้อนเขาเดินด้วยเท้าเปล่า. เสื้อผ้าของเขามารดาของเขาเป็นผ้ายหอผ้าตัดเย็บให้ไม่ต้องซื้อ.

เอ็บมีใจดีและซื่อตรง.

เอ็บ ลินคอล์นเป็นผู้มีใจดีเมตตากรุณาเสมอ, วันหนึ่งที่เขากำลังเดินไปตามถนนแห่งหนึ่ง ไปพบหมาตัวหนึ่งกำลังตกหล่มลึกขึ้นไม่ได้ ลินคอล์นตั้งใจที่จะช่วยเจ้าสัตว์น่าสงสารตัวนั้นขึ้นจากหล่ม. แต่เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่เสียด้วย พอเข้าไปใกล้มัน เจ้าหมูสกปรกนั่นก็ดีนไปมาสลัดเอาโคลน

อับราฮัม ลินคอล์น

ในหล่มกระเด็นมาเปื้อนเสื้อผ้าของเขามอมแมมเลอะเทอะไปหมด. เขาขึ้นมาตะหงิด ๆ เลิกคิดช่วยมันออกเดินกลับ. แต่เรื่องของเจ้าหมูกำลังลำบากติดหล่มลึกตัวนั้นไม่พ้นไปจากความคิดของเขาได้. ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจกลับไปช่วยฉุดเจ้าหมูตัวนั้นขึ้นจากหล่มจนได้ เจ้าหมูนั้นดีใจวิ่งกลับบ้านมันทันที. ทิ้งเอบผู้เลอะเทอะเปรอะโคลนไปทั้งตัวดีไม่ผิดเจ้าหมูตัวนั้นไว้ข้างหลัง เอ็บไม่รู้สึกอะไร, เขาคงเดินไปตามถนนอย่างปรกติด้วยแววตาอันสุกใสเป็นสุขที่ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ยากให้พ้นภัยได้ แม้จะสกปรกเลอะเทอะไปด้วยก็ตาม.

เมื่ออับราฮัม ลินคอล์น เป็นหนุ่มใหญ่ชายฉกรรจ์ เขาได้ไปทำงานในห้างขายของแห่งหนึ่ง ห้างนั้นมีของต่าง ๆ แทบทุกชะนิดจำหน่าย ประชาชนจะเข้ามาซื้อผ้าผ่าย, เสื้อผ้า, หมวก, รองเท้า ตลอดจนใบชา, กาแฟก็มีขาย.

อับราฮัม ลินคอล์น จะระมัดระวังในการคิดราคาของและทอนสตางค์ให้ผู้ซื้อให้ถูกต้องด้วยดีเสมอ. เขาจะชั่ง

อับราฮัม ลินคอล์น

หรือตวงของขายด้วยความเที่ยงตรงตามตาชั่ง และเครื่องตวงเสมอไม่ให้ขาดเกินได้.

ครั้งหนึ่งเขาคิดสตางค์ค่าของจากสตรีผู้ซื้อคนหนึ่งเกินไป ๒-๓ เซนต์ เขาต้องสืบเสาะบ้านสตรีผู้นั้นและเอาสตางค์ที่คิดเกินไปคืนให้เขา ซึ่งต้องเดินทางถึง ๓ ไมล์.

อีกครั้งหนึ่งเขามาทราบได้ว่าชั่งใบชาขายให้ผู้ซื้อไม่ครบถ้วนตามน้ำหนักที่เขาซื้อ. เขาต้องรีบเอาใบชาที่ขาดไปคืนให้สตรีผู้ซื้อคนนั้นจนครบ.

ต่อมาไม่ช้าเขาและเพื่อน ๆ ก็ร่วมทุนเป็นหุ้นส่วนกันเปิดร้านของตนเองได้ร้านหนึ่ง. แต่ลินคอล์นต้องการจะศึกษาความรู้ต่าง ๆ จากตำราให้สมบูรณ์ และออกก้าวไปผจญกับโลกต่อไปยิ่งกว่าเป็นพ่อค้า. ดังนั้นลินคอล์นจะใช้เวลาว่างทุก ๆ นาทีทำการศึกษาวิชาการใหญ่ ๆ ด้วยการอ่านตำหรับตำราเสมอ. เขาเปิดทำการค้าอยู่ไม่นานก็ปิดร้านเลิกกิจการ และเริ่มออกประกอบธุรกิจอาชีพในสังคมต่อไป.

อับราฮัม ลินคอล์น

ลินคอล์นสรวมหมวก "ทรงปล่องไฟ."

ในที่สุดลินคอล์นก็เดินทางไปยังเมืองสปริงฟีลด์ในรัฐ-อิลลินอยส์ ประกอบอาชีพทางทนายความ. เขาใช้ม้าเป็นพาหนะเดินทางไปยังเมืองนั้น ส่วนสิ่งของเครื่องใช้ประจำตัวเขาใส่ถุงย่าม ๒ ใบผูกติดกันพาดห้อยไว้กับอานม้า. เขามีเงินติดตัวไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น.

เมื่อเขาคบหาเพื่อนฝูงกว้างขวางมากขึ้น เขาก็เป็นที่รู้จักของชาวเมืองกว้างขวางด้วย เขาเริ่มทำงานอย่างหนัก และเป็นทนายความที่ดีคนหนึ่ง ชาวเมืองก็พอใจมาติดต่อขอให้เขาช่วยเหลือในทางกฎหมายมากยิ่งขึ้น จนฐานะของเขาดีขึ้นมีครอบครัวเป็นหลักฐานได้.

ลินคอล์นใช้หมวกทำด้วยแพร ซึ่งมีทรงสูง เรียกกันว่า "หมวกทรงปล่องไฟ" หรือในภาษาอังกฤษ เรียกว่า "สโต๊ฟไป๊ป์" หมวกนี้เขาจะเก็บจดหมาย, เอกสาร, กระดาษ และของใช้เช่นเครื่องเขียนมันเข้าไว้ภายใน. เขาใช้หมวกของเขาแทนกระเป๋าที่เราใช้บรรจุเอกสารดังทุกวันนี้.

อับราฮัม ลินคอล์น

ในสปริงฟิลด์ลินคอล์นมีบ้านทาสชาวเบ็นที่อยู่กับภรรยาและบุตรชายเล็ก ๆ ของเขา. หน้าบ้านเป็นไร่ข้าวโภชน์กว้างใหญ่ เด็ก ๆ ของเขามีลูกแมวเลี้ยงไว้ดูเล่น. มันชอบวิ่งไปบนเครื่องปั่นฝ้ายและกระโดดลง ลินคอ์นชอบเล่นสนุกกับเด็ก ๆ และลูก ๆ เขาอย่างชบชันเสมอ.

นางลินคอล์น เป็นสตรีร่างท้วมและสวยงามมีความสดชื่นสนุกสนานร่าเริงอยู่เสมอ นางมีความเชื่อมั่นว่า เอ็บลินคอล์นสามีของเขาจะต้องได้เป็นคนใหญ่คนโตคนหนึ่งในอนาคตสักวันหนึ่งเป็นแน่. และความคิดอันนี้ของนางก็เป็นความจริง!

สภาพของสหรัฐภาคเหนือและภาคใต้สมัยนั้น.

ในสมัยนั้นชาวมลรัฐต่าง ๆ ในภาคใต้มีทาษไว้ทำงานพวกทาษเหล่านี้เป็นพวกนิโกรแขกดำที่พวกค้าทาษจับมาขายจากอัฟริกาเป็นจำนวนมาก พวกชาวภาคใต้มีความคิดว่าเขา

จะปลูกพืชพันธุ์เช่นฝ้าย, ยาสูบไม่ได้ผลมากมายสมบูรณ์เลย ถ้าไม่ได้แรงงานจากทาษเหล่าน.

ประชาชน ในมลรัฐต่าง ๆ ทางภาคเหนือ ไม่มีทาษไว้ใช้ทำงานเลย. รัฐต่าง ๆ ทางภาคเหนือจึงได้สมัญญาว่าเป็น "เสรีรัฐ" อย่างแท้จริง. เพราะว่าทุกคนเป็นอิสระเสรีภาพแก่ตนและอาชีพ เขาลงมือประกอบงานอาชีพกันเองทั้งเดียว ทั้งในไร่นาและโรงงานอุตสาหกรรม.

รัฐทางภาคเหนือและภาคใต้มีเรื่องพิพาทโต้แย้งกันบ่อย ๆ ในเรื่องเอาคนลงเป็นทาษเป็นการบ่าเถอน.

เมื่อลินคอล์นได้เป็นประธานาธิบดี.

ต่อมาลินคอล์นได้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็น ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐในการเลือกตั้งครั้งหนึ่ง., ซึ่งกำหนดวันเลือกตั้งขึ้นในวันหนึ่งเมื่อเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๐๓ (ค.ศ.-๑๘๖๐) เมื่อการเลือกตั้งเสร็จเรียบร้อยลงแล้วเขาก็ได้รับทราบข่าวที่แน่นอน. เขารีบกระหืดกระหอบกลับบ้านด้วยความ

ลินเค้น ก่อนอื่นใดเมื่อถึงบ้านเขาเรียกหาเมียของเขาและบอกว่า "แมรี่, เราได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีแล้วละ!"

เมื่อเพื่อนฝูงของเขาได้รับข่าวนี้. พวกเขาก็พากันมาแสดงความยินดี และพากันร้องเพลงชื่อ "โอลด์ เอ็บลินคอล์น เคมเอ้าท์ ออฟเดอะไวล์เดอร์เนส์" ที่เขาพากันแต่งขึ้นสรรเสริญกิตติคุณของลินคอล์นกันอย่างสนุกสนาน.

เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ ครอบครัว ของ ลินคอล์น ก็ออกจากสปริงฟีลด์ไปยังกรุงวอชิงตัน, นครหลวงของประเทศ. ระหว่างที่ลินคอล์นเป็นประธานาธิบดี, ทำเนียบของเขาก็คือ "ไวท์เฮ้าส์" หรือ "ตึกขาว" อันเป็นทำเนียบของประธานาธิบดีทุกคนที่ได้รับตำแหน่ง.

สงครามกลางเมือง.

ลินคอล์น เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีได้ไม่นานเท่าใด, สงครามระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ก็ระเบิดขึ้น. สาเหตุเรื่องทาษ ภาคเหนือให้เลิกมีทาษเพราะการมีทาษนั้นทำให้

อับราฮัม ลินคอล์น

โลกเห็นสหรัฐเป็นประเทศและชาติป่าเถื่อน. ภาคใต้ไม่ยอม. สงครามครั้งนี้เรียกว่า "สงครามกลางเมือง" หรือ "สงครามระหว่างรัฐ" เป็นการรบกันเอง!

หัวหน้าจลาจลฝ่ายรัฐภาคใต้ประกาศว่า รัฐต่าง ๆ ของพวกเขาจะแยกออกตั้งเป็นประเทศ เอกราชอีกประเทศหนึ่งต่างหาก. นายพลโรเบอร์ต อี. ลี ได้ถูกเลือกเป็นผู้บัญชาการทหาร ทำการผึกทหารทางภาคใต้.

ประธานาธิบดี. สามารถจะแลเห็นกองทหารของรัฐภาคใต้โบกสะบัดพริ้วอยู่เหนือรัฐเวอร์จิเนีย ได้ถนัดโดยมองข้ามฟากแม่น้ำไปจากวอชิงตัน. เขาจะยืนดูธงนั้นจากหน้าต่างทำเนียบไวท์เฮ้าส์ได้อย่างชัดเจนด้วยกล้องส่องทางไกลของเขา. ธงผืนนั้นนำความไม่เป็นสุขมาสู่เขาเป็นอย่างมาก!

ท่านประธานาธิบดีลินคอล์นไม่ปรารถนาเลยที่จะให้ประเทศถูกแบ่งออกเป็นสองประเทศ. เขามีความเชื่อมั่นว่าทุก ๆ รัฐต้องรวมกันเช่นเดิมเท่านั้นจึงจะทำให้สหรัฐและชาวอเมริกันเป็นชาติที่แข็งแกร่งชาติหนึ่งอยู่ในโลกได้.

อับราฮัม ลินคอล์น

ในการรบประจัญบานครั้งหนึ่ง, ในสงครามกลางเมือง ครานั้นมีเมืองเกตตีสเบอร์กในมลรัฐเพนน์ซิลวาเนียเป็นสมรภูมิ. ทหารภาคใต้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีเทา. ได้เข้าประจัญบานกับทหารเสื้อสีน้ำเงินแก่ของภาคเหนือ. การรบคราวนั้นยืดยาวติดต่อกันถึง ๓ วัน. เสียงปืนใหญ่ยิงต่อสู้โต้ตอบกันไปมาสนั่นหวั่นไหว ภาคพื้นหุบผาซับนมิดคลุมไปด้วยควันกระสุนปืนใหญ่จนไม่แลเห็นอะไร. ทหารทั้งสองฝ่ายต่างก็ตายในที่รบกันฝ่ายละหลาย ๆ ร้อยคน. กองทัพสีน้ำเงินแก่ชะนะในการรบครั้งนั้น. กองทัพสีเทาถอยหนีกลับไปภาคใต้.

การรบกันเกิดขึ้นในที่ต่าง ๆ อีกหลายครั้ง, ภาคใต้ชะนะบ้าง, ภาคเหนือชะนะบ้าง ผลัดกันแพ้กันชะนะเรื่อยมา ฝ่ายเหนือรบเพื่อสิทธิเสรีภาพของปวงมนุษย์ชาติ ฝ่ายใต้รบเพื่อรักษาสิทธิแห่งการมีทาษแรงงานไว้ใช้ต่อไป ทั้งสองฝ่ายรบอย่างกล้าหาญและดีที่สุด ท่านแม่ทัพแกรนต์แห่งกองทัพฝ่ายเหนือ ผู้ได้รับแต่งตั้งจากท่านประธานาธิบดีลินคอล์นให้เป็น

อับราฮัม ลินคอล์น

ผู้บัญชาการทหารแห่งรัฐฝ่ายเหนือทั้งหมด ดำเนินแผนการยุทธอย่างดีที่สุด.

ค่ายพักของทหาร จำนวน มาก ตั้งอยู่ ใกล้กรุง วอชิงตัน. ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ไปเยี่ยมเยียนทหารตามค่ายเหล่านั้นเสมอ. เขาได้สนทนาวิสาสะกับพวกทหารอย่างกันเอง. บางครั้งเขาก็ร่วมกินอาหารกลางวันกับเหล่าทหารอย่างไม่ถือตัวอีกด้วย.

เขาไปเยี่ยมทหารบาดเจ็บที่โรงพยาบาลเสมอ ในโรงพยาบาลทหารฝ่ายใต้ปะปนอยู่ด้วยเหมือนกัน เขาแสดงความกรุณาแก่พวกข้าศึกโดยปรกติภาพ เช่นเดียว กับทหารของเขาเหมือนกัน ซึ่งทำให้เขากลายเป็นมิตรกันไปได้.

ตัดน้อย, ลูกชายคนหนึ่งของเขาชอบไปคลุกคลีอยู่กับทหารทั้งหลายบ่อย ๆ เมื่อเขาเดินแถวเป็นขบวนกันไป ตัดจะต้องขี่ม้าแถลบค่ายของเขาขึ้นหน้าแถวเสมอ.

ตัดมีแพะเลี้ยงหลายตัวที่ทำเนียบไวท์เฮ้าส์, ครั้งหนึ่งเมื่อนางลินคอล์นและตัดไปต่างเมืองหลายวัน. ท่านประธา-

อับราฮัม ลินคอล์น

นาธิบดีจะเขียนจดหมายถึงเธอโดยไม่ลืมมีข้อความว่า "บอกตัดด้วย, แพะทุกตัวและพ่ออยู่สบายดี. โดยฉะเพาะอย่างยิ่งก็เจ้าพวกแพะทุกตัวนั้นแหละ!"

สงครามยุตติ.

ลินคอล์นเป็นประธานาธิบดีที่เฉลียวฉลาด และมีนิสสัยดีเป็นที่รักใคร่ของประชากรอเมริกันทั้งหลาย. ดังนั้นท่านจึงได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีต่อไปอีกสมัยหนึ่ง ใน พ.ศ. ๒๔๐๗ (ค.ศ. ๑๘๖๔) หลังจากสมัยแรกสิ้นอายุลง!

ตลอดเวลาที่เขาเป็นประธานาธิบดี ๔ ปี ในสมัยแรกเป็นเวลาที่สหรัฐทำสงครามกลางเมืองมาทั้ง ๔ ปี. ท่านนายพลลีแม่ทัพฝ่ายใต้รู้ดีว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะรบกันต่อไปอีกแล้ว เพราะแทบสิ้นเนื้อประดาตัวไปตาม ๆ กันทั้งนั้นในความพินาศฉิบหายจากสงครามนานถึง ๔ ปีครั้งนี้. นอกจากนี้ทหารของเขาก็เหน็ดเหนื่อยเบื่อหน่ายและไม่มีสะเบียงอาหารพอกันกิน. และจำนวนพลรบก็ร่อยหรอลงทุกวัน ๆ

อับราฮัม ลินคอล์น

กรงกันข้ามกับพวกฝ่ายเหนือซึ่ง มีแต่จะเข้ม แข็ง ขึ้นทุกวัน.
ตัดสินใจดีแล้ว ก็เขียนจดหมายนัดพบกับนายพลแกรนต์
แม่ทัพฝ่ายเหนือ.

สองแม่ทัพได้พบกันณ บ้านหลังหนึ่งในเมืองเล็ก ๆแห่ง
หนึ่ง นายพลแกรนต์ได้กล่าวว่าทหาร ภาคใต้ทุกคนจะกลับ
ภูมิลำเนาของเขาได้โดยเสรี ถ้ารับรองว่าจะอยู่ด้วยความ
รักสงบและเชื่อฟังบังคับบัญชา ตามกฎหมาย ของ บ้านเมือง
แห่งสหรัฐด้วยดีต่อไปตามเดิม. ยิ่งกว่านั้น, เหล่าทหารภาค
ใต้จะได้สิทธิในการรับม้าและล่อ (ลูกผสมระหว่างกับพา)
ตัวพาหนะของเขาคืนกลับบ้าน พร้อม กันด้วย เพื่อใช้ทำเนน
อาชีพในฟาร์มต่อไป.

ประธานาธิบดีลินคอล์นมีชื่อเสียงมาก ที่สหรัฐอเมริกาไม่
ต้องถูกแยกออกเป็นสองรัฐ. และจะทวีกำลังเป็นชาติที่เข้ม
แข็งในโลกต่อไปอย่างรวดเร็วดังคาดหวังไว้เป็นแน่. ชัยชนะ
ครั้งนั้นรัฐ บาลกลาง แห่งสห รัฐโดย ประธานาธิบดีลินคอล์น
ออกกฎหมายเลิกทาษ ใครจะซื้อขายทาษหรือมีทาษไว้

ใช้งานต่อไปอีกไม่ได้ บุคคลที่เคยเป็นทาษมาแล้วก็ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสสระภาพ.

คืนวันหนึ่งลินคอล์นและครอบครัวได้จัดงานเลี้ยงปาร์ตี้รื่นเริงขึ้น. หลังจากปาร์ตี้แล้วเขาก็พากันไป. ดูละคร. เมื่อคณะของท่านมาถึงโรงละคร, ประชาชนทุกคนพากันยืนขึ้นต้อนรับเป็นการเคารพท่านอย่างพร้อมเพรียงวงดนตรีก็บรรเลงเพลง ทุก ๆ คนในที่นั้นไชโยโห่ร้องกันสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับโบกผ้าเช็ดหน้าอยู่ไปมา.

โดยไม่มีใครคาดฝันว่าจะเกิดเหตุร้ายแรงอย่างน่ากลัวขึ้นในคืนวันนั้น. หลังจากม่านหน้าเวทีเปิดขึ้นแล้ว เสียงปืนก็ดังระรัวขึ้นในโรงละครนั้น. ท่านประธานาธิบดีลินคอล์นซุดตัวพับลงกับเก้าอี้ที่เขานั่งดูละครอยู่. คนร้ายลอบยิงเขาเสียแล้ว!

ท่านถูกนำออกจากโรงละครโดยเร็ว และข้ามถนนหน้าโรงละครเป็นบ้านหมอ. เขานำท่านไปให้หมอนั้นรับรักษา. หมอได้พยายามรักษาอย่างสุดความสามารถของ

เขา. แต่ก็ไม่สามารถที่จะช่วยชีวิตท่านไว้ได้ พอเช้าวันรุ่ง
ขึ้นท่านก็ถึงแก่กรรม.

ผู้ร่วมทาง ของเขา ได้สวดภาวนา ให้เขาเมื่อสิ้นใจแล้ว. ใครคนหนึ่งไม่ทราบในคณะมาร่วมสวด ส่งวิญญาณท่านนั้น กระซิบกระซาบว่า.

"บัดนี้ท่านลินคอล์นคืนชีพขึ้นมาอีกแล้วละ!"

ท่านเข้าใจไหมว่าเขาหมายความว่ากระไร? ที่เขาพูดดังนั้นก็หมายความว่า ท่านอับราฮัม ลินคอล์น จะดำรงทรงจำอยู่ในดวงใจของชาวอเมริกันชั่วกัลปาวสาน. น่ะซิท่าน!

โทมัส เอ. เอดิสัน

มหาประดิษฐกรผู้ยิ่งใหญ่ของอเมริกาและโลก.

เมื่อโรงเรียนเลิกแล้ว เด็ก ๆ ทั้งชาย และหญิงพากันวิ่งแข่งกันขึ้นไป ตามเนิน และเลี้ยวเข้าไปใน ป่าร์ค. บางคนก็ตรงเข้าไปยังบ้านกระจกหลังน้อยหน่อย เพื่อดูช่างกำลังทำตุ๊กตาห่านตัวเล็ก ๆ ด้วยแก้ว. บางคนก็จะหยุดดูเครื่องกลไฟฟ้ากำลังลากรถคันหนึ่งไปรอบ ๆ ราง รถไฟน้อย ๆ. เด็กอีก ๒ — ๓ คนจะพรวดพราดเข้าไปข้างบ้านสีขาวเพื่อดูและฟังตุ๊กตาพูดได้.

ดู ๆ สถานที่นี้คล้ายกับโรงละครสัตว์น่าสนใจของเด็กชายหญิงทั้งหลายและแม้แต่ผู้ใหญ่ด้วย เพราะไม่มีใครที่จะเคยเห็นรถไฟไฟฟ้าหรือได้ยินว่าเครื่องจักร์พูดได้.

โทมัส เอ. เอดิสัน

สถานที่นั้นไม่ใช่โรงละครสัตว์ มันเป็นโรงงานค้นคว้าประดิษฐ์ของใหม่ ๆ และสิ่งต่าง ๆ ที่แปลกประหลาดน่าพิศวงต่างหาก. โรงงานน้อย ๆ แห่งนี้เป็นของ โทมัส เอ. เอดิสัน. ผู้ซึ่งเป็นนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ท่านรู้จักนักประดิษฐ์ หรือ ประดิษฐกรไหม? ประดิษฐกรก็คือบุคคลผู้ซึ่งค้นคว้าสร้าง ทำสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่เคยมีในโลกมาก่อน อันนับว่าเป็น ของ ใหม่ ๆ และแปลก ๆ ต่าง ๆ นั่นเอง!

เอดิสันเกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ เทียนไขที่จุดอยู่รอบ ๆ เค้กอันใหญ่ในวันฉลองวันเกิดของเขา เขาใช้เทียนไขไฟฟ้า. คือหลอดไฟฟ้าทำรูปเหมือนเทียนไข ทั้งนี้เพราะว่าเขาเป็นผู้คิดค้นประดิษฐ์ไฟฟ้าแสงสว่างอย่างที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้เป็นคนแรกของโลก.

โทมัส เอดิสัน เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๙๐ (ค.ศ. ๑๘๔๗) ในเมืองโอไฮโอ. แต่เมื่อเขามีอายุได้ ๖ ขวบ ครอบครัวของเขาก็ย้ายไปอยู่ในรัฐมิชิกัน.

โทมัส เอ. เอดิสัน

ครอบครัวของเขาเดินทางโดยทางเรือ. โทมัส น้อยยืน
เคียงข้างบิดาอยู่บนดาดฟ้าเรือและดูภูมิประเทศในแม่น้ำตาม
ที่เรือแล่นไปทั้งสองฝั่ง. เขาได้เห็นกองไฟในแค้มป์ของพวก
อินเดียน และบางทีเรือที่เขาโดยสารไปจะแล่นผ่านเรือแคนู
ใหญ่น้อย ซึ่งมีชาวอินเดียนเป็นผู้แจว.

บ้านใหม่ของเขาเป็นบ้านหลังใหญ่ ตั้งอยู่ในที่ที่มีแม่น้ำ
สายหนึ่งไหลผ่านสนามทางหน้าบ้าน เป็นที่เหมาะและดีที่
สุดสำหรับพักผ่อนเล่นหัวให้สนุกสนานอย่างไรก็ได้ เขาชอบ
เล่นสมมติเป็นนักเดินเรือไปต่อสู้กับโจรสลัด. หรือมิฉะนั้น
ก็แล่นเรือออกค้นหามหาสมบัติลายแทง..

ครอบครัวของ เอดิสัน ไม่ใช่ คนยากจน. แต่ โทมัส
ชอบหาเงินเข้ากระเป๋าของเขาเองมาแต่น้อย. เมื่อเขามีอายุ
ได้ ๑๒ ปี. เขาเป็นคนขายหนังสือพิมพ์, ขนมต่างๆ และ
ผลไม้เช่น แอปเปิ้ลบนรถไฟขบวนหนึ่ง.

ในรถบรรทุกสัมภาระหีบห่อของรถไฟขบวนนั้น เขามี

โทมัส เอ. เอดิสัน

โรงงานน้อย ๆ สำหรับทำงานของเขา. โดยเขากันมุมหนึ่ง เป็นที่ใช้พิมพ์หนังสือพิมพ์ชายฉะบับละ ๓ เซนต์. ประชาชนมากหลายที่ชอบซื้อหนังสือพิมพ์ของเอดิสัน. เพราะเป็นหนังสือพิมพ์ที่อ่านสนุก และแปลกประหลาด ฉะบับหนึ่ง ซึ่งพิมพ์ขึ้นบนรถไฟแปลกกว่าเพื่อน.

เขามีห้อง วางขวด และกะปุก ต่าง ๆ อยู่ในรถ สัมภาระหลังเดียวกันนั่นด้วย. เขาจะเอาของ ๒ หรือ ๓ สิ่งเทผะสมกันในขวดแก้วใบหนึ่งเพื่อทดลองดูว่า เขาก็สามารถเป็นนักวิทยาศาสตร์และทำได้. บางทีเขาก็เอาสิ่งสวย ๆ ผะสมลงไปด้วย. และบางทีอ้ายเจ้าสิ่งที่ผะสมกันนั้นมันจะมีกลิ่นฉุนกึกไม่กึกลิ่นตุ ๆ อย่างไรพิกล.

วันหนึ่งเกิดอุบัทวเหตุรถไฟชะบวน ที่เอดิสันขายของอยู่เกิดชนกันชนกับชะบวนอื่น ทำให้ของต่าง ๆ บนหิ้งของเขาพลัดตกลงมาข้างล่างเพราะความกระเทือนโดยแรง. ขวดแก้วบรรจุน้ำอะไรต่ออะไร ของเขาที่กลิ้งตกลงมาก็ระเบิดดังลั่นออกมาด้วย และเริ่มลำแดงฤทธิ์ของมัน เป็นไฟไหม้ขึ้น

โทมัส เอ. เอดิสัน

ทันที. พนักงานรักษารถรีบพากันมายังรถสัมภาระอย่างรวดเร็ว และช่วยกันดับไฟอันเกิดจากกรดต่าง ๆ นั้นไว้ได้. ด้วยเหตุนี้พอรถไฟเคลื่อนระบวนไปได้ เมื่อถึงสถานีหนึ่ง ข้างหน้าเขาก็ไล่เจ้าหนุ่ม โทมัส ลงจากรถทันที!

การค้นคว้าประดิษฐ์โทรเลข.

โทรเลขเป็นประดิษฐกรรมชิ้นใหม่อย่างหนึ่ง ในสมัยที่เอดิสันยังหนุ่มอยู่. เขาเริ่มลงมือค้นคว้าประดิษฐ์ขึ้นบาง. แล้วขึงสายลวดจากหน้าต่างในบ้านของเขาออกไปยังอีกบ้านหนึ่งใกล้ ๆ กัน. เขาต่อเครื่องโทรศัพท์ลงที่ปลายสายลวดทั้งสองข้าง แล้วลงมือเคาะระหัสส่งข่าวสารติดต่อกับเพื่อนบ้านของเขาเพียงระยะข้ามสนามหญ้าของบ้านไปอย่างได้ผล.

ครั้งหนึ่ง เขากำลังยืนพูดอยู่กับชายคนหนึ่งที่ทำการโทรเลขในสถานีรถไฟ. ลูกชายอายุ ๓ ขวบของชายคนที่เขายืนพูดอยู่ด้วยนั้นเล่นอยู่ใกล้ ๆ เขา.

โทมัส เอ. เอดิสัน

โดยทันทีเจ้าหนูน้อยนั่งลงต่อไปยืนก่ายบนรางรถไฟ. ในขณะเดียวกันกับขบวนรถไฟกำลังแล่นเข้าสู่สถานีนั้นเสียด้วย. เอดิสันกระโดดออกไปคว้าเจ้าหนูน้อยกระชากออกจากรางรถไฟอย่างหวุดหวิด เพราะทันใดนั้นรถไฟก็วิ่งผ่านไปทันทีอย่างรวดเร็ว.

บิดาของเด็กคนนี้ขอบบุญคุณเอดิสันมาก เขาได้ชี้แจงให้เอดิสันเข้าใจถึงการเคาะส่งข่าวสารต่างๆทางโทรเลขตามวิธีที่ถูกต้องให้อย่างถ้วน เพราะเอดิสันได้ช่วยชีวิตลูกชายเขาไว้.

ต่อมาอีก ๒—๓ ปี เอดิสันก็มีเครื่องโทรเลขไว้จำหน่ายขายส่งเป็นจำนวนมาก เขาทำขึ้นในโรงงานของเขา. แต่เขาต้องเสียสิทธิแห่งการคิดค้นเครื่องรับส่งโทรเลขไปสิ้น. ทั้งนี้เพราะว่าเขาประดิษฐ์ของชากับความคิดของผู้อื่นที่คิดทำเครื่องรับส่งโทรเลขได้ก่อนเขาและจดทะเบียนไว้แล้วด้วยทั้งๆที่แม้เขาจะทำสินค้าชนิดนี้ขึ้นดีกว่าใครก็ตาม.

โทมัส เอ. เอดิสัน

ความคิดประดิษฐ์เครื่องรับส่งโทรเลขขึ้น ทำให้การส่งข่าวสารได้เป็นไปอย่างรวดเร็ว แม้เขาจะสูญสิทธิ์ไปก็ตาม สหพันธรัฐภาคตะวันตกก็ยังให้รางวัลแก่เขาสำหรับประดิษฐกรรมสิ่งนี้.

ในที่สุด เมื่อเขารวบรวมเงินไว้ได้มาก พอที่จะ สร้าง โรงงานประดิษฐกรรมส่วนตัวของเขาได้. เขาก็สร้างมันขึ้นบนเนินอันมีสวนเดินเล่นล้อมรอบ ในสวนเดินเล่นรอบ ๆ โรงงานของเขานี้เต็มไปด้วยต้นไม้นานาชนิดและสัตว์ป่าจำพวกนกต่าง ๆ และกระรอก.

เอดิสันทำงานอยู่ในโรงงานของเขาทั้งกลางวันและกลางคืนทีเดียวเมื่อเขาเริ่มค้นคว้าประดิษฐกรรมอย่างใหม่ขึ้นอีก. คืนหนึ่ง ๆ เขาจะมีเวลาหลับนอนราว ๔ ชั่วโมงเท่านั้น. เขารับประทานอาหารทุกมื้อที่ใส่ถาดมาวางบนโต๊ะทำงาน ของเขาเสมอ.

โทมัส เอ. เอดิสัน

คนงานของเขาในโรงงาน จะ ทำงาน ตามคำสั่ง ของเขา อย่างถูกต้อง. พวกเขาจะหยุดงานและกินอาหารอีกมื้อหนึ่ง เอาเมียราวเทียงคน. หลงอาหารแล้วเอดิสันจะเล่นออร์แกน และคนของเขาจะร้องเพลง แล้วต่อจากนั้นเขาก็จะกลับไป ทำงานของเขาอีก.

เมื่อการ ทำงาน ประดิษฐกรรม อย่าง หนึ่ง ๆ เสร็จ เรียบร้อยลง พวกเขาจะได้รับการ พักผ่อนและไปฮอลิเดย์กัน. บางทีพวกเขาจะรวมกันเข้าเดินทาง พากันไปจับปลา. เป็นการสนุกพักผ่อนไปในตัว.

เครื่องจักรที่พูดได้ — หีบเสียง !

เอดิสันประดิษฐ์หีบเสียงขึ้นเป็นครั้งแรกที่สุด. ถ้าท่านเคยเห็นหีบเสียง เมื่อเขาวางแผ่นเสียงลงบนเครื่องไขลาน ให้หมุนแล้ววางเข็มลงบนแผ่นเสียง ท่านจะได้ยินเสียงพูด, เสียงร้องเพลง และเสียงดนตรี ๆลฯ เหมือนของจริง. ดังออกมาให้ท่านฟังได้อย่างชัดเจน.

โทมัส เอ. เอดิสัน

นอกจากนี้ เอดิสัน ยัง ประดิษฐ์ตุ๊กกระดา วิเศษอันตลก
ขบขันอีกด้วย เขาประดิษฐ์ตุ๊กกระดาคนให้พูดได้, ตุ๊ก-
กระดาสัตว์ให้ร้องได้เป็นเสียงสัตว์ชะนิดนั้นจริง ๆ. เด็ก ๆ
ชอบตุ๊กกระดาชะนิดนี้มาก.

เอดิสันประดิษฐ์ไฟฟ้าให้แสงสว่างแก่โลก.

ค่ำวันหนึ่งของปี พ.ศ. ๒๔๑๙. (ค.ศ. ๑๘๗๖) มีประชา-
ชนบางคน พากัน มาสู่โรง งาน ประดิษฐกรรม ของ เอดิสัน.
ประชาชนเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้รับเชิญจาก เอดิสัน เพื่อให้มาชม
ไฟฟ้าแสงสว่าง ประดิษฐกรรมชิ้นใหม่ที่สุดของเขาที่เพิ่ง
ทำสำเร็จลง.

หลอดไฟฟ้า ๖๐ ดวง ห้อยอยู่กับสายที่ขึงไปตามต้นไม้
รอบ ๆ โรงงาน. ส่องแสงสว่างจ้า มีประกายขาวแจ๋วดุจ
หิมะส่งแสงสะท้อนเมื่อกระทบแสงแดด. แสงไฟฟ้ายังสาด
ส่องเข้าไปสว่างอยู่ในบางห้องช่อง โรงงานอีกด้วย.

ไม่มีผู้ใดที่จะเคยเห็น แสงสว่าง อันแจ่มใสกระจ่างแจ้ง

โทมัส เอ. เอดิสัน

เช่นนี้มาก่อนเลย. ไม่เหมือนแสงไฟธรรมดา หรือไฟแก๊ส ซึ่งมีใช้กันแล้วในสมัยนั้น. วิเศษยิ่งกว่าเทียนไข, ตะเกียงหรือไฟแก๊ส เจ้าไฟฟ้านี้ทนลมทนฝนเสียอีกด้วย ให้ลมพัดแรงเท่าไร ๆ มันก็ไม่มีวันดับ.

ไฟฟ้าดังที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ เอดิสันได้เริ่มแพร่หลายในคริสต์สมภพชนปีใหม่ถัดมา คือ พ.ศ. ๒๔๒๐ (ค.ศ. ๑๘๗๗).

เมื่อเอดิสันประดิษฐ์ไฟฟ้าสำเร็จ เขาก็หาลมเด็ก ๆ เสียได้ไม่. คนงานที่สร้างหลอดไฟฟ้าของเขาจะได้รับคำสั่งให้ทำหลอดไฟฟ้าเป็นรูปห่านสำหรับพ่อหนูแม่หนูสำรองไว้ด้วย. เจ้าพวกห่านแก้วทั้งหลายที่ผลิตขึ้นเพื่อเด็ก ๆ นี่ประหลาดมาก. เมื่อใครเป่าลมเข้าไปที่หน้ามัน มันก็จะพ่นน้ำปรี๊ดพุ่งออกมารดหน้าคนเป่าทันที!

ผู้ประดิษฐ์ภาพยนต์แรกที่สุดในโลก.

เอดิสันเป็นผู้ประดิษฐ์ภาพยนต์ขึ้น เป็นครั้งแรกที่สุดใน

โทมัส เอ. เอดิสัน

โลก. มันเป็นของง่าย ๆ สำหรับปัจจุบัน. กล่าวคือ—เช่น ภาพหนึ่งเป็นภาพคนกำลังจาม, อีกภาพหนึ่งเป็นภาพการชกมวย. และ ภาพ หนึ่ง ก็ เป็น ภาพ คน กำลังจับคู่เตนรากนอยู่เยอะแยะบนเวทีลาศ.

แม้ภาพยนต์แรกเกิดขึ้นในโลก จะเหมือนการฉายภาพยนต์นิ่งในสมัยปัจจุบัน แต่ภาพยนต์เหล่านี้เป็นปู่แห่งบรรดาภาพยนตทงหลายที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้.

บุรุษผู้ให้กำเนิดมิคกี้เม้าส์ดาราการ์ตูน.

ไม่ใช่ท่านโทมัส เอ. เอดิสัน ดอกท่าน! บุรุษผู้ให้กำเนิดภาพยนต์อันเหมาะสำหรับพ่อหนูแม่หนูในสมัยปัจจุบันก็คือ วอลท์ ดิสนีย์. ดังเรา ท่าน ถ้า เคย ดูภาพยนต์การ์ตูนเรื่อง "หมู ๓ ตัว", "สโนว์ ไวท์" หรือ "เจ้ากวางแบมบี้" มาแล้ว. แล้วท่านจะรู้จักมิคกี้เม้าส์.

นายดิสนีย์เกิดความคิดให้กำเนิดเจ้าหนูมิคกี้ขึ้น จากหนูจริง ๆ. ครั้งหนึ่งเมื่อเขาเปิดหีบเครื่องเขียนของเขาบนโต๊ะ

เพื่อจะเขียนภาพ. เจ้าหนูเล็ก ๆ ตัวหนึ่งกระโดดออกมา. มันโดดขึ้นไปนั่งบนภาพที่เขาจะกำลังเขียน แล้วทำท่านั่งสองขาหลัง ยกขาหน้าขึ้นกวาดใบหน้าและหนวดอยู่ไปมา.

ดิสนีย์รำพึงกับตัวเองว่า "ทำไมเราจะสร้างภาพยนต์ให้มีเจ้าหนูตัวนี้เป็นวีรบุรุษหรือ พระเอก ของเรื่อง บ้างไม่ได้หรือ? และในขณะนั้นเองที่เขามีความคิดขึ้นจากปลายปากันของเขา.

ทุกวันนี้ดิสนีย์มีสถานที่สร้างภาพยนต์ของเขาอย่างใหญ่โต. มีคนงานประจำทำงานกับเขามากมาย. คนงานที่เป็นนักเขียนภาพเหล่านี้จะช่วย กันเขียน ภาพตามลำดับเพื่อถ่ายทำเป็นภาพยนต์เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว.

ดิสนีย์จะเป็นผู้วางท้องเรื่อง และ แสดง ท่าทาง ประกอบบรรยายให้คนงานของเขาเข้าใจ. เขาจะต้องชี้แจงให้คนงานของเขาทราบว่า ในภาพยนต์ เรื่อง ต่อไป เขา ต้องการจะให้เจ้ามีคติเช่นไรบ้าง. คนงานของเขาจะพากันสร้างภาพด้วยความเข้าใจได้ดีที่สุด.

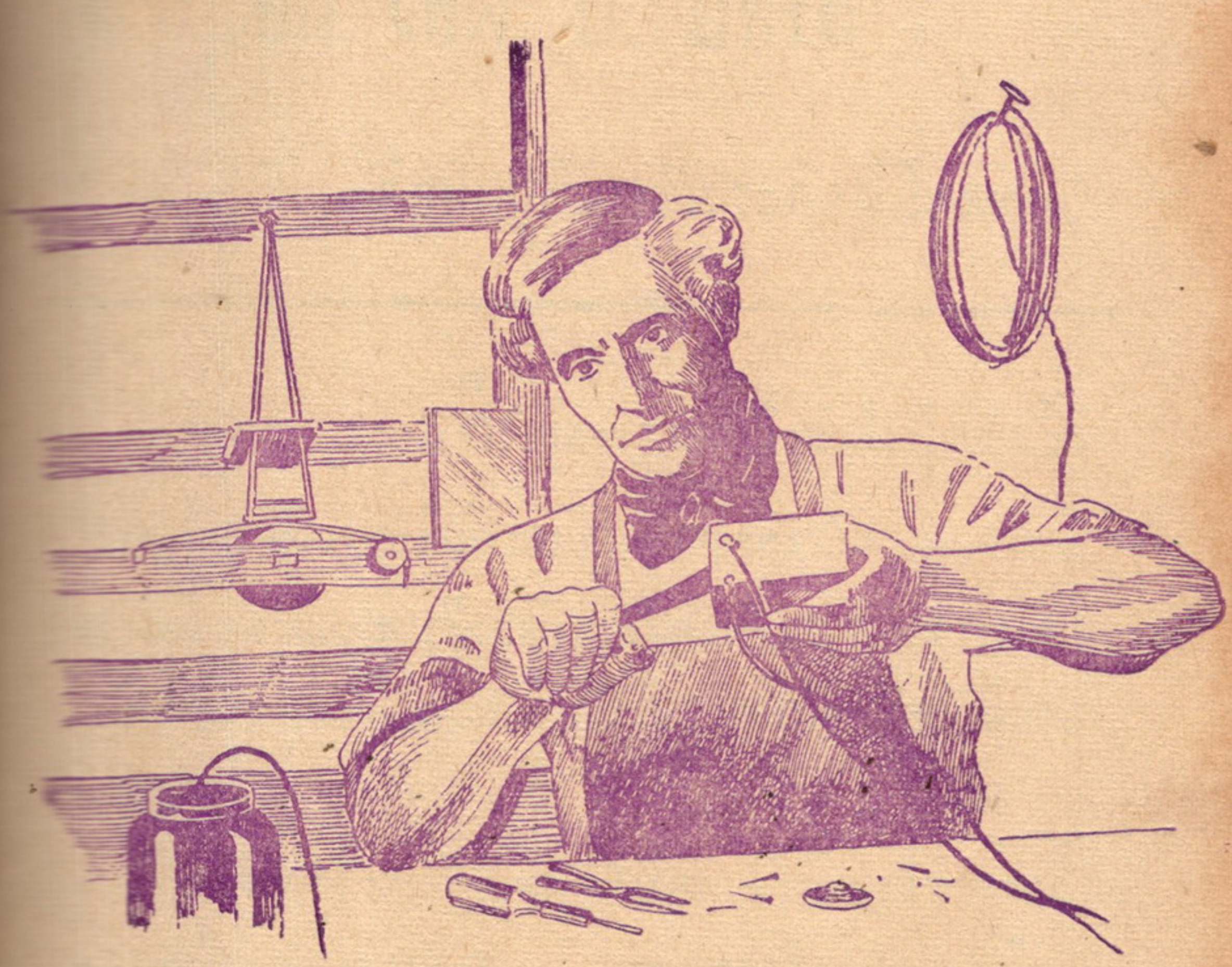

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

ศิลปินผู้ค้นคว้าประดิษฐ์โทรเลข.

เด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังป่ายปีนขึ้นไปบนต้นแบล็คเบอร์รี่เพื่อเก็บลูกสุก ๆ ของมันมากิน. เพราะเหตุที่เขาเป็นเพื่อนเล่นแข่งขันกันต่าง ๆ ตลอดเวลาจึงเหนื่อยและเกิดความหิวกันขึ้น ผลแบล็คเบอร์รีนมรสวิเศษนัก.

"เราจะต้องบอกคุณพ่อถึงเรื่องเจ้าต้นเบอร์รี่เหล่านี้" เมื่อเราเขียนจดหมายถึงท่าน" ซามูเอลน้อยคิดอยู่คนเดียวในขณะที่กำลังเคี้ยวลูกเบอร์รี่อันมีน้ำอยู่เต็มปาก. ในจดหมายที่เขาเขียนถึงบิดาเขาเสมอ บางครั้งเขาจะเขียนรูปภาพติดไปด้วย. เขาชอบเขียนภาพและระบาย.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

เมื่อเขาจดหมายถึงน้องชายของเขา, เขาจะเขียนรูป
กระต่ายลงแทนการเซ็นชื่อท้ายจดหมายของเขาเสมอ. ฝ่าย
น้องชายของเขาก็จะเขียนรูปเต่าลงแทนการเซ็นชื่อเมื่อจด-
หมายตอบไปยังซามูเอล. บิดาของเขาต้องชอบให้แก่ลูกทั้ง
สองของเขาในวันหนึ่งโดยพูดกับซามูเอลว่า "เจ้าน่ะมัน
คล่องแคล่วว่องไวซุกซนไม่ผิดอะไรกับกระต่ายเลย. คิดเสีย
ก่อนจะซุกซนเล่นหัวบ้างซิลูก. ดูน้องชายเจ้าซิสุภาพและ
ไม่ซุกซนเลยเหมือนเต่า."

หลายปีมาแล้วนับแต่วันนั้นมา. สองพี่น้องนต่างก็เรียก
ชื่อกันตามที่พ่อว่า คือ ซามูเอล ชื่อ กระต่าย และน้องชาย
ของเขาก็คือ เจ้า เต่า. ชื่อเทียมของเขาทั้งสองยังความ
ตลกขบขันให้แก่ครอบครัวของเขามาก.

ยิ่งกว่านั้น. ซามูเอลยังได้ชื่ออื่น ๆ ที่น่าขบขันจาก
เพื่อน ๆ ระหว่างที่เขาอยู่ในวิทยาลัยอีกด้วย เพื่อน ๆ เรียก
เขาว่า "เจ้าภูมิศาสตร์" เพราะว่าบิดาของเขาเป็นผู้เขียน
ภูมิศาสตร์ของชาติอเมริกัน.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

แต่ชื่อที่แท้จริงของเขาก็คือ ซามูเอล พีนเลย์ บรีสมอร์ส.
ท่านเคยเห็นมีชื่อใครยาวเฟื้อยดังนี้บ้างไหม? ชื่อยาวของเขา
ต้องย่อคำที่สองที่สามเสียสองคำ เป็น ซามูเอล เอฟ. บี.
มอร์ส เพื่อให้สั้นเข้า.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์สต้องการเป็นศิลปินเอกในทางเขียน
ภาพ. ดังนี้เขาจึงถูกบิดาส่งไปเรียนในประเทศอังกฤษ เมื่อ
อายุของเขาครบ ๒๐ ปีพอดี. เขาตั้งใจว่าเมื่อไปถึงอังกฤษ
แล้วจะส่งข่าวการเดินทางให้มารดาของเขาในอเมริกาทราบ
เร็วที่สุด แต่จะส่งด้วยวิธีไร! ด้วยในสมัยโน้นยังไม่มี
โทรเลขใช้. มีทางเดียวเท่านั้นคือเขาเขียนจดหมายส่งไป
ยังบ้านโดยทางเรือ. มารดาของเขาจะต้องรอถึง ๔ สัปดาห์
เต็ม ๆ กว่าจะได้รับข่าวว่าซามูเอล เดินทางข้ามมหาสมุทร
ถึงอังกฤษแล้วโดยสวัสดิภาพ.

ภายหลังเมื่อเขาสำเร็จการศึกษาแล้วก็กลับมายังอเมริ-
กา เขาเขียนภาพได้ปราณีตงดงามมาก. มหาชนนิยมชื่อ
ภาพของเขา และมาจ้างให้เขาเขียนภาพ. แต่ฐานะก็ไม่ดี

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

ชีวิตเป็นอาชีพที่ทำพอกิน เขาอยู่ในฐานะเป็นศิลปินจน ๆ คนหนึ่งเท่านั้น!

เมื่อโทรเลข เกิดขึ้นครั้งแรก.

ครั้งหนึ่งเขาโดยสารเรือไปธุระของเขา. เขาได้ยินเพื่อนผู้โดยสารด้วยกันกล่าวขวัญถึงเรื่องไฟฟ้า ซึ่งมีแรงกระแสไฟวิ่งไปได้หลาย ๆไมล์ในชั่วเวลาไม่ถึง ๑ วินาทีเท่านั้น. ซามูเอลได้ยินก็รู้สึกว่ามันเร็วมากทีเดียว. เขาคิดอยู่แต่ในใจว่า. "ถ้าข่าวสารต่าง ๆ ส่งไปได้โดยใช้กำลังไฟฟ้าช่วยประกอบ, ข่าวคราวราวเรื่องที่จะส่งไปยังที่ต่าง ๆจะต้องรวดเร็วประหยัดเวลาและสะดวกชนิดว่าทุกวันนี้มากทีเดียว."

และแล้วเขาก็เริ่มค้นคว้าประดิษฐกรรมตามความคิดของเขาที่ผุดขึ้นบนเรือโดยสารวันนั้น. เขาจะร่างรูปเครื่องมือที่จะประดิษฐ์ขึ้นไว้ในสมุดบันทึกซึ่งประจำกระเป๋าติดตัวเขาอยู่เสมอ.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

เขาจ้างผู้ช่วยมา ๒ คน คนหนึ่งมีความรอบรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องไฟฟ้า และอีกคนหนึ่งชำนาญทางสร้างเครื่องจักร ทั้งคู่จะทำงานไปตามความคิดของมอร์ส สุดแต่เขาจะบัญชา.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส. เป็นผู้ประดิษฐ์เครื่องโทรเลข ก่อนใครดังที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ เขาเป็นผู้สร้างเครื่องหมายจุดและขีดประกอบแทนตัวหนังสือ สำหรับผสมคำเป็นเรื่องราวอย่างจดหมายสำหรับส่งไปทางโทรเลข.

เมื่อข่าวประดิษฐ์กรรมชิ้นนี้แพร่ออกไปสู่ประชาชนแรกที่สุดก็คือเขาพากันหัวเราะอย่างขบขัน. "มันจะมีอะไร, แก๊ก ๆ กั๊ก ๆ ไม่ได้ความ" เขาไม่เชื่อว่ามันจะเป็นประโยชน์ดังจุดประสงค์ของผู้ค้นคว้าประดิษฐ์ขึ้น. วรชนหรือมหาบุรุษในทางประดิษฐ์คิดค้นไม่ว่าอะไรที่ใหม่และแปลกดูวิเศษไปกว่าธรรมดาของสมัย ไม่ว่าสมัยไหน จะต้องประสพการต้อนรับจากมหาชนและโลกทำนองเดียวกันนี้เสมอ!

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

แต่มอร์สไม่เอาใจใส่, เขาทำงานของเขาต่อไปอย่างหนัก. เพื่อพิสูจน์ให้โลกเห็นจริงว่า เขาสามารถจะส่งข่าวสารไปตามเส้นลวดโดยอาศัยกำลังไฟฟ้าช่วยได้อย่างแน่ ๆ ในปี พ.ศ. ๒๓๘๗ (ค.ศ. ๑๘๔๔) สายโทรเลขสายแรกที่สุดได้ถูกขึ้นไปบนยอดเสาตามระยะห่างมหานครวอชิงตันกับบัลติมอร์. ปลายสุดของสายลวด. มอร์สเยาเครื่องโทรเลขต่อเข้ากับสาย. และเริ่มเคาะระหัส "ดิด-ดิด-ดิด, ดิด, ดิด, ดิด, ..." เพื่อส่งข่าวไปยังปลายทาง ประกายไฟแปลบๆ ออกไปยังปลายสายลวดปลายท้างด้วย. ซึ่งทนันเจ้าระหัสจุด ๆ ขีด ๆ นจะปรากฏบนกระดาษม้วนเรียงกันไป และผู้รับก็จะแปลระหัสนั้นลงเป็นตัวหนังสือแทนคำพูด. เมื่อเขากลับจากบัลติมอร์ไปยังวอชิงตัน คำพูดทางวอชิงตันได้รับตรงกันเผงกับที่เขาส่งมา เขาร้องด้วยความตื่นเต้น และขอบคุณพระเจ้าทอวยพรแก่เขา.

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

โทรเลขใช้เป็นประโยชน์ได้อย่างแท้จริงแน่ ๆ แล้ว ! ต่อมาอีก ๒-๓ ปี สายโทรเลขก็เริ่มวางไปทั่วสหรัฐทั้งตะวันออก, ตะวันตก, ทิศเหนือและทิศใต้. ทำให้ติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกรวดเร็ว แม้จะไกลแสนไกล. ในระยะต่อมา สายโทรเลขได้วางไปสู่ดินแดนกันดาร ทางภาคตะวันตกไกลของสหรัฐด้วย. ซึ่งการวางสายโทรเลขสายทางภาคนี้ลำบากยากเข็ญยิ่งนัก เพราะต้องผจญต่อการรุกราญราวีของเหล่าอินเดียนแดง ผู้กระหายเลือดอันบาเถอนตลอดเวลา.

การวางสายโทรเลขข้ามมหาสมุทร.

โทรเลข สำหรับ ส่ง และ รับข่าว คราว กันได้สะดวก. ในประเทศเจริญแพร่หลายมาก แต่ประชาชนยังอยากจะให้มีโทรเลขข้ามมหาสมุทรไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกไกล ๆ ด้วย, บัญหาจะทำอย่างไร ?

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

ชายคนหนึ่งชื่อไซร์ส. ดับบัลยู. พีลด์ ประกาศว่าเขามีวิธีที่จะวางสายโทรเลขลงในท้องมหาสมุทรได้. สายโทรเลขที่จะทอดลงในน้ำเค็มที่ว่านจะต้องหุ้มห่อหลาย ๆ ชั้นให้แน่นหนาไม่ให้น้ำเข้าได้ และต้องทนต่อปฏิกิริยาของน้ำทะเลไม่ชำรุดเสียหายง่าย ๆ. สายโทรเลขข้ามมหาสมุทรนั้นดูดุจเส้นเชือกโตมีหมายาวนับจำนวนร้อยจำนวนพันไมล์ ครั้งแรกที่สุดจะวางติดต่อระหว่างไอร์แลนด์กับอเมริกา ข้ามมหาสมุทรอัตลันติค.

เสียงวิพากษ์วิจารณ์จากคนเกิดขึ้นตามเคยด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน, . ไม่มีหวังสำเร็จบ้าง, สายโทรเลขจมโคลนหมดบ้าง, สัตว์ทะเลตอดกัดกินสายโทรเลขหมดบ้าง ฯ ล ฯ วิพากษ์กันไปหัวเราะเยาะกันไป. แต่———

พีลด์ไม่เอาใจใส่ เขาเฉยเสียและมุ่งหน้าดำเนินงานเพื่อวางสายโทรเลขอัตลันติคให้สำเร็จต่อไป. และในปีต่อมามอร์สได้มาร่วมมือลงเรือสำหรับใช้วางสายโทรเลขนี้ ซึ่งจะเริ่มออกจากไอร์แลนด์ด้วยเมื่อเรือเคลื่อนออกจากท่า, ประ-

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

ชาชนชาวไอร์แลนด์ไชโยโห่ร้องอวยชัยให้พรกันคับคั่งอย่าง
ระเบ็งเซ็งแซ่. กระโจมไฟบนยอดผาเบิดไฟสว่าง, ปืนใหญ่
บนเรือยิงสลุตเอาฤกษ์. ชาวไอร์แลนด์หวังและปรารถนา
ให้เรือสำคัญลำนประสพโชคดีในการทำงานจนบรรลุถึงอเม-
ริกาโดยสวัสดิภาพ. เรือแล่นช้า ๆเพื่อค่อย ๆ ผ่อนสายโทร-
เลขลงท้องทะเลไปตลอดทาง.

ในไม่ช้าเรือลำนกกลับไปสู่ท่าอย่างเงียบเหงาคล้ายสุนัข
เดินหางจกก้นอย่างหงอยเหงากระนั้น. ทงนกเพราะว่า สาย
โทรเลขเกิดขาดขึนกลางทาง.

อกหลายหนหลายครงทพยายามแล่นเรือออกมหาสมุทร
เพื่อวางสายโทรเลข. แต่กมอุปสรรคต่าง ๆ ทำให้ไม่สำเร็จ
เรอยมา. เล่นเอาไซรัส ดับบัลยู ฟิลด์ชักเบื่อหน่ายจะหมด
ความพยายามเสียแล้ว เพราะลบแล้วทเขาพยายามประ-
กอบการงานขึนอย่างดีทสุด.

ตราบจนกระทั่ง ปี พ. ศ. ๒๔๐๙ (ค. ศ. ๑๘๖๖) เขาจึง
เริ่มงานนอกครั้งหนึ่งคราวนแล่นตัดข้ามมหาสมุทรอย่างช้า ๆ

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

จริง ๆ สายโทรเลขค่อย ๆ หมุนออกเคลื่อนลงสู่ทะเลและจมลงจนถึงท้องมหาสมุทร.

ทุกคนบนเรือจะกระหายคอยเฝ้าดูอย่างเป็นห่วง. "ขาดเสียอีกละกระมัง?" ดังนี้เรื่อยมาตลอดทาง ตราบจนกระทั่งเห็นฝั่งอเมริกาอยู่แล้ว "ไม่ขาดน่า, คราวนี้สำเร็จแน่" ทุกคนดีใจ. เรือต่างๆ ในอเมริกาพากันแล่นออกไปรับเบิดหวูดโบกมือไชโยโห่ร้องกันอย่างครึกครื้น !

จนที่สุด——— กลาสีเรือจะบรรทุกปลายสายโทรเลขลงเรือน้อยประจำเรือฉุดเข้าสู่ฝั่งขึ้นไปบนพื้นดินอย่างเรียบร้อย. ในที่สุดสายโทรเลขอัตลันติคก็ถูกวางลง ได้สำเร็จเรียบร้อย. แต่นั้นมาข่าวสารจะส่งไปมาหากันระหว่างไอร์แลนด์กับอเมริกาก็ส่งไปโดยทางโทรเลขอันมีระหัสจุด ๆ ขีด ๆ แทนคำพูด ข้ามมหาสมุทรอัตลันติคสะดวก และ รวดเร็ว กว่า แต่ก่อนมาก.

ทุกวันนี้ทั่วโลกมีสายโทรเลขใต้น้ำติดต่อถึงกันหมดและมาเชื่อมกับสายโทรเลขอัตลันติคนี้. การส่งข่าวไปมาหา

ซามูเอล เอฟ. บี. มอร์ส

กันจะมีทางโทรศัพท์ทั่วโลกอยู่ทุก ๆชั่วโมงตลอดวันทีเดียว นับว่าโลกสดวกขึ้นมาก.

การส่งข้อความ เรื่อง ราว ข่าวสาร ทางโทรศัพท์ทุกวันนี้สะดวกสบาย และเป็นที่หรูหราให้เกียรติแก่ผู้รับอย่างสูง ในกรณีถ้าเป็นการอวยพรในวันเกิดแก่กัน, อวยพรในวันสมรส, หรือแสดงความเสียใจ เป็นต้น. ดังเช่นในวันที่ซามูเอลเอฟ. บี.มอร์ส ถึงแก่กรรม. โทรเลขของเขาที่คิดประดิษฐ์ขึ้นและทิ้งไว้เป็นมรดกแก่โลก ก็จะถูกเคาะระหัสส่ง ข่าวสดใจนี้ไปให้รู้กันทั่วโลก และในทำนองเดียวกันโทรเลขแสดงความสดใจส่งมายังครอบครัวของเขาก็จะมาจาก ทุก ๆ มุมโลกอย่างรวดเร็วเช่นกัน.

ข่าวต่าง ๆ ทั่วโลกจะถูกส่งแลกเปลี่ยนกันไปทุก ๆประเทศอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์จึงมีข่าวต่าง ๆ ประเทศลงตีพิมพ์ให้เราอ่านได้อย่างเร็วเช่นกัน.

ในปัจจุบันนี้ ท่านสามารถจะติดต่อทางโทรเลขหรือโทรศัพท์ไปได้ทั่วโลกโดยใช้เวลาไม่ถึง ๕ นาที. เท่านั้น.

อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์

ครูผู้เป็นประดิษฐ์กร – ให้กำเนิดการโทรศัพท์.

อเลกและน้องชายของเขาอีก ๒ คน หยุดอยู่ตรงหน้าตู้โชว์ของร้านขายอาหารแห่งหนึ่ง พวกพากันมองเข้าไปชิดกระจกตู้ จนจมูกติดกระจกส่ายสายตาหามัดต้นพาย, ขนมสอดไส้เนื้อผัดทรงเครื่องที่วางอยู่ในตู้. แล้วเขาก็ต่างนับสตางค์ของเขาดูว่าจะพอซื้อหรือไม่ แล้วเด็ก ๆ เหล่านี้ก็เข้าไปซื้อมัดต้นพาย ชนิดเล็ก ๆ คนละอัน. เขาชอบกินมัดต้นพายมากกว่าเจ้าพวกขนมที่ทาด้วยน้ำตาล.

ต่อจากนั้นพวกเขาก็พากันเดินทอดน่องไต่ขึ้นไปตามเนินเขาลูกหนึ่งใกล้กับเมืองนั้น. พร้อมกับหมาของเขาอีกตัวหนึ่ง ซึ่งพอขึ้นไปถึงยอดเนินมันก็นั่งบนสองขาหลังยันด้วยสองขา

อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์

หน้าอ้าปาก แลบลิ้นแสดงว่าเหนื่อย. พวกเขาจะพากันเที่ยว ชมหินต่าง ๆ, แมลงปีกแข็ง และดอกไม้ป่าหลาก ๆ สี. เด็กชายในเรื่องที่เรากำลังอ่านอยู่นี้ มีชื่อยาวคนหนึ่ง เหมือนกัน คือ อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์ เขาเกิดในประเทศสก็อตแลนด์ เมื่อเดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๓๙๐ (ค.ศ.๑๘๔๗) ครอบครัวของเขาพากันอพยพมาอยู่ในแคนนาดาเมื่อเขาเติบโตเป็นคนหนุ่มแล้ว.

ที่แคนาดาเบลล์ได้พบปะกับพวกอินเดียนเสมอ ๆ เขาจึงเริ่มเรียนภาษาอินเดียน ยิ่งกว่านั้นเขายังหัดเต้นรำ ซึ่งเป็น การ เต้นรำ ตาม พิธี ออก สงคราม ของ พวกอินเดียน ไว้อีกด้วย.

บิดาและปู่ของเขา มีอาชีพทางครูศึกษาด้วยกันทั้งคู่. ท่านเป็นครูสอนเด็กหูหนวกให้หัดพูดจา, และเลือดครูนักสอบเนื่องมาถึงเบลล์ด้วยเช่นเดียวกัน.

เมื่อเขามาอยู่อเมริกา เขาได้เข้าเป็น ครู ใน โรงเรียนแห่งหนึ่งในนครบอสตัน. ในชั้นของเขา เขาจะสอนเด็ก

อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์

หูตึง ให้รู้จักออกเสียงด้วยวิธีให้เด็กอีกคนหนึ่งถือลูกโป่ง อัดลมแล้วดีดให้เกิดเสียง เด็กจะสนใจจากเสียงลูกโป่งแตะ ในขณะนั้น เบลล์จะร้องเพลงกล่อม ทารกโบราณเพลงหนึ่งดัง ๆ แทนเสียงดีดลูกโป่ง.

เด็ก ๆ หูตึงเข้าใจวิธีดูริมฝีปากของเขาได้แล้ว เมื่อเขาเล่านิทานเรื่องสุภาพสตรีผู้ท่องเที่ยวไปกับนกแก้ว หรือเรื่องสิงห์ที่เขาพบตามถนน. ให้เด็ก ๆ เหล่านั้นฟัง. เขาสามารถที่จะเลือกเอานิทานเรื่องที่เด็ก ๆ ชอบมาเล่าให้ฟังเสมอ. เด็กหูตึงในชั้นของเขาหัดพูดได้อย่างดี. แม้แต่สิ่งทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย.

เริ่มประดิษฐ์โทรศัพท์เป็นครั้งแรก

ภายหลังต่อมา เบลล์เลิกอาชีพเป็นครู หันไปทำงานทางประดิษฐกรรมใหม่ ๆ. เขามีแผนการผลิตประดิษฐ์กรรมที่ใหม่ที่สุดอยู่อย่างหนึ่ง คือ การคิดโทรศัพท์ครั้งแรกที่สุด.

อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์

เขามีวัตสันเป็นผู้ช่วย. เขาเช่าห้องเล็ก ๆ ใต้หลังคา บ้านหลังหนึ่งเป็นที่อยู่. ชายทั้งสองคนคว้างวนอยู่กับเครื่องโทรศัพท์ที่จะประดิษฐ์ขึ้น นาน ๆ ในเวลากลางคืนเสมอ. เขาจะออกไปยืนในห้องอนไกล ๆ คนหนึ่งแล้วพยายามที่จะพูดโทรศัพท์กับอีกคนหนึ่งในห้องของเขาเป็นการทดลอง. เสียงอันดังที่เกิดจากการทดลองของเขา จะทำให้คนที่อยู่ข้างล่างนอนไม่หลับกันเลย. เมื่อการทดลองของเขาได้รับผลดี. เขาทั้งคู่จะพากันเตนราแบบอินเดียนอย่างที่เขาหัดมาเอะอะโครมครามและปลุกใคร ๆ ในบ้านนั้นตื่นกันหมด.

พอรุ่งเช้าสุภาพสตรีเจ้าของบ้านเช่าก็ลงมาคอยพบเขาอยู่ที่หน้าประตูบ้านหน้าบ้าน. เขาทั้งสองต้องให้สัญญากับนางว่า ต่อไปจะสงบเงียบไม่เอะอะดังตังอย่างที่แล้วมา. และเขาจะพยายามที่สุดที่จะสงบการพูดจาดัง ๆ อีกด้วย. มิฉะนั้นเขาจะถูกไล่ออกจากบ้านเลิกให้เช่าต่อไป.

หลังจากที่ได้ประสพความสำเร็จจากการทดลองพูดโทรศัพท์จากอีกห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่งผ่านไปแล้ว เบลล์

อเลกซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์

ใคร่ทดลองดูว่า ถ้าจะพูดให้ไกลกว่านั้นจะได้ผลดีหรือไม่.
เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง ได้อนุญาตให้เบลล์
ใช้โรงงานของเขาซึ่งอยู่ใกล้บ้านพักของเขามาก เป็นสถาน
ที่ทดลองปลายทางในการทดลองครั้งนี้ของเขา.

คืนวันนั้น วัตสัน เอาเครื่องโทรศัพท์ห่อกระดาษหนังสือ
พิมพ์ แล้วเดินไปยังโรงงาน. เขาเริ่มติดตั้งเครื่องโทรศัพท์
และต่อสายเข้ากับปลายสายลวด ที่ขึงมาจากบ้านพักเตรียม
ไว้แล้วอย่างแน่นหนา. เขาแนบหูเข้ากับหัวพัง. รอเสียงของ
เบลล์ที่จะแล่นตามสาย ซึ่งห่างกันถึง ๘๐ เส้น. เงียบ. ไม่มี
เสียง! เขาตะโกนกรอกลงในกระบอกพูด, ดูก็ไม่เห็นมี
อะไรเกิดขึ้น. เขาเริ่มลงมือค้นหาเหตุที่จะรบกวนไม่ให้พูด
ได้ยินกันได้ทันที.

คนเฝ้ายามเวลากลางคืนของโรงงานแห่งนั้น จ้องดู
กิริยาท่าทางของวัตสันอย่างกลัดกลุ้มใจ, เขาคิดว่า "เจ้า
หมอนี่ชักจะยังไง ๆ เสียแล้ว" โดยกิริยาอันฉับไวและ
การตะโกนเอ็ดตะโรขึ้นมาเฉย ๆ กับเจ้าสิ่งแปลกประหลาด

นั้นของวัตสันนั่นแหละ. ทำให้คนยามเห็นว่า เขาจริตไม่ปรกติ.

ทันใดนั้นเสียงของเบลล์ก็ดังลั่นมาตามสาย เข้าเครื่องโทรศัพท์ เขาพูดกับวัตสันว่า "ไง, คุณอยู่นั่นหรือ? คุณได้ยินผมพูดไหม? มีข่าวอะไรบ้างไหม? ตลอดเวลาต่อไปนี้ คุณจะไปทางไหนอีก?"

เจ้าคนเฝ้ายามประหลาดใจมาก เมื่อวัตสันเรียกให้เขาไปฟังเสียงโทรศัพท์ที่เบลล์พูดมา. มันอะไรกันแน่อ้ายเครื่องพูดได้นี่. เขาเกิดกลัวขึ้นมาทันที และเขาตกใจมากเมื่อเห็นวัตสันห่อเครื่องโทรศัพท์และออกจากโรงงานไป.

เมื่อวัตสันกลับถึงบ้าน. เขาทั้งสองปลื้มใจในความสำเร็จของเขายิ่งนัก เขาคิดว่าเวลานอนดึกมาก และผู้คนร่วมบ้านเดียวกับเขากำลังหลับอยู่. ไม่แต่เขาจะกระโดดโดดเต้น เต้นรำแบบสงครามของพวกอินเดียนดิ้งตังโครมครามจนบ้านแทบจะถล่มทลายเท่านั้น เขายังร้องเพลง

เสียจนดังถึงหนวกหูคนบ้านอีกด้วย. เพราะความยินดีของเขา.

ท่านลองคิดดูสิว่า ท่านสุภาพสตรีเจ้าของบ้านจะมาคอยรอพบกับเบลล์และวัตสันที่หน้าประตูบ้านอย่างวันก่อนอีกหรือไม่?

เบลล์ต้องการที่จะทดลองโทรศัพท์พูดกันไกล ๆ มากยิ่งกว่าที่ทดลองมาแล้ว เขาชิงจ่ายจนไปถึงนิวยอร์ค. ให้วัตสันคอยพูดไปจากบ้านพัก. เบลล์ไปติดตั้งเครื่องโทรศัพท์ปลายทางในนครนิวยอร์ค.

วัตสันรู้ดีว่า การพูดกรอกเสียงไปตามสายให้เบลล์ซึ่งอยู่ปลายทางไกลแสนไกลกว่าก่อน ๆ นั้น เห็นจะต้องตะโกนแรง ๆ เป็นแน่. และถ้าทำเช่นนั้น ถึงอย่างไรเสียทุกคนในบ้านก็ไม่ต้องเป็นอันหลับอันนอนเดือดร้อนกันอีก เขาชักจะไม่ใคร่สบายใจเสีย.

แต่ความคิดอันเหมาะแก่เหตุการณ์ก็อุบัติขึ้นในสมองของเขาอย่างรวดเร็ว. เขาคว้าผ้าห่มนอนขึ้นมาหมดทุกผืนทั้ง

สองเดี๋ยงทันที. เจ้าหูฟังกะบอกพูดโทรศัพท์อยู่ในมือของเขา. เขาคู้เข่าลงกับอย่างโก้งโค้ง คลุมตัวด้วยผ้าห่มนอนมิดชิด เพื่อมิให้เสียงดังออกไปภายนอก. และคอยที่จะพูดติดต่อไปยังเบลล์.

ผ้าห่มนอนหลายชั้นกันเสียงตะโกนของเขาไว้ได้ เขาพูดกับเบลล์ได้ยินชัดเจนทั้งไปมา. ไม่มีใครที่กำลังหลับอยู่ในห้องอื่น ๆ ของบ้านเดียวกันนั้น จะต้องตกใจตื่นอย่างเลย เลย. แต่วัตสันร้อนแทบตายอยู่แล้ว กว่าจะพูดกันจบ.

เป็นอันว่าจะไกลเท่าไกลสักเพียงไร โทรศัพท์ที่เบลล์คิดประดิษฐ์ขึ้นใช้ได้ผลดีเสมอ เขาประสพความสำเร็จแล้ว.

เดี๋ยวนี้ โทรศัพท์มีใช้กันแพร่หลาย ทั่วไปทุกบ้านเมือง ทุกประเทศทั่วโลก ยังความสะดวกรวดเร็วให้ทั้งในการทหาร, การค้า และธุระกิจต่าง ๆ ทั่วไป.

เรื่องของวิทยุ

ท่าน เคย ได้ ยิน เสียง คลื่น ไฟ ฟ้า บ้าง ไหม ? มัน กระจาย อยู่ ทั่ว ไป ใน อากาศ รอบ ๆ ตัว ท่าน, คิด ว่า ท่าน จะ ต้อง ตอบ ทันที ว่า ไม่ เคย เห็น ไม่ เคย ได้ ยิน มัน เลย เป็น แน่.

เป็น เวลา นาน นับ ปี กัน ที เดียว ที่ มนุษย์ พา กัน คิด ค้น หา วิธี ที่ จะ นำ กระแส คลื่น ไฟ ฟ้า ใน อากาศ ที่ ว่า นี้ มา ใช้ เป็น ประโยชน์ ให้ ได้ ได้ มี นัก วิทยาศาสตร์ บาง คน ค้น พบ วิธี ที่ จะ ส่ง เสียง ของ คน ที ละ คำ พูด ต่าง ๆ ไป โดย ใช้ มัน เป็น สื่อ สำคัญ, และ บาง คน ก็ ค้น พบ วิธี ที่ จะ ส่ง ภาพ ไป ให้ เห็น โดย มี มัน เป็น กำลัง สำคัญ ไป ให้ เห็น ได้ ไกล ๆ. นั่น คือ การ ประดิษฐ์ เครื่อง วิทยุ กระจาย เสียง และ วิทยุ โทรภาพ. ให้ มี ขึ้น ใน โลก.

เรื่องของวิทยุ

ท่านคงจะเคยได้ฟังวิทยุกระจายเสียงมาแล้ว และท่านคงจะมีไว้ประจำบ้านสักเครื่องหนึ่งก็ได้. แต่คิดว่าท่านยังไม่เคยเห็นเครื่องวิทยุโทรภาพ. เลยเป็นแน่.

เครื่องรับวิทยุโทรภาพมีทั้งเครื่องกระจายเสียงและเครื่องฉายภาพอย่างภาพยนต์ประกอบกันอยู่ในเครื่องเดียวกัน. เมื่อเปิดเครื่องรับ เราจะได้ยินเสียงต่าง ๆ ดังออกมาเช่นวิทยุกระจายเสียง และพร้อมกับจะได้เห็นภาพที่เกิดเสียงนั้นปรากฏอยู่บนจอฉาย วิทยุโทรภาพนี้คล้าย ๆ เราดูภาพยนต์พูดได้สมัยนี้.

ทหาร กับวิทยุ.

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง. ทหารของชาติคู่สงครามและพันธมิตรของแต่ละฝ่ายจะต้อง ถูกส่งออกไปรบในส่วนต่างของโลกแทบทั่วไป แผนการบำรุงความสุขทหารในสมรภูมิไม่มีอะไรดีเท่าวิทยุ ทหารต้องการฟังเรื่องอะไรบอก

ไปทางสถานีส่ง ๆ จะ จัด รายการ กระจายเสียงให้ ตาม ต้อง
การเสมอ.

ทหารอเมริกันคนหนึ่ง ซึ่งไปจากรัฐไอโอวา. ต้องถูกส่ง
ไปรบในทะเลทรายอันกว้างใหญ่ที่ไม่เคยมีฝนตกเลย. เขา
ต้องการฟังเสียงฝนตกกระทบหลังคา. จากวิทยุกระจายเสียง
ดังนั้นเวลาฝนตกกระทบหลังคาห้องชั้นบนของบ้าน สถานี
ส่งก็ถ่ายทอดเสียงกระจายกระแสร์ คลื่นวิทยุออกไปรอบโลก
สำหรับทหารที่เป็นโรคคิดถึงบ้าน.

ทหารบางคนอยากฟังเสียงกบเขียดร้องกันระเบ็งเซ็งแซ่
เหมือนมันเคยมีอยู่ใกล้บ้านของเขาที่เคนตักก. กบเขียดและ
จิ้งหรีดหลายชะนิดถูกจับมาสู่ห้อง กระจายเสียงใน นครนิว-
ยอร์ค เสียงกบเขียดก็อบ ๆ อ๊าบ ๆ แอ๊ว ๆ ๆ ไปตามเรื่อง
ของมัน เจ้าพวกจิ้งหรีดก็ขยับปีกส่งเสียงหรีดหริ่งว่ากัน
อย่างระเบ็งเซ็งแซ่.

วิทยุ กระจาย เสียง มีประโยชน์ ทำให้ เรารู้ ข่าวสารบ้าน

เรื่องของวิทยุ

เมื่องทุกด้าน, เรื่องราวสำคัญในต่างประเทศ, ได้ฟังมหรศพดนตรี แลอะไรต่ออะไรอีกเยอะแยะ.

ดังนี้ควรมีวิทยุกระจายเสียงไว้ประจำบ้านทุกบ้าน ยิ่งตามต่างจังหวัด ชนบทห่างไกลเมืองหลวงด้วยแล้วก็จำเป็นอย่างยิ่ง.

เฮนรี่ ฟอรด

ราชาแห่งรถยนต์ของโลก.

รถเล็ก ๆ รูปร่างน่าชัน คันหนึ่งกำลังแล่นไปตามถนน · คนขับนั่งตัวยืดตรงแข็งเด่แทบไม่เคลื่อนไหว. ข้างหลังตระหลบอบอวลไปด้วยควันไอเสียที่มันพ่นออกไปเป็นกลุ่มก้อนอย่างกับก้อนเมฆ. ข้างหน้ารถคันนั้นไม่ไกลนัก มีคนขี่จักรยาน คอยตะโกนร้องบอกชาวบ้านชาวเมืองที่ขี่ม้ามาให้ระวังจับบังเหียนของมันไว้ให้แน่น เพราะรถที่แล่นได้โดยไม่ต้องใช้ม้าเทียมลากกำลังแล่นผ่านมาทางนี้.

แล้วด้วยกลุ่มควันจากท่อไอเสียอย่างตระหลบอบอวลคลุ้งเต็มถนนประกอบกับเสียงอันดังลั่นสนั่นหวั่นไหวมาแต่ไกล ไม่ช้าเจ้ารถคันเล็กนั่นก็แล่นอ้าวผ่านไป. คนที่

เฮนรี่ ฟอร์ด

ไม่เคยเห็นกวางตามไปข้างหลัง บางคนก็หัวเราะและตะโกน
ถามว่า "เป็นยังไงบ้างกับขี่ม้าอย่างไหนจะดีกว่ากัน" คน
อื่นๆก็กำลังเที่ยวสูดอากาศบริสุทธิ์ที่ไม่มีกลิ่นควันน้ำมัน
เชื้อเพลิงกันวุ่นอยู่ทีเดียว.

คนขับรถตกค้นนั้นคือใคร? จะใครที่ไหนเสียอีกเล่า
ท่าน เฮนรี่ ฟอร์ด นะซิ! ไม่ใช่แต่เพียงว่าสร้างรถยนต์คัน
แรกที่สุดคันนั้นขึ้นคันเดียวเท่านั้น. บี้หนึ่งๆเขาสร้างรถยนต์
ส่งขายไปทั่วโลกกว่าล้านคันทุกปีเที่ยวนะท่าน!

เมื่อเฮนรียังเยาว์อยู่. เขาอยู่กับพ่อแม่ที่ฟาร์มแห่งหนึ่ง
ในรัฐมิชิกัน. เขาทำทุกอย่างเท่าที่จะมีงานในฟาร์มอันเป็น
งานที่เด็กชอบทำ. เมื่อโรงเรียนเลิกกลับมาบ้าน เขาจะไป
ช่วยนำเอาวัวจากทุ่งเลี้ยงสัตว์ไล่กลับเข้าคอก. เขาชอบตัด
ไม้, ผ่าฟืน และไถนา. ในฤดูหนาวเขาชอบเล่นสะเก็ต, เมื่อ
ถึงฤดูลมวาวมาในเดือนมีนาคม เขาชอบเล่นชักว่าว. ทุกๆ
ปีหย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ เขาชอบเฝ้าดูฝูงนกที่บินกลับมาจาก
ภาคใต้ของโลก.

เฮนรี่ ฟอร์ด

ครอบครัวของฟอร์ดชอบนกต่าง ๆ มาก. ถ้านกคู่หนึ่ง
มาทำรังใกล้ประตูบ้าน ประตูนั้นทั้งครอบครัวหยุดใช้เดิน
เข้าออกไปใช้ประตูอื่นชั่วคราวจนกว่าเจ้าลูกนกที่เกิดในรัง
นั้นจะบินออกจากรังได้แล้ว บิดาของเฮนรี่ชอบดูรังนกใน
เวลาไปไถนาเสมอ ถ้านกบินมาที่รังของมันสักตัว เขาจะ
กลับไถวนไปรอบ ๆ ต้นไม้ที่นกทำรังอยู่ทันที.

เฮนรี่ชอบแก้นาฬิกาแขวนประจำบ้าน และนาฬิกาข้อมือ
ด้วย ถ้านาฬิกาแขวนของเพื่อนบ้านคนใดเสีย เขาจะนำ
มาให้เฮนรี่ซ่อม ซึ่งจะกลับดีอย่างเดิมเสมอ.

เมื่อเขาโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เฮนรี่หาได้อยู่ที่ฟาร์มของเขา
ต่อไปไม่ เขาต้องการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักรกลมาก
กว่าเป็นชาวนา เขาจึงไปอยู่ในเมืองดีทรอยท์เพราะเหตุนี้.
เขาต้องการที่จะทำเครื่องยนต์เดินด้วยน้ำมันแก๊สโซลีนให้มี
กำลังเท่ากับม้าสักตัวหนึ่ง. เขาจะติดเครื่องยนต์นั้นเข้ากับรถ
และขับขี่ให้มันแล่นไป.

คนอื่น ๆ ก็พากันสร้างรถที่ติดเครื่องยนต์แทนม้าเหมือน

เฮนรี่ ฟอร์ด

กัน สมัยนั้นจึงเรียกรถชะนิดนั้นว่า "รถไม่ต้องใช้ม้า"
ในปี พ.ศ. ๒๔๓๙ (ค.ศ. ๑๘๙๐) รถไม่ต้องใช้ม้าได้เข้า
ชะบวนแห่ไปตามถนน เมื่อมีคณะละครสัตว์มาตั้งแสดงที่
เมืองนั้น ชาวเมืองพากันหัวเราะเมื่อเห็นรถไม่ต้องใช้ม้า.
เขาทั้งหลายต่างพากันคิด ว่ามันน่าขบขันเสียนักหนาจริง ๆ
แล้วเจ้ารถรูปประหลาดคันนั้น.

รถฟอร์ดคันแรก.

เฮนรีฟอร์ดมีโรงงานเล็ก ๆ ซ่อนอยู่ในโรงเก็บสรรพสิ่ง
หลังบ้านเขาในเมืองดีทรอยท์ เมื่อเขามีเวลาว่างเขาจะต้อง
ไปขลุกขลุ่ยสร้างรถไม่ต้องใช้ม้าขึ้นนั่นเสมอ. และเมื่อเขาตก
ลงเอามันออกทดลองวิ่งในเช้าวันหนึ่งของเดือนพฤษภาคม
วันนั้นฝนพรำเรื่อย ๆ เสียด้วย อากาศไม่ดีเลย ประตูโรง
งานเล็ก ๆ รถออกไม่ได้ เขาต้องพังฝาโรงงานลงให้กว้างพอ
แล้วนำรถเข็นออกทางช่องนั้น. ภรรยาของเขาอุตส่าห์กาง
ร่มลงมาคอยดู. เฮนรี่สามีเขาติดเครื่องยนต์และเริ่มออก

เฮนรี่ ฟอร์ด

แล่น. เขาขับขี่มันแล่นไปรอบ ๆ ถนนในบ้าน เป็นอันว่ารถยนต์ฟอร์ดคันแรกที่สุดในโลกเริ่มออกแล่นไปมาตามถนนในเมืองดีทรอยท์นับแต่บัดนั้นมา.

รถยนต์ฟอร์ดคันแรกประกอบด้วยล้อจักรยาน ๔ ล้อและอานรถจักรยานอันหนึ่งสำหรับนั่งได้คนเดียว ที่นั่งขับรถว่านี้ติดอยู่บนถังน้ำมัน. รถไม่มีห้ามล้อและถอยหลังก็ไม่ได้อีกด้วย.

หนึ่งหรือสองสัปดาห์ล่วงไป. ฟอร์ดขับรถนี้เข้าไปในเมือง. เพื่อนของเขาขี่จักรยานตามมาข้างหลังแลเห็นส่วนหนึ่งของรถท่าจะหักโครมลงเมื่อไรก็ได้ที่รถของฟอร์ดเข้าเขาบอกเฮนรีและเฮนรีจะช่วยปรับแก้ให้ดีขึ้น ถ้าเฮนรีจะหยุดรถนี้เสียก่อน.

ในสมัยเดียวกันกับที่ฟอร์ดทำรถยนต์ออกวิ่งนี้ มีคนอื่น ๆ อีกที่คิดประดิษฐ์ทำขึ้นออกจำหน่ายในท้องตลาด พวกเศรษฐีมีเงินก็พากันซื้อไปดูเล่นมากกว่าเอาไปใช้ เพราะรูป

เฮนรี่ ฟอร์ด

ร่างมันน่าขันนัก เขาซื้อรถยนต์สมัยแรกเกิดขึ้นในโลก
เหมือนเด็ก ๆ ซื้อตุ๊กกระต่ายในสมัยบัจจุบันนี้.

เฮนรี่ฟอร์ดเชื่อว่ารถยนต์จะต้องเข้าแทนรถม้า. เขาเริ่ม
กะโครงการณ์ที่จะสร้างรถยนต์ให้มีราคาถูกจนคนนับจำนวน
พัน ๆ จะสามารถซื้อไปใช้ได้ นโยบายนี้คือทำขายให้ถูก
เอาปริมาณมาก ๆ เข้าทุ่มเทเอา. รถยนต์ของเขาจะสร้างขึ้น
ง่ายซับไม่ยาก และปลอดภัยในการขับขี่. ประชาชนจะได้
ใช้มันแล่นไปทำงานและใช้มันเป็นพาหนะเดินทางไกล.

ฟอร์ดทำงานตามแผนการณ์ของเขาอย่างช้า ๆ มากและ
เต็มไปด้วยความระมัดระวัง. โครงการณ์เหล่านั้นไม่สามารถ
จะดำเนินงานไปด้วยดีได้. เขาจึงต้องเริ่มใหม่อีก. เพื่อปรับ
ปรุงการสร้างรถยนต์ให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น.

ในที่สุดเขาก็เริ่มออกแบบและสร้างรถยนต์แบบที่ใหม่
และมีชื่อเสียงได้สำเร็จเรียกว่า "ฟอร์ดโมเดลที." ประชาชน
รุ่นคุณพ่อคุณปู่อาจจะเคยเห็นรถแบบนี้ และดูเหมือนมีผู้สั่ง
ซื้อมาใช้ในเมืองไทยในสมัย ๔-๕๐ ปีมาแล้วอีกด้วย.

เฮนรี่ ฟอร์ด

การแข่งรถยนต์ข้ามประเทศ.

"ฟอร์ด โมเดล ที." สองคันได้เข้าร่วมการแข่งขันครั้งหนึ่ง. โดยขับข้ามประเทศสหรัฐอเมริกาไปยังจุดปลายทางในกรุงวอชิงตันซึ่งกำลังมีงานออกร้านใหญ่โตมโหฬารอยู่ในเวลานั้นด้วย.

ท่านอาจจะคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องกลอุบาย หรือเล่ห์เหลี่ยมเพื่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่. เมื่อเห็นข่าวแข่งรถท่านก็คงนึกไปถึงแต่เรื่องถนนดี ๆ ในสหรัฐทุกวันนี้มากกว่า.

แต่เมื่อหวนระลึกไปถึงสภาพในสมัยกระโน้นแล้ว จะไม่มีใครเชื่อสักนิดเลยว่าใครน่ะจะขับรถข้ามประเทศไปได้ ถนนหนทางก็ไม่ได้ตระเตรียมกันไว้, หน้าร้อนฝุ่นหนาตั้งศอก, พอถึงหน้าฝนก็กลายเป็นหล่มเป็นโคลนทั่วไปหมด. ยิ่งกว่านั้น. บางแห่งไม่มีถนนตลอดระยะยาว ๆ ก็มากมายหลายตอน.

รถที่เข้าแข่ง ๕ คันเริ่มแล่นออกจากนิวยอร์ค. ในเดือนมิถุนายน. ทางบางตอนเป็นหล่มลึก. และแน่นอนละพอขับไปถึงตรงนั้นรถจะต้องตกหล่มไปไม่ได้. กว่าจะขุดลากเอา

ขึ้นจากหล่มได้ ก็ล้าหลังคันอื่นต้องเบ่งกันควันกลบถนนหนทางไปทีเดียว. ทางตอนใดเป็นที่ลาดชันขึ้นเขา, รถแข่งเหล่านี้ก็จะพากันเร่งกำลังอย่างเต็มที่ทีเดียว.

เมื่อถึงตอนต้องขึ้นเขาใหญ่สูงชันในชนบทแห่งหนึ่ง รถใหญ่ ๆ ต้องออกจากการแข่งขันเสียคันหนึ่งเพราะไปไม่ไหว. คงยังเหลืออีก ๔ คันเท่านั้นที่ขับแข่งกันไป. และรถฟอร์ดคันหนึ่งออกนำหน้าจากตอนนี้.

รถคันนั้นต้องเร่งกำลังจัดเพื่อขึ้นเขา ข้ามเป็นลูก สุดท้ายและต้องหยุดอยู่บนยอดเขา. หิมะตกหนาจัดจนทำให้ปิดทางที่จะแล่นไปเสียหมด. ฟอร์ดส่งคนของเขาให้รีบกรุยทางอีกด้านหนึ่งที่หิมะค่อนข้างบางหน่อยเปิดทางไปโดยเร็ว. รถของเขาจึงแล่นไต่ลงจากภูเขานั้นได้. เขาเร่งรถเต็มที่จนเข้าสู่รัฐวอชิงตัน. เขาเป็นผู้ชะนะเลิศในการแข่งขันคราวนั้น. ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการพิศูจน์ให้มหาชน เห็นว่า รถยนต์ ฟอร์ดของเขานั้นแข็งแรง, มีคุณภาพดี. เป็นรถที่มีกำลังดียิ่งเป็นพิเศษและรวดเร็วเหมาะที่จะใช้ไต่เขาและถนนหนทางที่ขรุขระกัน-

เฮนรี่ ฟอร์ด

ดารสารเลวอย่างยิ่ง. ผลดียิ่งในการแข่งขันครั้งนั้นเป็นการโฆษณาคุณภาพรถยนต์ฟอร์ดซึ่งมหาชน พากัน นิยมมากขึ้นทุกที.

บีรุ่งขึ้น. ฟอร์ดก็ดำเนิน โครงการณ์สร้าง โรงงาน ทำรถยนต์ขึ้นอย่างใหญ่โตมีบริเวณกว้างขวาง เขาออกแบบรถฟอร์ดของเขาใหม่อีก ในปีแรก ๆเขาสร้างรถยนต์ออกมานับจำนวนพันๆ คัน. ซึ่งเขาสามารถขายด้วยราคาถูก เป็นที่นิยมของประชาชนทั้งหลายมาก.

เฮนรีฟอร์ด. กลายเป็นราชาแห่งผู้ทำรถยนต์ขายคนหนึ่งเสียแล้ว รถของเขาได้แพร่หลายส่งไปขายในหลาย ๆ ประ-เทศแทบทั่วโลก ประชาชนพลโลกมากหลายพากันชื่อรถฟอร์ดใช้เป็นพาหนะ เจ้ารถฟอร์ดที่มีประวัติกำเนิดของมันอย่างน่าขบขันไม่ใช่น้อยเลยทีเดียวกว่าจะปรับปรุงกันให้ดีขึ้นดังเราเห็นอยู่ทุกวันนี้.

เฮนรี่ ฟอร์ด

งานเลี้ยงรื่นเริงวันเกิดปี พ.ศ. ๒๔๘๑ (ค.ศ. ๑๙๓๔).

ถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ฟอร์ดมีอายุครบ ๗๕ ปี, ในวันเกิดของเขาเด็ก ๆ แห่งนครดีทรอยท์พากันให้ของขวัญ. ตัวเขาและภรรยาเดินทางมายังงานเลี้ยงฉลองวันเกิดของเขาด้วยรถยนต์ฟอร์ดแบบ โมเดิลที. เค้กสำหรับวันเกิดอันไม่ใช่เล็ก. เด็ก ๆ ทั้งชายและหญิงต่างก็พากันร้องเพลง "ความสุขสวัสดีจงมีแด่ท่านในวันเกิด" ไพเราะยิ่ง. ของขวัญวันเกิดของเขามีมากมายหลายอย่าง แต่ที่ถูกใจเขาที่สุดก็คือเนคไททำด้วยถั่วเหลือง.

ถั่วเหลืองเป็นส่วนหนึ่งที่เขาใช้กับรถยนต์ของเขา. เช่นใช้น้ำมันถั่วเหลืองผะสมสีทาตัวถังรถ. ยิ่งกว่านั้นเขามีชีวิตอยู่กับถั่วเหลืองในฟาร์มของเขามาแต่เด็ก ๆ แล้วด้วย. เขาเชื่อว่าถั่วต่าง ๆ นอกจากถั่วเหลือง ก็อาจจะใช้ทำประโยชน์ใด ๆ ได้มากมายหลายอย่างเหมือนใช้มันเป็นอาหารเหมือนกัน

เฮนรี่ ฟอร์ด

ชนบทกรีนฟีลด์.

โรงงานสร้างรถยนต์ของ ฟอร์ด อยู่ใน ชนบท กรีนฟีลด์ ใกล้นครดีทรอยท์. ชนบทแห่งนนับว่าเป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ประกอบกิจการของนักประดิษฐ์ที่ทำคุณให้แก่อเมริกามาแล้วในอดีต. โรงงานประดิษฐ์กรรมของโทมัส เอ. เอดิสันก็ตั้งอยู่ที่นั่นแต่แรก. ร้านจำหน่ายและซ่อมจักรยานของสองพี่น้องสกุลไรท์ผู้สอนโลกให้รู้จักการบินก็ตั้งอยู่ที่นั่นในชนบทแห่งนยังปรากฏโรงงานและบ้านของคนสำคัญในอดีตเหล่านมาจนทุกวันน.

รัฐโอเรกอง

เมื่อได้เข้าร่วมสหรัฐในวันฉลองนักบุญวาเลนติน.

ใน วันฉลอง นักบุญวาเลนตินแห่ง ปี พ.ศ. ๒๔๐๒ (ค. ศ. ๑๘๕๙) ข่าวสารสำคัญชิ้นหนึ่งได้ถูกส่งจากภาคตะวันออกของสหรัฐ ไปยังนครเซนต์หลุยส์ โดย ทางแล้วข่าวโทรเลข.สาร เรื่อง นกถูก ถ่ายทอด ลง เป็นตัวอักษร บรรจุลงถุงเมล์ไปรษณีย์ภัณฑ์ชนิดรถ ม้าซิ่ง พัดเหวี่ยงไปมาขณะวิ่งเพื่อมุ่งสู่ดินแดนตะวันตก. สารถจะกระหน่ำแซ่ของเขาลงเสียงดังครับๆ ม้าเทียมรถทุกตัวก็ออกวิ่งเต็มที่ไป. ทนท.

มีข่าวสำคัญ " วาเลนติน " ที่จะยังความชื่นใจให้แก่ผู้รับชิ้นหนึ่งสำหรับโอเรกองรวมอยู่บนรถคันนั้นด้วย.

ทางฉัดตัดข้าม ที่ราบและภูเขาหลาย แห่ง หลายตอน ที่ ต้องทำให้ท่านสารถีรถเมล์ด่วนคันนั้นต้อง ผจญกับทางเลว ๆ เต็มไปด้วยฝุ่นคลุ้งตลบอบอวลอันเกิดจากการกระทบกับฝี เท้าวงของม้าเทียมรถหลายตัวนั่นเอง. สารถีผู้ขับขี่จะต้อง คอยกวาดตาไปรอบรอบๆ เพื่อระวังหลบหลีกให้พ้นจากการ รบกวนของพวกอินเดียนแดงและโจรผู้ร้ายทุกๆ ๑๐ หรือ ๑๕ ไมล์เขาจะหยุด ที่ สถานี ตาม ทางเพื่อ พักม้า ให้หาย เหนื่อย. และเปลี่ยนม้าใหม่แล้วรถม้าคันนั้น ก็จะต้องรีบออกวิ่งต่อไป ยังสถานีข้างหน้า. สารถีจะ เป่าเขา ด้วยเสียง อัน ดังร่าเริง แจ่มใสก่อนถึงสถานีแต่ไกลเสมอ.

ข่าววาเลนตินในรถม้าด่วนบรรทุกไปรษณียภัณฑ์คันนั้น จะถึงคาลิฟอร์เนียในเวลาราว ๒๔ วัน. ซึ่ง นั่นเป็นเพียงส่วน หนึ่งของ 'ข่าววาเลนติน' จะต้องเดินทางไปถึงจุดหมาย เท่านั้น.

ในสมัยกระโน้น, ไม่มีทนทางใดที่จะส่งข่าวสารจด-หมายไปรษณียภัณฑ์จากตะวันออกไปยังภาคตะวันตก ของ สหรัฐให้รวดเร็วกว่านี้ได้เลย. สายโทรเลขก็วางไปได้อย่าง

ไกลที่สุดก็เพียงนครเซนต์หลุยส์เท่านั้นเอง. ในบีฉลองวันสถาปนาวาเลนตินชินเป็นนักบุญนั้นยังห้ามทางรถไฟสร้างตัดข้ามประเทศดั่งเช่นทุกวันนี้ไม่.

เมื่อ 'ข่าวสารวาเลนติน' ถึงคาลิฟอร์เนีย. ก็ถูกนำลงบรรทุกเรือ. เรือจะแล่นเลียบไปตามชายฝั่งทะเลนอร์ท-วาร์ด. ขึ้นไปทางเหนือจนกระทั่งถึงโอเรกอง. และแล้วก็วกเข้าแม่น้ำใหญ่ที่จะไปสู่นครโอเรกอง จนถึงที่ปากแม่น้ำบรรจบกันจึงหยุดจอดในท่าเรือ เพราะตอนต่อไปตื้นเขินมากแล่นเข้าไปจนถึงเมือง หลวงของรัฐนี้ไม่ได้. ที่ท่าเรือเด็กหนุ่มผู้ชายคนหนึ่งจะเลือกจดหมายจนพบ 'ข่าวสารวาเลน-ติน' เขาจะรีบนำมันขึ้นหลังม้าของเขา. ควบขับอย่างรวดเร็วที่สุดตราบจนถึงเมืองหลวงของโอเรกอง. ที่นั่น, ข่าวสารวาเลนตินได้ถูกนำออกอ่าน ด้วยเสียงอันดัง ท่ามกลาง มหาชุมนุมแห่งประชาชาวมลรัฐนั้น.

ท่านคงจะสงสัยและอยากจะรู้ว่า วาเลนตินบอกชาวโอเรกองว่าอย่างไรบ้าง ?

รัฐโอเรกอง

ข่าวสารวาเลนตินบอกให้รู้ว่า บัดนี้โอเรกองได้รับเกียรติเป็นรัฐหนึ่งในสหรัฐอเมริกาแล้ว. ดาวอีกดวงหนึ่งจะปรากฏเพิ่มขึ้นในธงชาติอเมริกันต่อไป.

ท่านลองคิดดูสิว่าชาวโอเรกองปลื้มปีติยินดี. สักเพียงไรเมื่อได้รับข่าวสารวาเลนตินอันชื่นใจนั้น, ทั้ง ๆ ที่พวกเขาพากันคิดเสียว่าอย่างไร ๆ ก็ไม่ได้รับ ข่าว นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจนกว่าจะย่างเข้ากลางเดือนมีนาคม ?

ม้าด่วนตัวเล็ก ๆ !

ปีต่อมา. เมื่อเมล์ด่วนที่ใช้ม้าพันธุ์เล็กแต่แข็งแรงเริ่มกำเนิดขึ้น. ข่าวสารวาเลนตินก็เดินทางไปถึงผู้รับได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม. ม้าเล็ก ๆ ที่เรียก "ม้าแกลบ" ผิเท้าจด ทว่าขึ้นประกอบกับผู้ขับขี่ที่ดีที่สุด ได้เริ่มรับถุงไปรษณีย์ภัณฑ์จากรัฐมิสซูรี ไปยังรัฐคาลิฟอร์เนีย.

ผู้ขี่ม้าเร็วเหล่านี้จะเหวี่ยงถุงไปรษณีย์ภัณฑ์ขึ้นพาดบนอานม้า. แล้วเขาจะกระโดดขึ้นหลังมันควบขับออกอย่าง

รัฐโอเรกอง

รวดเร็ว. เขาจะขับขี่อย่างหนัก และเร่งฝีเท้าเร็วจัดยิ่งขึ้นไป ตลอดทาง ตราบจนกระทั่งเจ้าม้าตัวเล็กของเขาจะร้อนและเหนื่อยมาก. เขาจะอยู่แต่ละเพาะตามสถานที่กำหนดไว้ตามระยะทางเพื่อเปลี่ยนม้าตัวใหม่ หรือส่งถุงไปรษณีย์ภัณฑ์ผลัดเปลี่ยนให้คนอื่นทันขับขี่ส่งต่อไปยังสถานีข้างหน้าเท่านั้น.

การขับขี่ม้าเร็วไม่ผิดอะไรกับขี่ม้าแข่ง สถานีหนึ่งๆ ทุกแห่งพนักงานประจำจะคอยดูฝุ่นตระหลบลอยคลุ้งเป็นกลุ่มขึ้นสูงมาตามทางแต่ไกล ม้าตัวใหม่ที่จะผลัดเปลี่ยนจะต้องรับฝูกอานเตรียมพร้อมไว้แล้ว. เมื่อเขาควบขี่มาถึงสถานีคนขี่พร้อมด้วยถุงเมล์จะโดดลงจากม้าตัวที่วิ่งเหนื่อยมาแล้วกระโดดขึ้นม้าตัวใหม่ขับขี่ต่อไปอีกทันที. ไม่น้อยครั้งที่ผู้เดินถุงเมล์ด่วนต้องหยุดเพราะประจัญหน้าเข้ากับพวกอินเดียนแดงและพวกโจรผู้ร้าย. แต่อย่างไรก็ตาม, ปรกติเขาส่งถุงไปรษณีย์ภัณฑ์จากมิสซุรีไปยังรัฐชายฝั่งทะเลภาคปาซิฟิคในเวลาเพียง ๘ หรือ ๑๐ วันเท่านั้น!

บัฟฟาโลบิล เป็นนักขี่ม้าเร็วตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง เหมือน กัน. ครั้งหนึ่งเขาเป็นพนักงานประจำสถานีกลางทางแห่งหนึ่ง ผู้ขับขี่ม้าเร็วเดินถุงเมล์ด่วนคนหนึ่งมาถึงสถานีที่เขาประจำ แต่ไม่พบเขา จะรอก็ไม่ได้ เขาจึงออกเดินทางต่อไปโดยเร็ว, เมื่อบัฟฟาโลบิล กลับมารู้เรื่อง เขาต้องนำจ.ม.ที่มผู้นำ มาฝากไว้ที่สถานีเขา เพื่อมอบแก่คน เดินถุงเมล์คนที่ผ่านไปแล้วอีกหลัง ม้าควบขับไปส่ง เป็นหนทางถึง ๓๐๐ ไมล์โดยมิได้หยุดพักเหนื่อยระหว่างทางเลย.

ค่าส่งจดหมายโดยม้าเร็วตัวเล็ก ๆ นี้ มีอัตรา ๑๐ เหรียญ ดอลลา ต่อน้ำหนัก ๑ ออนซ์ ด้วยเหตุนี้แหละการส่งไปรษณียภัณฑ์จึงต้องรีบร้อนที่สุดยิ่งกว่าใด ๆ ทั้งสิ้น.

เมื่อสายโทรเลขได้วางข้ามประเทศตลอดแล้ว การส่งข่าวสารต่าง ๆ ก็หันมานิยม การส่งด้วยทางโทรเลข บริษัทม้าเร็วตัวเล็ก ๆ ก็คลายความต้องการของมหาชนลงจนกระทั่งต้องเลิกกิจการไป.

เมื่อทางรถไฟสร้างข้ามประเทศแยกไปตามมลรัฐต่าง ๆ อย่างทั่วถึงเสร็จเรียบร้อยลง. และเปิดเดินรับส่งสินค้า, คน โดยสารตลอดจนไปรษณีย์ภัณฑ์เป็นปรกติขึ้น รถไฟก็เข้าแทนที่รถม้าซึ่งต้องใช้ม้าหลาย ๆ ตัวเทียมลากไป.

สมัยปัจจุบันนี้ การส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ข้ามรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาไปทั้งทางรถไฟและอากาศยาน. ซึ่งทำให้รวดเร็วยิ่งขึ้นมากทีเดียว.

แอนดรูว์ แจ็คสัน

ประธานาธิบดีกระดูกเหล็ก.

พ่อหนูน้อยแอนดีอ่านหนังสือออกตั้งแต่อายุเขาได้ ๕ ขวบ และพออายุ ๘ ขวบ พ่อหนูก็อ่านได้คล่องแคล่วแตกฉานพร้อมทั้งเขียนได้อย่างถูกต้องสวยงดงามอีกด้วย. นอกจากนี้, เขายังชอบดูแผนที่ต่าง ๆ เสมอ. สมมติว่าพ่อหนูได้มาเป็นเพื่อนเล่นกับเด็กในสมัยนั้นบ้าง. เขาก็จะเป็นนักสะสมแผนที่เหมือนเด็กสมัยนี้ชอบสะสมเก็บดูกระดุมบ้าง, สแตมป์บ้าง หรือเครื่องบินตุ๊กกระตาแบบต่าง ๆ เช่นกัน.

เชื่อว่าท่านต้องคิดว่าแอนดีเป็นเด็กฉลาดอย่างแน่ ๆ. เพราะมารดาของเขาและเพื่อนบ้านใกล้เคียงก็คิดเช่นนั้น

แอนดรูว์ แจ๊คสัน

เหมือนกัน. เมื่อหนังสือพิมพ์จากนครใหญ่ ๆ ส่งมาถึงชนบทน้อย ๆ ที่เขาอยู่ แอนดีจะถูกเรียกไปให้อ่านข่าวต่าง ๆ ด้วยเสียงอันดัง. ทั้งนี้เพราะว่าเขาอ่านได้ถูกวรรคตอนชัดเจนกว่าใคร ๆ ในหมู่บ้านนั้น.

เขาชอบเล่นแข่งขันด้วย. เขามีความสามารถในทางกระโดดสูงและวิ่งเร็วกว่าเด็กอื่น ๆ ในหมู่บ้านนั้น.

แอนดีเกิดเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๓๑๐ (ค.ศ. ๑๗๖๗) ปีเดียวกับที่กรุงศรีอยุธยาของไทยเราเสียแก่พะม่าครั้งสุดท้าย. เมื่อเขามีอายุได้ ๑๓ ปี เขาก็เป็นเด็กที่มีร่างสูง, จมูกตกกระเป็นจุด ๆ, นัยน์ตาสีน้ำเงินแก่, และผมสีน้ำตาลของเขาตอนปลายจะเหยียดตรงอยู่เสมอ. , ชื่อเต็มของเขาคือ แอนดรูว์ แจ๊คสัน.

ระหว่างที่เขากำลังเติบโตขึ้นนั้น, แอนดรูว์ แจ๊คสันเห็นชายหนุ่มในหมู่บ้านของ ตนพากันออกเดินทางไป สมัครเป็นทหารในกองทัพของยอร์จ วอชิงตัน ซึ่งเป็นแม่ทัพรบกับอังกฤษเพื่อเอกราชของชาติอเมริกัน. ครั้นพอเขาเติบโตขึ้น

แอนดรูว์ แจ๊คสัน

เป็นหนุ่มใหญ่ได้ขนาดเหมาะดีแก่ที่จะเป็นทหารได้ สงครามก็สงบลงเสียแล้ว!

สองสามปีล่วงไป. แอนดรูว์ แจ็คสันก็จับจองที่ทางของเขาซึ่งเป็นสมบัติของในโลกนี้ไว้มากมายด้วยความเรียบร้อย เขาเริ่มเรียนกฎหมายไปด้วยแต่นั้นมา.

ถนนสายใหม่ได้เปิดให้จราจรกันแล้ว. ถนนสายนี้มีชื่อว่า ถนนคัมเบอร์แลนด์ ผู้คนที่จะสัญจรไปสู่เตนเนสซีจะต้องใช้ถนนนี้เป็นทางเดิน. มันเป็นถนนที่ดีที่สุดสายหนึ่งในสมัยอดีตกาลโพ้น, แม้จะไม่เหมือนถนนที่ดีสำหรับรถยนต์ของเราแล่นสะดวกดังสมัยปัจจุบันก็ตาม. เกวียนบรรทุกของและรับคนโดยสารจำนวนมากหลายสัญจรไปมาอยู่บนถนนสายนี้. พร้อมด้วยคณะอพยพหรือผู้เดินทางไปเป็นพวก ๆ ร่วมขบวนไปด้วยบ่อย ๆ. ภองเกวียนเหล่านี้จะเดินตามกันไปบนถนนอย่างยืดยาวดูดุจรถไฟขบวนหนึ่งเหมือนกัน บรรดาสิ่งของเครื่องใช้ของคนเดินทางจะบรรทุกไปบนเกวียนเหล่านั้นสิ้น.

แอนดรูว์ แจ๊คสัน

แอนดรูว์จับจองที่ดินในเตนเนสสี่ไว้ด้วย มากดัง กล่าวแล้ว เขาจะเดินทางไปยังเตนเนสสี่ด้วยเกวียนเล่มหนึ่งในขบวนยาวยืดขบวนหนึ่งบนถนนคัมเบอร์แลนด์. สองฟากถนนเป็นป่าทึบรกชัฏ มืดทึบน่ากลัว. พวกชาวอินเดียนไม่เป็นมิตรแก่ชาวอเมริกันสมัยโน้นเสมอไป. เขาจะยกพวกมาซุ่มดักอยู่ใกล้ๆ ถนน และเมื่อกองเกวียนผ่านไปเขาจะระดมยิงหน้าไม้เข้ามายังพวกเกวียนโดยไม่รู้ตัว., เมื่อได้ยินเสียงเป่าเขาดังขึ้นในป่านั่นคือ หมายความว่าพวกเดินทางจะได้รับการโจมตีจากพวกอินเดียนเมื่อใดก็ได้.

เตนเนสสี่เพิ่งเริ่มตั้งตัว เมืองเมื่อแรกสร้างก็เต็มไปด้วยกระท่อมซุงหรือกระโจมทำด้วยเปลือกไม้. ทั้งสองฟากถนนเล็กๆที่เต็มไปด้วยโคลนตม. นอกเมืองออกไป บ้านที่อยู่จะต้องสร้างรั้วไม้สูงๆอย่างแน่นหนาให้รอบบ้าน ดูคล้ายๆกับสร้างป้อม ทั้งนี้เพื่อป้องกันการราวีของพวกอินเดียนนั่นเอง!

แอนดรูว์ แจ๊คสัน มีที่ดิน ของเขา มากมายในเตนเนสสี่

แอนดรูว์ แจ็คสัน

ส่วนหนึ่งของที่ดินยังเป็นป่าไม้อยู่. แต่เขารู้ดีว่ามันจะนำเงินมาสู่เขาอย่างมากมายในวันหนึ่ง แม้จะเป็นป่ายังถากถางไม่หมดก็ตาม เพราะว่าผู้คนจะอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐาน ทำมาหากินในเทนเนสซีมากมายวันทุกวัน.

ผู้ซึ่งทหารเรียกเขาว่า "โอลด์ ฮิคคอรี่."

แอนดรูว์ แจ็คสันได้รบกับอังกฤษจนได้. สงครามอเมริกันกับอังกฤษครั้งแรกเขายังเด็กอยู่ แต่สงครามกับอังกฤษเป็นครั้งที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๕ อีกครั้งหนึ่งนั้นเขามีโอกาสเข้ารบด้วย โดยเป็นผู้ควบคุมกองทหารของเขา. ทหารทั้งหลายในบังคับบัญชาของเขา พากันขนานสมญาของเขาว่า "โอลด์ ฮิคคอรี่" (โอลด์ = แก่, ทน, นาน. ฮิคคอรี่ = ชื่อต้นไม้ชะนิดหนึ่ง ต้นใหญ่ทนทานดินฟ้าอากาศ,อายุยืน.)

ตามทางที่กองทหารต้องเดินผ่านป่าดง ทุรกันดาร ทุก ๆ แห่งแจ็คสันจะคอยช่วยเหลือคนของเขาอยู่เสมอ. ดูเขา

แอนดรูว์ แจ๊คสัน

คราวไรไม่เคยเห็นแจ็คสันแสดงความเห็นเหนื่อยเมื่อยล้าเสียเลย.

ทหารคนหนึ่งชมสมรรถภาพของเขาลบหลงว่า เหนียว--เหนียวไม่ผิดต้นฮิคคอรี่" ดังนั้นแต่นนมาฉายา "โอลด์ฮิคคอรี่" ของแจ็คสันก็แพร่สะพัดเป็นที่รู้กันในหมู่ทหารของเขา.

แอนดรูว์ แจ็คสัน นำกองทหารของเขามุ่งเข้าสู่เมืองนิวออร์ลีนส์. ที่นั่นเขาเข้าปะทะทำการรบกับอังกฤษอย่างดุเดือด ประชาชนพากันพากฟูมและขอบคุณเขาที่สามารถป้องกันส่วนหนึ่งของนครของเขาให้พ้นจากอันตรายไปได้อย่างกล้าหาญ.

ต่อไปนี้เป็นพรให้เกียรติยศและฉลองชัยชะนะให้แก่เขา เด็กหญิงเล็กๆคนหนึ่งแต่งตัวด้วยชุดขาวล้วนอย่างงดงามมีดาราทาดวยเงินติดอยู่ศีรษะ,อีกคนหนึ่งถือธงชาติอเมริกันและอีกมือหนึ่งหิ้วกระเช้าดอกไม้งามๆหลายหลากสี จัดเด็กๆแต่งตัวแบบนี้เป็นคู่ๆมากหลายไปในงานรื่นเริงนั้น

แอนดรูว์ แจ็คสัน

เด็กๆ เหล่านี้จะร้องเพลงทำนองแยงกี ดูเดิล ยอเกี่ยรติ แอนดรูว์ แจ็คสันด้วย.

แจ็คสันชอบเพลงนี้มาก เขาขอโน๊ตเพลงนี้จากเด็กๆ ๑ แผ่น แล้วส่งไปให้หนูน้อยๆ เพื่อนของเขาคนหนึ่งซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้ๆ กับเขาในเทนเนสซี.

เมื่อแอนดรูว์ แจ็คสัน กลับบ้านหลังจากสงครามสงบแล้ว. เขาจากไปทำสงครามเสียนาน กลับมาจึงเห็นเทนเนสซีเปลี่ยนแปลงไปมากมายหลายอย่าง เทนเนสซีไม่ป่าเถื่อนดังแต่ก่อนแล้ว บ้านเรือนหลังใหญ่ๆ งามๆ ปลูกขึ้นแทนกระท่อมซุง ประชาชนค่อยมีเงินมีทองขึ้นเพราะปลูกฝ้ายขาย ถนนหนทางกว้างใหญ่ไม่มีฝุ่นหรือโคลนเลน ประชาชนกำลังหาริอกันที่จะติดตั้งโคมไฟตามถนนในเมืองเพื่อให้มีแสงสว่างในเวลากลางคืนอีกด้วย.

ภายหลังต่อมาเรือกลไฟที่แล่นขึ้นล่องอยู่ตามลำน้ำคัมเบอร์แลนด์ลำหนึ่งมีชื่อว่า "แอนดรูว์ แจ็คสัน" เพราะ

แอนดรูว์ แจ็คสัน

เหตุไรเขาจึงนำชื่อนามาตั้งเป็นชื่อเรื่อง เพื่อเป็นเกียรติยศแก่แอนดรูว์ แจ็คสัน ? ได้โปรดอ่านต่อไป.

เมื่อแจ็คสันได้ตำแหน่งประธานาธิบดี.

แอนดรูว์ แจ็คสันได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐเมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๑ (ค.ศ. ๑๘๒๘) ซึ่งเขามีอายุครบ ๖๑ ปี พอดี.

"โอลด์ ฮิคคอรี่" เป็นบุคคลกระดูกเหล็ก, ตลอดชีวิตของเขาถ้วนแต่ผ่านการงานสมบุกสมบันอย่างหนักๆทั้งนั้น. เพื่อนๆร่วมงานของเขาส่วนมากทั้งสนิทถ้วนเป็นคนเปิดเผย, สุภาพ, มีความเป็นอยู่ง่ายๆ และประกอบการงานอย่างเด็ดขาดและเข้มแข็งเหมือนเขาเหมือนกัน. เพื่อนร่วมงานของเขาไม่ว่าที่ใดจะรักใคร่นับถือเขายิ่งนัก เพราะเขาเป็นคนที่ดีในหมู่พวกเขาคนหนึ่ง.

เมื่อเขาเดินทางไปอยู่ ณ ทำเนียบไวท์เฮ้าส์ในวอชิงตันนครหลวงนั้น, เพื่อนเก่าของเขาตามไปส่งเขามากมาย เขา

แอนดรูว์ แจ็คสัน

เดินทางด้วยช้ะบวนกองเกวียนยืดยาว บางคนก็ขี่ม้าหรือเดินมา.

ประชาชนเลือกเขาเป็นประธานาธิบดีถึง ๒ ครั้ง เขาอยู่ในทำเนียบประธานาธิบดีที่ไวท์เฮ้าส์ถึง ๘ ปี.

ถ้าท่านมีโอกาสไปเยี่ยมนครวอชิงตัน ท่านจะเห็นอนุสาวรีย์อันมีหมาของท่านแอนดรูว์ แจ็คสัน เขาหล่อเป็นรูปท่านนั่งอยู่บนหลังม้า และอยู่ในท่าเปิดหมวก คล้ายกับจะเปิดหมวกทักทายท่านว่า “สบายดีหรือ?” มายังท่าน.

แซม เฮาสตัน

บุรุษที่ชาวอินเดียนให้ฉายาว่า "นกตูเหว่า"

ในกาลครั้งหนึ่ง, ก่อนที่จะมีมนุษย์ชาติอินเดียนเกิดขึ้นและอาศัยอยู่ในอเมริกา, ณ อดีตกาลอันนานโพ้น สัตว์ต่าง ๆ ยังพูดได้. ครั้งหนึ่งสัตว์จำพวกนกและสัตว์จตุรบาทและทวิบาทบนพื้นดินในป่าดงพงเขาเหล่านั้นได้เปิดการแข่งขันกันเล่นลูกบอลกันขึ้นเป็นครั้งแรก. ชุดนักกีฬาฝ่ายนกมีนกอินทรีย์เป็นหัวหน้าชุด. และชุดนักกีฬาของสรรพสัตว์ป่าทั้งหลายมีหมีเป็นหัวหน้า. การแข่งขันได้เริ่มขึ้น, และเธอลองคิดสิว่า ฝ่ายไหนจะชะนะในที่สุด!

ชุดนักกีฬาฝ่ายนกกำลังนำ, เพราะว่าพวกเขาได้รับการช่วยเหลือจากกระรอกบินและค้างคาว, พวกสัตว์ป่าทั้ง-

แซม เฮาสตัน

หลายไม่ยอมให้สัตว์สองจำพวกนี้เข้าร่วมเล่นฝ่ายเขา. ด้วยความรังเกียจว่าจะเป็นสัตว์ ๔ เท้าธรรมดาก็ไม่ใช่, จะเป็นนกก็ไม่เชิง. แต่เจ้ากระรอกมีปีกบินได้และค้างคาวเป็นสัตว์ฉลาดและว่องไวมาก. ด้วยเหตุฉะนี้พวกนักกีฬาฝ่ายนกจึงเป็นผู้ชะนะ.

เปล่าดอกท่าน, ช้างบนนี้เป็นเพียงนิทานเรื่องหนึ่งของพวกอินเดียน ซึ่งหัวหน้าชาวอินเดียนคนหนึ่งเล่าให้พ่อหนุ่มแซม เฮาสตัน ฟังเท่านั้นเอง. ชาวอินเดียนได้แสดงให้แซมรู้วิธีเล่นแข่งขันถูกบอลของพวกเขาประกอบด้วย. นอกจากนี้ พวกอินเดียน จะเต้นรำ ด้วย ต้นข้าวโภชน์สะเชียว ของเขาให้แซมดูอีกด้วย พวกอินเดียนรักใคร่ชอบพอเด็กหนุ่มแซมผู้มีร่างสูง, สวยงาม, ประกอบด้วยผมสีน้ำตาลและดวงตาสีน้ำเงินอันมีแววแห่งความเป็นมิตรอยู่เสมอของเขามาก. แซม เฮาสตัน กับครอบครัว ของเขามีที่อยู่ไม่ไกล กับสำนักพวกอินเดียนพวกนี้นัก จึงไปมาหาสู่กันสะดวก.

แซม เฮาสตัน

แซม เฮาสตัน เกิดในรัฐเวอร์จิเนีย เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๓๓๖ (ค.ศ. ๑๗๙๓) บ้านของเขาเป็นบ้านหลังใหญ่ตั้งอยู่บนเนิน, เขาชอบเล่นกับน้องชายทั้งห้าและน้องสาวของเขาอีกคนหนึ่งเสมอ. เขาจะร่วมเล่นหัวกันอย่างกลมเกลียวสนุกสนาน. เช่น ขี่ม้า, ว่ายน้ำ และไปเรียนหนังสือทุกวันในโรงเรียนที่อยู่ถัดกระท่อมซุงเราด้วยหลังหนึ่งนั่นเอง.

เมื่อครอบครัวของเขาย้ายไปยังเตนเนสสี.

เมื่ออายุของแซมได้ ๑๔ ปี. บิดาของเขาก็ตาย และได้ทิ้งที่ดินที่เขาจับจองไว้ในเตนเนสสีไว้เป็นมรดกของครอบครัว. เมื่อเป็นเช่นนั้น นางเฮาสตันจึงตระเตรียมเข้าของพร้อมด้วยเด็ก ๆ ของนางทุกคนอพยพไปอยู่เตนเนสสีต่อไป. เขามีเกวียนอยู่ ๒ เล่ม, เล่มหนึ่งเทียมมา ๕ ตัว แต่อีกเล่มหนึ่งเทียมม้า ๔ ตัว. เขาออกเดินทางร่วมขบวนของคนอื่น ๆ อีกมากมายไปตามถนน. ระหว่างทางยังเป็น

ป่าดงอยู่มาก. เขาต้องขับเกวียนลงตลิ่งห้วยอย่างสูงชัน แห่งหนึ่งระหว่างทางฤยข้ามไปบนฝั่งข้างโน้น. บางทีพุ่มไม้แข็ง ๆ อันหนาทึบก็จะถูครูดไป กับข้างเกวียน ของเขาอย่างแรง มันเป็นการเดินทางที่ทุรกันดารมาก.

ในที่สุด เฮาสตันก็ไปถึงยังดินแดนที่เป็นของเขาในเตนเนสส์. เขาสร้างบ้านแบบกระท่อมซุงขึ้นเป็นที่อาศัย. เพราะเหตุว่าปรกติบ้านใหญ่ ๆ จะต้องมีห้องเพดานอยู่อาศัยได้ด้วย แต่ในป่าดงส่วนหนึ่งของประเทศนั้น.กระท่อมซุงเป็นอันมากจะมีห้องใหญ่ห้องเดียว สำหรับใช้กันทางครอบครัวซึ่งเป็นทั้งห้องอยู่กลางวัน, ห้องรับแขก, ห้องนอน ตลอดจนครัวเสร็จในตัว.

แซม ไม่มีนิสัยเป็นกสิกรทีเดียว. เขาไม่ชอบที่จะออกไปช่วยพวกน้อง ๆ ชายของเขาทำงานในไร่นา. เขาชอบเตร็จเตร่ไปเที่ยวคลุกคลีอยู่กับพวกอินเดียนซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก พวกอินเดียนรักใคร่เอ็นดูเขาดุจน้องชายคนหนึ่งและเรียกเขาว่า "พ่อนกดุเหว่า" เขาเคยไปทำงาน ในร้านขายของ

แซม เฮาสตัน

เล็ก ๆ ใกล้หมู่บ้านเหมือนกัน แต่ยังซ้ำร้าย, งานชะนิดนี้เขายังเกลียดมากไปกว่างานในฟาร์มเสียอีก.

บีหนึ่ง ๆ ผ่านไป ในฤดูร้อนของบีหนึ่งเขาได้เบิดโรงเรียนขึนโรงหนึ่ง. ถึงตรงนี้ท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไมจึงเบิดโรงเรียนทำการสอนในฤดูร้อนกันเล่า ? ซึ่งในอเมริกาเริมภาคต้นของบีการศึกษาในฤดูหนาวกันทังนัน.

เมื่อครังสมัย แซม เฮาสตัน อาศัยอยู่ ในเตน เนสสี นัน, โรงเรียน ยังไม่สามารถ ที่จะเบิดเรียน กันในฤดูหนาวได้ดอก ท่านเพราะมันหนาวเหลือเกิน. โรงเรียนสมัยนันน่ะกระท่อมซุงเราดิ ๆ นี่แหละ เอาต้นไม้ทังต้นมาวางซ้อนกันทัง ๔ ด้าน เบ็นฝาเจาะประตู, หน้าต่างแต่น้อยช่อง มุงหลังคาเข้าก็เบ็นบ้านเบ็นโรงเรียนไปแล้ว หน้าต่างมีมากบานก็ไม่ได้ หน้าหนาวแย่ทีเดียว ทังหน้าต่างก็ไม่มีบานกระจกติดบังลม แต่ได้แสงสว่างพอ. บานหน้าต่าง ก็แผ่นไม้เราดิ ๆ นี่แหละ ถ้าถึงหน้าหนาวต้องบิดทับกันหนาวและมิดตอ ขึนเบิดโรงเรียนหน้าหนาวเด็ก ๆ จะต้องจุดเทียนไขเรียนกันแน่ ๆ.

แซม เฮาสตัน

ด้วยเหตุนี้ในสมัยกระโน้น เด็กชายหญิงทั้งหลายจึงไปโรงเรียนในฤดูร้อน, ซึ่งจะเปิดหน้าต่างให้แสงสว่างและแสงแดดส่องเข้าไปในห้องเรียนได้เพียงพอตลอดเวลา. และพอเข้าฤดูใบไม้ร่วงน่าแล้งโรงเรียนจะปิดภาค. ตลอดเวลาปิดภาคเด็ก ๆ ก็มีโอกาสช่วยคอยไล่นก ไล่กา ที่จะมากินข้าวโภชน์ในไร่นาเป็นการช่วยเพ่อแม่ได้อย่างดี.

แซม เฮาสตัน มีลูกศิษย์หลายคนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนของเขา นักเรียนจะให้ค่าเล่าเรียนแก่แซมเป็นเงินเพียงไม่กี่คน. นอกนั้นชำระเป็นข้าวโภชน์และผ้าผ่าย ซึ่งเขาเอาไปตัดเสื้อใส่.

เวลาสอนแซมเป็นครูที่ดุ, รักษาวินัยเคร่ง แต่เด็ก ๆ ทั้งชายหญิงก็รักใคร่เขา, นักเรียนจะนั่งบนม้ารองเขียนที่ทำด้วยซุงทั้งต้น, เขาทั้งหลายจะรวมกันกินอาหารที่นำมาจากบ้านในเวลากลางวันด้วยกัน, ส่วนน้ำดื่มนั้นใส่ตุ่มทำด้วยต้นโอ๊คตั้งอยู่กลางสนามสะอาด, ใส, เย็น น่าดื่ม.

แซม เฮาสตัน

ท่านประธานาธิบดีแห่งเท็กซัส.

ภายหลังต่อมา แซม เฮาสตันออกเดินทางไปยังภาคตะวันตกเฉียงใต้อันไกลแสนไกล เขาต้องขี่ม้าของเขาเดินทางถึงราว ๑,๐๐๐ ไมล์ หรือกว่า เพื่อเข้าไปอยู่ในเท็กซัส เขาต้องอดทนในการเดินทางมากทั้งร้อนและเบื่อหน่าย ทางไกลไปตลอดเวลา.

ในสมัยนั้น. เท็กซัสยังเป็นของเม็กซิโก. ชาวเม็กซิโกพากันมาตั้งเลยงปสุสัตว์ทนันกันมาก. ชาวอเมริกันจากสหรัฐก็เข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน. ทั้งสองพวกมักจะทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ กระทั่งการวิวาทครั้งหนึ่งเป็นเหตุใหญ่กลายเป็นเรื่องประทะต่อตรบกันขึ้นในที่สุด.

ในการรบครั้งนั้นกองทหารของเท็กซัสจำนวนเล็กน้อยดัดแปลงโบสถ์ของวัดแห่งหนึ่งเป็นป้อมต่อสู้. ซึ่งเรียกว่าป้อม "อลาโม" เขาตั้งมั่นต่อสู้ด้วยความกล้าหาญอย่างทรหดอยู่ถึง ๑ สัปดาห์, แต่ไม่มีกำลังส่งมาช่วยเลย. รอบๆป้อม

อลาโมมีกองทัพเม็กซิกันจำนวนมากล้อมอยู่. กองทัพใหญ่นี้เข้าโจมตีอลาโมอย่างหนักหน่วงและรวดเร็ว. ในที่สุดป้อมก็แตก ทหารหาญทุกคนในโบสถ์หลังน้อยนั้นก็ถูกฆ่าตายหมด.

"อย่าลืมอลาโม!" เสียงคร่ำครวญนี้ดังไปตลอดทั่วเท็กซัส. ทำให้ชาวเท็กซัสรวมกำลังต่อสู้พวกเม็กซิกัน เพื่อแก้แค้นต่อไปอีก.

เฮาสตันได้รับเลือกให้เป็นแม่ทัพของกองทัพชาวเท็กซัส. เขานำกองทัพของเขาเข้าโจมตีเม็กซิกันอย่างฉลาดและกล้าหาญรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ. ตราบจนกระทั่งกองทัพเม็กซิกันแตกพ่ายพินาศไป และเขาได้ชัยชะนะอย่างเด็ดขาด.

เท็กซัสเป็นประเทศเอกราชที่ไม่ขึ้นแก่เม็กซิโกต่อไปนับแต่นั้นมา. เขามีธงชาติของเขาเอง. ธงชาตินั้นมีดาราดวงเดียว. แซม เฮาสตัน ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเท็กซัสคนแรก.

ต่อมาภายหลังเท็กซัส ได้ตกลงเข้าร่วมเป็นรัฐหนึ่งของ

สหรัฐ. ธงชาติแห่งสหรัฐเพิ่มดาราสำหรับเท็กซัส รัฐใหม่ขึ้นอีกดวงหนึ่ง. และแซม เฮาสตัน ได้รับเลือกเป็นเจ้าเมืองคนแรกสำหรับรัฐเท็กซัสใหม่นั้น.

หลังจากที่เท็กซัสได้กลายเป็นรัฐ ๆ หนึ่งแล้ว, เท็กซัสก็ยังได้รับความเดือดร้อนรบกวนจากปัญหาพรมแดนที่ประชิดติดต่อกับเม็กซิโกเรื่อยมา, สงครามสหรัฐกับเม็กซิโก โดยปัญหานี้เป็นสาเหตุก่อเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่สหรัฐชนะ!

ปัจจุบันนี้, เพื่อเป็นเกียรติระลึกถึงบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งได้เข้าร่วมช่วยให้กำเนิด "รัฐแห่งดาราเดียว" นครที่สวยงามแห่งหนึ่ง ในรัฐเท็กซัสจึงได้ชื่อว่า "เมืองเฮาสตัน."

"เบ้าหลอมเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติ"

สมัญญานามหนึ่งของอเมริกา.

ท่านเคยได้ยินว่าอเมริกาได้สมัญญานามเป็นเบ้าหล่อหลอมบ้างไหม ? ท่านทราบไหมว่าทำไมเขาจึงให้สมัญญาดังนี้?

ในอเมริกาชาติอินเดียนเป็นเจ้าของอยู่อาศัยมาแต่บรรพกาลนานโน้นแล้ว. ต่อมาจึงมีมนุษย์ชาติผิวขาวจากยุโรปมาพบทวีปนี้เรียกกันในสมัยนั้นว่าโลกใหม่. แต่นั้นมาประชาชนแทบทุกส่วนของโลกในประเทศต่าง ๆ ก็พากันเข้ามาอยู่ในอเมริกาเรื่อย ๆ. แรก ๆ ก็พากันเข้ามาแต่เพียงจำนวนเล็กน้อย, ภายหลังจึงหลั่งไหลกันเข้ามาอยู่กันมากทางที่เป็นประเทศสหรัฐอเมริกาทุกวันนี้. พวกอพยพเข้ามาเริ่ม

ผิวถือทางเป็นแบบอเมริกัน ชน. เขากลายเป็น พลเมืองอเมริกัน. เขาพากันส่งลูกหลานเข้าโรงเรียนอเมริกัน. ซึ่งดูคล้าย ๆ กับว่า เขาทั้งหลายทุกชาติทุกภาษาเหล่านั้นถูกไหลกันลงสู่เบ้าหลอมรวม กันจน กระทั่ง ชาติ ทั้งหลายเหล่านั้น ละลายหลอมตัวเข้า. กลาย เป็นชาติอเมริกันแต่เพียงชาติเดียว กระนั้น.

คนที่มาจากอังกฤษและสก็อตแลนด์ เข้าตั้งถิ่นฐานอยู่ทั่วทุกส่วนของอเมริกา คนที่มาจาก สเปนเข้า ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในฟลอริดา, คาลิฟอร์เนีย, และภาคตะวันตกเฉียงใต้. คนที่มาจากนอรเวย์ และสวีเดน. ตั้งภูมิ ลำเนาเป็นฟาร์ม เลี้ยงโคนมทำนมเนยขาย. ชาวเยอรมันมากหลายเข้ามาตั้งถิ่นที่อยู่ในเพนน์ซิลวาเนีย, ชาวอิตาเลียนและฝรั่งเศสเข้ามาอยู่ในนครใหญ่ ๆ หลายแห่ง. ชาวรุสเซียนและเม็กซิกันเข้ามาตั้งทำไร่ผักกาดหัวกันใหญ่โตในตะวันตกกลาง.

นอกจากนี้ชาวจีนจำนวนไม่น้อยเลย พากันเข้ามาอยู่ ทำมาหากินในซานฟรานซิสโก. ซึ่งนครนั้นได้กันส่วนหนึ่งให้พวก

จีนอยู่โดยฉะเพาะเรียกว่า "เชตต์เมืองจีน" ในนครนิว-ยอร์คกม "เชตต์เมืองจีน" อยู่ด้วยเหมือนกัน ชาติอเมริกันไม่ยอมให้พวกจีนเพ่นพ่านเที่ยวอยู่ซอกแซกทั่วไปดั่งในเมืองไทยดอกท่าน. เศรษฐกิจการค้าของอเมริกันจึงไม่ตกอยู่ในมือพวกจีนได้ง่าย ๆ อย่างในเมืองไทยที่ปล่อยให้จีนเข้าแซกอยู่อย่างเสรีเป็นยาดำอยู่ทั่วไป.

ชาวฮอลันดาก็พากันเข้ามาอยู่ในมิชิกัน ในประเทศฮอลันดามีสวนต้นติวหลิบ อันมีดอกสวยงาม เป็นอาชีพกันอย่างมาก. ในอเมริกาเมื่อเขาอพยพเข้ามา เขาก็นำเอาต้นติวหลิบมาปลูกเป็นสวนใหญ่ ๆ แลละลิ่วด้วยเหมือนกัน.

ผู้ที่มาจากไอร์แลนด์ก็เข้าช่วย อเมริกา สร้าง ทางรถไฟสายข้ามประเทศสหรัฐจากฝั่ง มหาสมุทร อัตลันติคเชื่อมฝั่ง มหาสมุทรปาซิฟิก.

ปีหนึ่งชาวไอริช ในอเมริกา ได้จัดงานฉลองวันที่ระลึกนักบุญแปตริค. มีการแห่แหนกันอย่างใหญ่โต. ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๗ มีนาคมของปี. พวกเขาจะสวมหมวกทำด้วยผ้า

แพรทรงสูง. และถูกคุมเสื้อหินส์เชียวใบไม้. พวกเขาจะพากันร้องเพลงไอริชโบราณ. และพากันเล่าเทพนิยายของไอริชโบราณให้ประชาชนฟัง. เขารู้สึกพากพูมใจในประเทศไอร์แลนด์ในดินแดนบ้านเกิดเมือง นอน ที่เขา อยู่มา หลายชั่วอายุคนที่เป็นบรรพบุรุษ ของเขาแล้ว แต่เขาทั้ง หลาย ยิ่ง จะพากพูมใจยิ่งกว่าหลายร้อยเท่าที่เขาเป็นอเมริกัน!

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

ประธานาธิบดีผู้เป็นกัลยาณมิตรแก่ราษฎรทั้งหลาย

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน ยืนนิ่ง ๆ อยู่นานมากในท่ามกลางความเงียบสงัดของป่าไม้. เขาคอยอะไรสักอย่างหนึ่ง. กวางตัวหนึ่งค่อย ๆ โผล่จมูกของ มันออกมาก่อนจากสุมทุมไม้อันหนาทึบ จนโผล่ออกมาเต็มหน้า. มันค่อย ๆ มองดูช้า ๆ ด้วยสายตาอันคำฉลับของมันไป ยังชายหนุ่มร่างสูงผมสีทราย คือ เจ๊ฟเฟอร์สัน. เขายืนนิ่งด้วยรูปร่างเอวเล็กเอวบางของเขา. มันจำเขาได้! และเจ๊ฟเฟอร์สันก็เพ่งดูมันเหมือนกัน.

มันจำเขาได้แน่จนรู้จักเขาดี. มันเชื่องมากจนมันกับเขากลายเป็นเพื่อนกัน ดังนั้นมันจึงกระโดดออกมาจากกอ

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

ไม้อันหนาทึบ, กวางตัวอื่นก็กระโดดตามมันออกมาด้วยตัวหนึ่ง. กวางทั้งหลายจำชายคนนี้ได้เพราะเขาเอาข้าวโภชน์พันธุ์อันเดียมาให้พวกมันกินเสมอ.

ชายหนุ่มผู้นี้เกิดเมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๒๘๖. (ค.ศ. ๑๗๔๓) ในเวอร์จิเนีย. เขาได้เรียน เอ. บี. ซี. บ้างเล็กน้อย. โรงเรียนที่เขาเรียนทาสชาวเบ็นของญาติของเขาคนหนึ่ง เดียวนี้เขาชอบขี่ม้าและเล่นซอของ โปรดของเขามาก. เขามีห้องสมุดส่วนตัวของเขาเองซึ่งการอ่านหนังสือเบ็นของโปรดของเขาอย่างหนึ่ง.

ความลับมากหลายในป่านั้น. หนุ่มโทมัสได้พบปะแล้วมากมายหลายอย่าง เขาพบซุงที่ปกคลุมด้วยหญ้ามอสส์เขียวขจีทั้งๆต้น, หินที่มีรอยใบไม้ติดเบ็นรอยอยู่ทั้งๆใบ. บางทีเขาจะเอาหนังสือติดเข้าไปในป่าด้วย และบีนขึนไปนั่งบนคบไม้ใหญ่ๆอ่าน หนังสือหรือผูกบทเรียนต่างๆของเขา. เขารักชีวิตสงบในป่าดงมาก.

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

บ้านของเขาบนเนิน.

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สันชอบสิ่งต่าง ๆ ที่สวยงามมาก. เขาชอบของแบบบ้านสวย ๆ แบบต่าง ๆ อีกด้วย เมื่อเขาแต่งงานกับภรรยาสาวสวยน่ารักของเขา. เขาสร้างบ้านสำหรับเธอบนยอดเนินแห่งหนึ่งในเวอร์จิเนีย. จากที่บ้านของเขาหลังนั้น เขาสามารถจะแลดูไปยังภูเขาและที่ราบได้โดยรอบ.

บ้านและฟาร์มของเขาเท่านั้นก็ไม่ผิดอะไรกับหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งเป็นสมบัติของเขาเอง. คล้าย ๆ กับเมาท์เวอร์นอนของยอร์จวอชิงตันที่ท่านผู้อ่านจะผ่านมาแล้ว. แต่เจ๊ฟเฟอร์สันสร้างโรงงานต่าง ๆ ของเขาไว้เสียที่ในอีกด้านหนึ่งของเนินนั้น. ซึ่งไม่ทำให้เสียความงามด่นของบ้านไปเลย.

ครัวของเขาไม่เหมือนครัวของชาวอเมริกันสมัยนี้. มันไม่ใช่เตาไฟก๊าซ หรือเตาไฟฟ้าดอกท่าน. ครอบครัวของเจ๊ฟเฟอร์สันสมัยโน้นนั้น. มีเตาไฟฝังก่อด้วยอิฐอย่างใหญ่โตติดอยู่ทางด้านหนึ่งของห้อง. กาต้มน้ำใบใหญ่จะแขวนอยู่กับขอเหล็กเหนือเตาไฟนั้น.

ถ้าบ้านท่านใช้เตาฟืนหุงต้มอาหาร. จึงจะรู้ว่ามันไม่ได้รับความสะดวกเสียเลย.

วันแต่งงานของเขาตรงกับวันขึ้นปีใหม่เสียด้วย. โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สันแต่ผู้เดียวขี่ม้าไปเข้าพิธีแต่งงาน. ต่อจากนั้นมาอีกถึง ๒—๓ สัปดาห์ เขาจึงได้ไปรับเจ้าสาวอันแช่มช้อยของเขามาอยู่ ณ บ้านบนเนิน. เขาทั้งคู่นั่งมาบนรถม้าแต่ตามทางหิมะตกหนักและปกคลุมถนนหนทางจนหนาทึบรถวิ่งลำบากมาก เขาทั้งสองจึงลงจากรถปล่อยม้าขี่ไปคนละตัว. เขาใช้เวลาเดินทางช้ามาก กว่าจะถึงบ้านทุกคนก็หลับหมดแล้ว. มันหนาวเย็นเหลือเกิน เขาต้องก่อไฟขึ้นใหม่ในคืนนั้น.

เจ๊ฟเฟอร์สันร่วมทำงานเพื่อเอกราช.

เมื่อทหารของยอร์จ วอชิงตันกำลังรบเพื่อเสรีภาพแห่งอเมริกาอยู่นั้น โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สันก็กำลังร่วมประชุมกันร่างประกาศเอกราชอยู่เหมือนกัน ท่านได้อ่านคำประกาศความเป็นเอกราชของชนชาติอเมริกันมาแล้วในเรื่อง ยอร์จ

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

วอชิงตันท่านยังคงจำได้. เจ๊ฟเฟอร์สันเข้าต่อสู้เพื่ออิสสรภาพของชาติอเมรกันด้วยคำพูดแทนปืน. เขาต้องทำงานอย่างหนักมาก. และทำทุกอย่างในอันที่จะเป็นแนวหนุนหลังช่วยเหลือยอร์จ วอชิงตัน.

ครั้งหนึ่งเมื่อกองทหารอังกฤษยกเข้ายึดเวอร์จิเนียเจ๊ฟเฟอร์สันกับครอบครัวต้องอพยพหลบหนีจากบ้านบนเนินของเขาไปซ่อนตัวอยู่ทอน, เพราะว่าเวลานั้นเขาเป็นเจ้าเมืองเวอร์จิเนียซึ่งอยู่ในความต้องการของอังกฤษที่จะจับตัวเขาไว้ให้ได้.

คนใช้สูงอายุของเขาสองคน, ซีซ่าร์และมาร์ติน. เป็นผู้อยู่เฝ้าดูแลรักษาเข้าของในบ้าน. ระหว่างเขาลี้ภัยอังกฤษนั้นเขาทั้งสองพากันขนเครื่องเงินเครื่องใช้อันมีค่าลงไปซ่อนไว้ในห้องใต้ดินตรงหน้ามุข, ที่ชาวอังกฤษจะตรงเข้ามาบนเนิน. ซีซ่าร์ลงไปอยู่ในห้องใต้ดิน มาร์ตินยืนอยู่ที่หน้ามุข.

เมื่อมาร์ตินเหลือบเห็นคนสวมเครื่องแบบเสื้อสีแดงแจ๋ใกล้เข้ามา เขาก็ขยิบตาให้สัญญาณแก่ซีซ่าร์. เขามีด

ช่องชั้นลงที่ซ่อนของมีค่าต่าง ๆ เสียทันที. แล้วมาร์ตินก็ห้ายมแย้มแจ่มใสก้าวลงไปต้อนรับทหารอังกฤษเหล่านั้น.

ซีซ่าร์ผู้น่าสงสาร ต้องนั่งจมนิ่งอยู่ในความมืดตื้อของห้องใต้ดินเผ้าสมบัติต่าง ๆ อยู่ตลอดวัน. เขาจะไม่รู้สึกกลัวเลยถ้าสมมุติว่าเจ้าพวกทหารอังกฤษเหล่านั้นเกิดค้นพบเขาเข้า.

ผู้บังคับกองชาติอังกฤษและทหารในบังคับบัญชาของเขาล้วนแต่สุภาพอ่อนโยน. พวกเขาไม่ได้จับต้องหรือนำเอาสิ่งต่างๆ ไปด้วยเลย. เขาค้นดูจนทั่ว ซึ่งซีซ่าร์ในห้องใต้ดินคิดว่าเมื่อไรเขาจะไปกันสักทีหนอ.

เมื่อทหารอังกฤษพากันกลับไปหมดแล้ว ซีซ่าร์ก็โผล่ขึ้นมาจากห้องใต้ดิน. หิวก็แสนหิว, อากาศบริสุทธิ์ก็ไม่มีหายใจ - ซีซ่าร์แทบแย่ทีเดียว.

ประธานาธิบดีคนที่ ๓ ของสหรัฐ.

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของ

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

สหรัฐ เม็อปี่ พ.ศ. ๒๓๔๓ (ค.ศ. ๑๘๐๐) เขาต้องไปอยู่ประจำทำเนียบไว้ท์เฮ้าส์ที่กรุงวอชิงตัน. ทั้ง ๆ ที่แม้ว่าไว้ท์-เฮ้าส์ทำเนียบราชการของประธานาธิบดีจะยังสร้างไม่สำเร็จเรียบร้อย.

เมืองหลวงแห่งชาติยังเป็นนครเพิ่งสร้างใหม่ในเวลานั้น. ถนนยังเป็นหล่มเป็นโคลนในฤดูฝน, ทุก ๆ แห่งรอบ ๆ นครเต็มไปด้วยป่าดง. แม้ใครจะขี่ม้าไปตามถนนหลาย ๆ ไมล์ก็แทบไม่พบใครเลยตลอดจนบ้านช่อง. ยังโหรงเหรงแทบไม่มีคำว่าได้.

บ้านเรือนในนครวอชิงตันสมัยนั้นไม่สู้แข็งแรงเรียบร้อยนัก. ในฤดูหนาวก็ต้องไปขนฟืนมาจากป่าสำหรับใช้ในเตาผิง. น้ำกินน้ำใช้จะต้องไปเชิญเอามาจากน้ำพุแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากไว้ท์เฮ้าส์พอดูอยู่. กลางคืนต้องใช้เทียนไขจุดตามเป็นแสงสว่างของทุก ๆ ห้อง. และต้องคอยแต่เฝ้าจุดอีกบ่อย ๆ เมื่อลมพัดมันดับลงทุก ๆ คราว!

ในสมัยท่านเจ๊ฟเฟอร์สันนี้. ไม่ใช่ของง่าย ๆ สำหรับการ

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

ดูแลรักษาบ้านเรือน. สิ่งต่าง ๆ ที่เขาคิดอยากได้เขาจะไม่ได้อย่างสะดวกดุจทุกวันนี้เลยในสมัยที่เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดี!

การตกลงซื้อขายจำนวนมหึมาของเจฟเฟอร์สัน.

ในสมัยนั้นดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี้ยังเป็นของฝรั่งเศสอยู่ ดินแดนแห่งนั้นคือ ลุซิอานา.

ท่านประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันคิดว่าสหรัฐพึงปรารถนาแผ่นดินเหล่านี้. ท่านจึงส่งคนไปติดต่อทาบทามฝรั่งเศสดูว่าถ้าเขายินดีขายดินแดนบางส่วนบ้างในราคาพอควรก็เอา. เขาได้รับคำตอบจากฝรั่งเศสอย่างประหลาดใจมาก ที่ฝรั่งเศสยินดีขายมันหมดเลยไม่แบ่งขาย. ในราคา ๑๕ ล้านดอลล่าร์เท่านั้น.

ลุซิอานานี้แบ่งออกได้อีกกว่า ๑๐ รัฐ. เมื่อเป็นของสหรัฐมันเป็นดินแดนอันแสนจะอุดมสมบูรณ์ก่อความมั่งคั่งให้ทุก ๆ

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

รัฐ. ท่านคงคิดว่าท่านเจ๊ฟเฟอร์สันตกลงราคาซื้อขายไว้ได้ดีมากทีเดียว.!

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีถึงสองครั้งติดต่อกัน. ตลอดเวลา ๘ ปีเขาเป็นประธานาธิบดีที่ดีมากคนหนึ่ง เมื่อหมดอายุในตำแหน่งประธานาธิบดีแล้วเขาก็กลับไปอยู่บ้านบนยอดเนินของเขาดังเดิม.

ชีวิตที่บ้านของเขามีความสุขยิ่งคนหนึ่ง. เขาจะขี่ม้าออกไปเที่ยวเสมอทุก ๆ วันหลังจากงานในฟาร์มเลิกแล้วเพื่อตรวจดูในวันหนึ่ง ๆ. มีประชาชนมาเยี่ยมเขาเสมอมาก ๆ แทบทุกวัน บางทีพวกเขาจะพักอยู่กับเขาตลอดคืนหรือมีฉะนั้นหลาย ๆ สัปดาห์ทีเดียว. บางคราวในบ้านของเขาเวลากลางคืนมีคนมาเยี่ยมและพักอยู่ถึง ๕๐ คนก็มี.

เขาได้เป็นหัวแรงช่วยวางแผนผังก่อสร้างมหาวิทยาลัยแห่งเวอร์จิเนีย. เขาจะขี่ม้าจากบ้านไปยังสถานที่ก่อสร้างมหาวิทยาลัยแห่งนี้ทุก ๆ วัน. วันไหนถ้าเขาไม่ได้ไป, เขาก็

จะคอยใช้กล้องส่อง ทางไกล ส่องดู ไปจาก บ้านบน ยอดเนิน ของเขา.

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สันมีอายุยืน คนหนึ่งและ ใช้เวลาตลอด ชีวิตของเขาทำสิ่งที่มีประโยชน์เสมอ. เขาถึงแก่กรรมในวัน ที่ ๔ กรกฎาคม. เมื่ออายุของเขาได้ ๘๓ ปี.

เจ๊ฟเฟอร์สันให้อะไรไว้กับชาวอเมริกัน?

ในนครวอชิงตัน มีตึกสร้างด้วยหินสีขาวสะอาดหลัง หนึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวใกล้แม่น้ำ. นั่นคือ อนุสาวรีย์ที่สร้าง ขึ้นเป็นเกียรติยศแก่ โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน ในฤดูใบไม้ผลิต้น เชอรี่ที่ปลูกไว้รอบๆตึกอนุสาวรีย์หลังนี้จะส่งช่อมวลและดอก อันบานสีขาวดารดาษอยู่อย่างสวยงามยิ่งนัก.

บนฝนังของ ตึกหลัง นี้อยน มีข้อ ความคด ความเชื่อใน บางสิ่งบางอย่างของเจ๊ฟเฟอร์สันจารึกไว้. เช่นท่านเชื่อว่า **ทุกๆคนมีสิทธิในการคิดและการพูดความจริง.** นคือ เสรีภาพในการพูด. เขามีความเชื่อมั่นว่า **ทุกๆคนไม่ว่า**

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

ไพร่ผู้ดีมีจนมีสิทธิที่จะเข้ารับการศึกษาได้เสมอหน้ากันหมด. นี่คือสิทธิเสมอภาคในการศึกษา!

ทุกวันนี้ท่านก็มีสิทธิต่างๆตามรัฐธรรมนูญและประกาศสิทธิมนุษย์ของขงค์การสหประชาชาติ. หลายประการด้วยกัน ซึ่งท่านอาจคิดว่ามนุษย์ทั้งหลายจักได้รับสิทธินี้ด้วยกันทุกคนเช่นเดียวกันกับท่าน. แต่มนุษย์ทั้งหลายหาได้รับอิสสรภาพ, เสรีภาพ, สิทธิเสมอภาคถ้วนหน้าไปทั่วทุกตัวคนดังท่านคิดไม่. โทมัส เจฟเฟอร์สัน ทำงานของท่านอย่างหนักเพื่อนำเอาอิสสรภาพมาสู่ชาวอเมริกัน และยอร์จ วอชิงตันรบด้วยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว เพื่ออิสสรภาพเช่นกัน. ตราบจนกระทั่งอเมริกันเป็นอิสสรภาพ. อเมริกาเป็นเอกราชมาจนทุกวันนี้.

อิสสรภาพเป็นของขวัญอันล้ำค่า. ผู้ใดมีอยู่แล้วย่อมหวงแหน, ผู้ที่ยังไม่มีหรือเคยมีแต่เสียสิทธิอิสสรภาพนั้นไป. ก็ย่อมจะดิ้นรนเอากลับคืนมา แม้จะต้องเอาชีวิตเข้าแลก. อิสสรภาพสำหรับชาติและเอกราชสำหรับประเทศเหล่านี้.

โทมัส เจ๊ฟเฟอร์สัน

ท่านจะต้องศึกษาหาวิธีใช้มันด้วยความฉลาดอย่างที่สุดและดีที่สุด, หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องสูญเสียมันไปอย่างน่าเสียดายอย่างแน่นอน.

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ประธานาธิบดีโคบาล.

เจ้า อาชาตัวใหม่ช่างแสนรู้เมื่อเอาออกขับขี่แสดงท่าผาดโผนพลิกแพลงได้อย่างร่าเริง. เทดดีกระโดดขึ้นขี่หลังมัน โดยเร็วแล้วเขาก็หกชะเมนบนอานเท้าทั้งสองขณะที่มันห้ออยู่เต็มฝีเท้า. แต่ภายหลังเมื่อกลับลงนั่งขี่ตามปรกติ เจ้าอาชาแสนรู้ก็จะวิ่งเรียบสุภาพอย่างธรรมดา. พาเทดดีนายบนหลังมันวิ่งไปอย่างน่ารัก.

นอกจากม้า, เทดดียังมีหนูเล็กๆ อีก ๔ ตัว เป็นหนูสีขาวตาแดงเสีย ๒ ตัว เจ้าคนเชื่องมากชอบไต่ขึ้นไปนั่งอยู่ตามคอเสื้อเขาบ้าง และวิ่งเข้าวิ่งออกในกระเป๋าของเขาบ้าง ส่วนอีกคู่หนึ่งเป็นหนูสีน้ำตาลนัยน์ตาดำ. มันเป็นหนูธรรมดา.

แต่เขาก็ชอบมันยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น.

เทดดี้ รูสเวลต์ เกิดในนครนิวยอร์ค เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๐๔ (ค.ศ. ๑๘๕๘) ชื่อจริงตัวหน้าคือ ทีโอดอร์ ไม่ใช่เทดดี้ แต่ทุก ๆ คนชอบเรียกเขาว่าเทดดี้.

บิดาของเทดดี้เป็นคนมั่งมี. เขาชอบพาลูก ๆ ของเขาเดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ ไกล ๆ เสมอ. เขามีบ้านสำหรับฤดูร้อนอันมีบริเวณโดยรอบ ๆ เป็นป่าและไร่นา. ที่นั่น, เทดดี้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเที่ยวหาหนูเล็ก ๆ ตามท้องนา และได้ศึกษาหาความรู้ในเรื่องนกต่าง ๆ ในท้องถิ่นนั้นอย่างกว้างขวาง. จนทำให้เขารู้จักชื่อเพลงของนก นานาชะนิดนั้นอย่างดีคนหนึ่ง.

เทดดี้เป็นโคบาล.

เทดดี้มนุษย์ชอบทำงานกลางแจ้งตากแดดกรำฝน, ดังนั้นพอเขาเป็นหนุ่มฉกรรจ์ขึ้น, เขาก็ไปซื้อคอกปศุสัตว์ใหม่แห่งหนึ่งในภาคพื้นตะวันตก. เมื่อเขาไปดำเนินงานคอก

ส่วนตัวนั้นเขาแต่งตัวแบบโคบาลพื้นเมือง. และออกไปร่วมมือกับพวกโคบาลของเขาเสมอ. เขามีวัวนมฝูงใหญ่ และแพะแกะกับฝูงม้าตัวเล็ก ๆ แข็ง แรง อันเป็นม้าพันธุ์พื้นเมือง ดังเดิมของอเมริกาอีกฝูงหนึ่งด้วย.

ลูกชายเล็ก ๆ ของโคบาล ของ เขาคนหนึ่ง ชอบ ม้ามาก. แต่เช้าตรู่เจ้าหนูน้อยคน นจะ นั่งอยู่บน หลังม้าออก ต้อนฝูงสัตว์ไปเลี้ยงในทุ่งกับพวก โคบาล ทั้งหลาย ด้วย เหมือน กัน. สักราวชั่วโมงหนึ่งเจ้าหนูก็จะควบม้ากลับมาคอกบ่สุสัตว์อีก และคราวนี้เขาจะขี่ม้าหน้าเทดดไปกลางทุ่ง ในเมื่อวันนั้นเทดดออกตรวจงานของเขา.

สงครามระหว่างสเปนกับอเมริกัน.

เมื่อสงครามระหว่างสเปนกับอเมริกาเกิดในปีพ.ศ.๒๔๔๑ (ค.ศ. ๑๘๙๘) เทดดได้สมัครเข้ารบเพื่อชัยชะนะมาสู่ชาติอเมริกันด้วย. เขาได้ชักชวนเพื่อนฝูงพรรคพวก โคบาลจำนวนมากมาสมัครทหารพร้อมกับเขาด้วย และโคบาลทั้ง

หลายเหล่านี้แต่ละล้วนเป็นนักขับขี่ม้าเก่งและดี ๆ ทั้งนั้น. เขาพากันขนานฉายาพวกเขาว่า "พวกห้อปานพายุ."

กองทหารพวกห้อปานพายุนี้ไปรบในเกาะคิวบา. เขารบกันกล้าหาญมาก. บางคนถูกฆ่าตายและบางคนก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสกันบ้าง.

หลังจากการรบครั้งหนึ่ง, เทดดี้ได้ไปยังโรงพยาบาลสภากาชาดแห่งหนึ่งเพื่อซื้อของขวัญ จำพวก อาหาร, ขนมต่าง ๆ และผลไม้บ้างไปเยี่ยมเพื่อนทหารหาญที่ รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนั้น. เมื่อเขาได้แสดงความจำนงจะซื้อ ของชำร่วยทหารป่วยเจ็บเหล่านี้แก่ คลารา บาร์ตันผู้ อำนวยการโรงพยาบาลนั้น คลาราบาร์ตันกลับ สั่นศีร์ษะของเธอพร้อมกับกล่าวว่า

"คุณจะซื้อมาแจก หวาดไหวหรือ, นับ ๆ ล้าน เหรียญดอลล่าร์ก็จะไม่พอ."

คลารา เข้าใจว่าเทดดี้ไม่มีสตางค์ ! แต่เทดดี้ชักไม่พอใจและเสียใจจนคลาราสงสาร จึงพูดกับเขาต่อไปว่า

"แต่คุณจะซ้อกตามใจ, เดียวจะว่าดิฉันขัดศรัทธา".

คราวนเล่นเอาเทดดยมออกมาได้. เขาเบิดปากยิงฟัน ขาวเบ็นเงาหัวเราะและชอบใจ. แล้วเขาก็จัดการสั่งของต่าง ๆ ที่จะนำมาช่วยทหารป่วย.

ถุงของขวัญขนาดใหญ่ใบหนึ่งบรรจุของต่าง ๆ อย่างเต็มจนหนักพอที่จะไม่สามารถแบกไปได้ทีเดียว. แต่เขาก็สามารถที่แบกเอามาจนได้ แล้วเขาก็กลับค่ายพัก.

เมื่อสงครามยุติลง. เกาะคิวบาได้ชะนะและเป็นอิสรภาพ. ไม่ต้องอยู่ในร่มธงอาณานิคมของสเปนอีกต่อไป. ยิ่งกว่านั้นกำรีแพ้สงครามอเมริกาคราวนั้น สเปนยังต้องเสียเกาะอื่น ๆ ต่าง ๆ ไปอีกด้วย และตกเป็นของอเมริกาต่อมา. เกาะหนึ่งก็คือ ปเออโต ริโค ในมหาสมุทรอัตลันติค. เกาะอื่นที่สำคัญ และ อเมริกา ได้มาจาก สเปนคราวนั้นก็คือเกาะฟิลิปปินส์ในมหาสมุทรปาซิฟิก. ท่านมีความรู้เรื่องเกาะต่าง ๆ เหล่านี้มาก่อนบ้างหรือยัง?

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ประธานาธิบดีโคบาล

เมื่อทีโอดอร์ รูสเวลต์ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา. โคบาลพวก "ห้อปานพายุ" บางคนพากันมาเยี่ยมเยียนเขา. พวกนี้มากันเป็นขะบวนแห่ใหญ่ขะบวนหนึ่ง. พอมาถึงก็ชักแถวควบม้าวนไปรอบ ๆ ท่านประธานาธิบดีคนใหม่พร้อมทั้งโบกมือไชโยโห่ร้องกันกึกก้องสนั่นหวั่นไหว.

อย่างรวดเร็ว 'ห้อปานพายุ' คนหนึ่งควงเชือกบาศก์ของเขาเหวี่ยงไปรอบตัว ชายคนหนึ่งที่กำลังเดินอยู่ข้าง ๆ ทางไว้ได้ ชายคนนั้นโกรธมาก แต่พวกโคบาลต่างพากันสนุกสนาน และแล้วก็ขอโทษขอโพยเสร็จเรื่องกันไป! ทุกๆ คนมาสำแดงความยินดีอวยชัยให้พรแก่เทดดีแต่ละคนด้วนร่าเริงสนุกแจ่มใสกันทั้งนั้น.

ระหว่างที่ทีโอดอร์ รูสเวลต์เป็นประธานาธิบดี. คลองปานามากำลังอยู่ในระยะเพิ่งเริ่มขุดสร้าง. คลองนี้เป็นคูอันมหึมาที่ตัดข้ามแผ่นดินและทะเลสาบบางแห่ง เพื่อเป็นทาง

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ถัดจากมหาสมุทรอัตลันติคทะลุติดต่อกับมหาสมุทรปาซิฟิก คลองที่ขุดนี้ลึกยิ่งนัก เรือใหญ่กินน้ำลึกสักเท่าใดก็แล่นผ่านไปได้. คลองนี้ตัดผ่านเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งชื่อเมืองปานามา.

เมื่อคลองนี้ขุดสร้างสำเร็จแล้วเรือเดินสมุทรทั้งน้อยใหญ่ ก็แล่นผ่านคลองนี้ไปมาถึงกัน ระหว่างมหาสมุทรอัตลันติค และมหาสมุทรปาซิฟิก. ก่อนที่จะขุดถัดคลองนี้ เรือจะต้องแล่นอ้อมทวีปอเมริกาใต้ทั้งทวีปเสียเวลาเสียค่าใช้จ่ายและไม่สะดวกนานาประการ เมื่อมีคลองนี้แล้วประหยัดความหมดเปลืองต่าง ๆ ได้มากทีเดียว.

เล่นขบขันกับท่านประธานาธิบดี.

ครอบครัวของทีโอดอร์ รูสเวลต์ เป็นครอบครัวที่ใหญ่ครอบครัวหนึ่ง. เด็ก ๆ ของเขาจะเล่นตลกขบขันกันอย่างสนุกสนานเสมอเมื่ออยู่ที่ไวท์เฮาส์. เช้าวันหนึ่งในคริสต์มาส พวกพ่อหนูแม่หนูเหล่านี้พากันยกขบวนกันเข้าไปยังห้องของ

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ท่านประธานาธิบดี. ก่อนที่เราจะขึ้นไป. เจ้าสุนัขของพวกเรา
ตามขึ้นไปด้วยพรวดพราดกระโดดขึ้นไปนั่งอยู่บนกลาง เตียง
นอนของเทดดี. แล้วหนึ่งในพวกเราก็เปิดหีบ ใหญ่สำหรับ
เก็บของขวัญที่จะให้ในวันคริสต์มาสขึ้น และแล้วต่างคน
ต่างก็ตรงเข้ารื้อค้นเอาตามพอใจอย่างสนุกสนาน!

เมื่อพวกเด็ก ๆ เหล่านี้ได้หยุดพักชั่วคราวในฤดูร้อน เรา
ก็พากันออกไปพักผ่อนในชนบท, ที่นั่นเราชอบเล่นแข่งขัน
"วิ่งวิบาก." คือระหว่างทางจะมีอะไรต่ออะไรขวางหน้าอยู่
จะต้องผ่านไปให้ได้ การเล่นนี้เป็นแนวความคิดของ เทดดี
รูสเวลต์.

เทดดีจะเป็นผู้นำเสมอในการเดินทางวิบากที่ว่านี้. เปรียบ
เทียบกับประมุขบริหารกิจการ ของ ประเทศชาติ ก็คือจะต้อง
ยึดเป็นหลักปฏิบัติอย่างหนึ่งที่เดียวว่า การประกอบกิจใด ๆ
จะต้องมุ่งผ่านพ้นอุปสรรคข้อขัดขวางสะกัดกั้นใด ๆ ใน วิถี
ดำเนินการนั้นให้ได้อย่างหมดสิ้นจนบรรลุถึงจุดหมายอย่าง
ไม่ท้อถอยนั่นเอง.

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

ท่านคิดไหมว่า, คนเป็นหลักที่ควรถือควรปฏิบัติตามอย่างแพร่หลายทั่วไป? แล้วท่านเล่า, ท่านพ้นผ่านอุปสรรคเพื่อความก้าวหน้าสร้างสรรค์ชีวิตให้ประสพลาภ, ยศ, สรรเสริญ และความสุขบ้างแล้วหรือยัง?

การจัดตั้งสวนสาธารณะแห่งชาติ เพื่อสงวนพันธุ์สัตว์ป่าและป่าไม้ของชาติ.

ทีโอดอร์ รูสเวลต์มีความคิดในเรื่องสงวนสมบัติ ธรรมชาติของประเทศอย่างยิ่ง. ท่านเข้าใจไหมว่า "สมบัติธรรมชาติ" นั้นหมายความอย่างไรกัน?

สมบัติ ธรรมชาติอเมริกันบนภาคพื้นอเมริกาที่ทีโอดอร์ รูสเวลต์เอาใจใส่และเห็นควรที่จะออกกฎหมายคุ้มครองสงวนกันไว้บ้างนั้น มีต้นไม้บางชนิดหลายอย่าง, แร่ถ่านหิน, แร่น้ำมันหิน (ปิโตรเลียม) แร่เหล็ก และอื่น ๆ อีกมากมายหลายอย่าง ๆ ที่เป็นทรัพยากรของประเทศ หรือแม้แต่ทั่วโลก! น้ำในแม่น้ำลำห้วย คลอง, ดินอันอุดมบน

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

เขตต์เกษตรกรรมของ ประเทศ, สัตว์ป่าและสัตว์พาหนะ ตลอดจน นก ทั้งหลาย นานา พันธุ์ ในป่าดง ก็ เป็น ส่วน หนึ่ง ทรัพยากรธรรมชาติของเราเหมือนกัน. ส่งเหล่านถ้า ไม่มี กฎหมายของประเทศบัญญัติห้ามหวงกัน บ้าง แล้วก็จะ สูญ สันเสียหายเกิดภัยใหญ่หลวง แก่ประเทศชาติได้.

รูสเวลต์ได้เริ่ม งาน ตามความ คิดของ เขา, ประกาศ สงวนป่าบางแห่งมากมายหลายตำบลเพื่อจัดเป็นส่วนสาธา-รณะแห่งชาติ. ป่าเหล่านี้ดูคล้าย ๆ สวนสาธารณะมหึมาสวน หนึ่ง ๆ นั่นเทียว. บางแห่งมีเนื้อที่ตั้ง ๓ - ๔ ล้านไร่ก็มี. เขา ประกาศรับสมัครคนเข้าเป็นตำรวจรักษาป่า คอย ตรวจ ตรา คุ้มครองส่วนสาธารณะแห่งชาติเหล่านี้อย่างพอเพียง. กอง ตำรวจรักษาป่าจะคอยรักษาเหตุการณ์เช่น เมื่อไฟไหม้ป่า ก็ตัดต้นไฟริบดับมิให้ลุกลามต่อไป, คอยดูแลมิให้ใครเข้า ตัดโค่นทำอันตราย แก่ ต้นไม้ในป่า. และ คอยระวัง อันตราย ให้แก่สัตว์ป่าทั้งปวง ฯลฯ เป็นต้น.

ประชาชนก็ยังมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะ เข้าไป เที่ยว หรอพัก

ทีโอดอร์ รูสเวลต์

แรมกันได้ในสวนสาธารณะแห่งชาตินั้น ๆ เหล่านั้น ถ้าหาก
ว่าประชาชนคนนั้น ๆ ระมัดระวังเชื่อฟังระเบียบข้อบังคับ
ต่าง ๆของเจ้าพนักงานรักษาป่า. แต่ประชาชนเห็นประโยชน์
แห่งการสงวนสมบัติธรรมชาติของท่านทีโอดอร์ รูสเวลต์ได้
อย่างดี จึงมิได้มีผู้ใดขัดขืน หรือฝ่าฝืนเลย.—

สมบัติธรรมชาติในประเทศหนึ่งไม่ใช่สมบัติของใครคน
ใดคนหนึ่งโดยฉะเพาะ. แต่เป็นสมบัติของประชาชาติแห่ง
ประเทศนั้นทั้งหมด จึงควรช่วยกันสงวนไว้.

วูดโรว์ วิลสัน

มหาบุรุษอเมริกันผู้สร้างสันติภาพแก่โลก.

พวก พ่อหนุกำลังตีลูกบอลของเขา ออกไปโดยแรงด้วยไม้ตีของเขา และออกวิ่งโดยเร็วไปยังที่มั่นแห่งแรก. ในขณะนั้นก็มีกำลังเดินตัดข้ามสนามมา. ในมือเขามีเบสบอลลูกใหม่ และกำลังควงไม้ตีอันใหม่อยู่เป็นเงามันแปลบปลาบ.

ชุดเบสบอลในสนามที่กำลังเล่นต่างพากันดูทอมมี่. พ่อหนุอายุ ๑๐ ขวบ ที่กำลังเดินมา. เขาสรวมแว่นตาบนดวงตาสีน้ำเงินของเขาอย่างโก้เก๋, ผมสีเหลืองดูเป็นมันระยับดังกับทองคำในท่ามกลางแสงแดดกำลังร้อน. เขาเป็นลูกชายของผู้ผึกสอนคนใหม่, และเขามีบ้านอยู่ใกล้ถนนอีกด้วย.

วูดโรว์ วิลสัน

เด็ก ๆ ทั้งหลาย พากันร้องชวน ให้ทอมมีร่วม ชุดเบส-บอลล์กับพวกเขา. ลูกบอลล์ของเขาทำด้วยไหมพรมและแถบริบันอย่างแน่นหนา. ซึ่งบางทีกำลัง ๆ เล่นกันอยู่มันก็ขาดออกไปเสียแล้วทั้ง ๆ ที่ยังไม่จบเกมส์ บอลล์ลูกใหม่และไม้ตีของทอมมีมันช่างน่าขบขันยิ่งนักถ้าเอาออกเล่นกัน!

หลังจากนั้นมา. ทอมมี วิลสันได้วางข้อบังคับการเล่นแข่งขันเบสบอลล์ขึ้น เขาเป็นหัวหน้าชุด เด็ก ๆ ในชุดเรียกว่าพวก "ไล้ท์ฟุต"

โทมัส วูดโรว์ วิลสันเกิดในรัฐเวอร์จิเนีย เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๓๙๙ (ค.ศ. ๑๘๕๖) หลังวันคริสต์มาส ๔ วัน.

เมื่อทอมมีโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่, เขาตัด "โทมัส" คำแรกในชื่อของเขาทิ้ง ใช้วูดโรว์คำที่ ๒ เป็นคำขึ้นต้น ดังนี้ชื่อของเขาจึงเหลือเพียง "วูดโรว์ วิลสัน" เขาเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์อยู่ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่ง และที่นั่นเขาได้ช่วยส่งเสริมตั้งชุดฟุตบอลล์ของวิทยาลัยขึ้นด้วย.

วูดโรว์ วิลสัน

บ่ายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง. ชุดฟุตบอลล์ของวิลสัน ได้ลงสนามแข่งขันกับชุดฟุตบอลล์คณะหนึ่ง และแพ้การแข่งขันเรื่อย ๆ เพราะสนามเป็นหล่มโคลนมากด้วยฝนตกกระหน่ำลงมา ผู้เล่นจะลื่นหกล้มในเวลาวิ่งเสมอ.

วูดโรว์ วิลสันนั่งอยู่ท่ามกลางลูกศิษย์แห่งวิทยาลัยของเขาซึ่งพากันมาดูการแข่งขันครั้งนี้อย่างคับคั่ง พวกเหล่านี้พากันเงียบหงอยเครื่องซริมอย่างกับนกเค้าแมวไปหมด.

ทันใดนั้นวิลสันได้ลงมาจากอัฒจรรย์ไปยืนอยู่หน้าแนวศิษย์ของเขา เขาสวมรองเท้ายางทรงสูงและสวมเสื้อกันฝนมีปกสูงถึงลูกคางกันฝนเบียก. เขาเริ่มแกว่งร่มให้จังหวะและนำเหล่าศิษย์เชียร์เพลงหนุนชุดนักฟุตบอลล์ของเขา ทุกคนร้องตามพร้อม ๆ กันอย่างได้จังหวะอันเชียร์ปลุกใจอย่างหนัก. ชุดฟุตบอลล์ฝ่ายเขาในสนามเริ่มเล่นดีขึ้นทันที. เมื่อหมดเวลาแข่งขัน ปรากฏว่าฝ่ายเขาทำคะแนนที่เสียเปรียบอยู่มากมายก่อนวิลสันจะนำเชียร์อย่างหนักนั้นตั้งขึ้นมาเอาเสมอกันไปได้.

วูดโรว์ วิลสัน

บุรุษร่างสูงในเสื้อคลุมกันฝนผู้แกว่งร่มให้จังหวะและเชียร์เพลงหนุนทีมฟุตบอลอย่างดังก้องฝูน. ในวันหนึ่งข้างหน้าได้กลายเป็นผู้ปกครองวิทยาลัยใหญ่แห่งหนึ่ง, แล้วจึงเป็นผู้ว่าราชการนิวเยอร์ซี. และในที่สุดก็ได้เป็นประธานาธิบดีแห่งประเทศของเขา.

งานในหน้าที่ประธานาธิบดีของวิลสัน.

เมื่อเขาได้เป็นประธานาธิบดี, วิลสันทำงานหนักมากเพื่อช่วยราษฎรที่ยากจน. เขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ผู้ยากจนเหล่านั้นเปลี่ยนสภาพอยู่ดีกินดีขึ้นกว่าเดิม. เขาต้องการให้พวกคนจนมีบ้านอยู่ของเขาเอง, ให้มีเวลาได้ศึกษาเล่าเรียนและอ่านหนังสือต่าง ๆ, ให้ได้มีโอกาสได้รับการออกกำลังและเล่นเกมส์ และให้ได้พังดนตรีที่ไพเราะห์อกด้วย.

เขามีอารมณ์ขันรักสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วย, แม้แต่ในขณะที่ต้องทำงานในหน้าที่ประธานาธิบดีอย่างหนักอยู่ก็ตาม เขามักจะเล่านิทานหรือเรื่องตลกขบขันดี ๆ ให้ผู้ฟังหัวเราะกัน

อย่างสนุกสนาน. และเขายังมีความสามารถในการว่าโคลง
กลอนขัน ๆ ด้วยปากเปล่าเป็นอย่างดีอีกด้วย เช่นเวลาเขา
ยืนส่องกระจกดูตัวเขาเองอยู่ เขาจะว่ากลอนสดอย่างขัน ๆ
ดังนี้

"ฉันไม่รู้ ว่าฉันสวย ด้วยหรือไม่,
เหมือนดาวใหญ่ งามล้ำเพา ใช่เราหนา.
อีกมากหลาย สวย, แต่ไกล ในนภา.
ส่วนหน้าตา ฉันงามไหม? ฉันไม่รู้.
เพราะเหตุว่า หน้ามันยืน ฉันยืนหลัง.
ดูจะดัง ประชาชน ไปหน้าอยู่.
ฉันอยู่หลัง— —เห็นหลัง, หน้า— ไม่ได้ดู.
ฉันสวยหรู หรือเปล่าท่าน? ดูฉันที ๆ"

สหรัฐเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ ๑.

หลังจากที่สหรัฐอเมริกาเข้ากับสัมพันธมิตรร่วมสงคราม
เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๖๐ (ค.ศ. ๑๙๑๗) วิลสันก็มี

วูดโรว์ วิลสัน

เวลาสนุกชบชันน้อยลง สงครามครั้งนั้นเรียกว่า “สงครามโลก” เพราะว่ามีหลายประเทศแทบทั่วโลกเข้าสงครามคราวนั้น (เดี๋ยวนี้เรียกสงครามครั้งนั้นว่าสงครามโลกครั้งที่ ๑. ท่านทราบไหมว่าทำไมจึงเรียกเช่นนี้) ทหารอเมริกันกว่า ๒ ล้านคนถูกส่งข้ามมหาสมุทรไปรบในยุโรป ครั้งนั้นทหารอเมริกันตายในสมรภูมิไปหลายพันคน สงครามครั้งนี้ไทยเราก็ได้เข้าร่วมสัมพันธมิตรโดยส่งกองทหารไปร่วมรบในยุโรปด้วยเหมือนกัน.

ในสหรัฐอเมริกา ราษฎรพลเมืองที่อยู่ข้างหลังก็พยายามช่วยเหลือเพื่อชะนะสงคราม คราวนี้ด้วยการประหยัดต่าง ๆ อย่างพร้อมเพรียงกันทั่วประเทศ เช่นวันอังคารไม่กินเนื้อสัตว์ เพื่อประหยัดเนื้อสัตว์, วันจันทร์ไม่กินข้าวสาลี เพื่อประหยัดแป้งข้าวสาลี, วันอาทิตย์หยุดใช้รถยนต์ เพื่อประหยัดน้ำมันเชื้อเพลิง ดังนี้เป็นต้น.

ในที่สุดสงครามก็ผ่านพ้นไป วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (ค.ศ. ๑๙๑๘) เป็นวันสงบศึกทหารชาติต่าง ๆ

วูดโรว์ วิลสัน

ทั้งชาติ เยอรมัน และพวก ที่เป็น สมุนของ เยอรมัน ข้าศึก ถูก
ปลดชาวุธยอมจำนนพ่ายแพ้ เขาทั้งหลายถูกสัมพันธมิตร
โจมตีอย่างยับเยิน สัมพันธมิตรของอเมริกาได้ชัยชะนะ.

เสียงนกหวีดก้องกังวาลขึ้น, ธงชาติโบกสะบัดมาแต่
ไกล ระบวนแห่อันเต็มไปด้วยเสียงตะโกนไชโยโห่ร้องยินดี
หลังสงครามสงบ เคลื่อนมาตามถนนอย่างครื้นเครง ประชา-
ชนหวังที่สุดว่าสงครามมหาประลัยโลก อันเลื่องลือไปทั่ว
โลกครั้งนั้นจะสิ้นสุดลง เป็นสุดท้ายและไม่มีสงครามใดๆ
เกิดขึ้นในอนาคตอีกเป็นแน่ คนชั้นลูกหลานของเขาจะไม่
ต้องไปสงครามอีก เขาพากันเชื่อดังนั้น! หวังกันเช่นนั้น
ทุกถ้วนหน้า.

วูดโรว์ วิลสันข้ามไปฝรั่งเศสเพื่อช่วยสร้างวิธีรักษาสัน-
ติภาพของโลกขึ้น หลังสงครามโลกครั้งแรกนั้น เขามีแผน
การหลายวิธีที่จะรักษาสันติภาพของโลกไว้ให้ดำรงคงอยู่เป็น
นิตย์นิรันด์ เขาทำงานหนักมากเพื่อผลิตแผนวิธีการเหล่านั้น
ออกมา จนกระทั่งสำเร็จ, สันนิบาตชาติกำเนิดขึ้นเพื่อเป็น

วูดโรว์ วิลสัน

องค์การกลางของโลกสำหรับรักษาสันติภาพถาวรต่อไป--
แต่ --- แผนการของเขาล้มละลายภายหลัง เพราะ
บางประเทศไม่ร่วมมือด้วยอย่างจริงจัง --- เขามรณภาพ
ไม่ทันดูผลละลายของเขาอย่างน่าเศร้าใจในต่อมา. !

ทุกวันนี้ประชาชน พากัน คิดถึง ความคิดของ วิลสันและ
แผนการสันติภาพถาวรของโลกอย่างดีนั้นเสมอ. ชาวอเมริ-
กันนับถือวูดโรว์ วิลสันมิมีวันลืมว่า เขาเป็นประธานาธิบดี
ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของเขา.

แฟรงกลิน ดี. รสเวลต์
ประธานาธิบดี แห่ง สามัญชน.

หมู่ เด็ก ๆ พากันวิ่งเข้าประตูมาในสนามแห่งทำเนียบไวท์เฮ้าส์ พวกเขาหวดระกร้าเต็มไปด้วย. ไข่อีสเตอร์, สีต่าง ๆ สลับกันจนแลเห็นเป็นสีรุ้ง. พวกเขาพากันนำเอามาในงานอีสเตอร์ปาร์ตของท่านประธานาธิบดี.

อีสเตอร์-เดย์ คือวันฉลองที่ระลึกวันที่พระมหาเยซูคริสโตกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในวันอาทิตย์วันหนึ่งอยู่ในราวเดือนมีนาคมหรือต้นเดือนเมษายนของปีหลัง จากที่ท่านถูกตรึงตายบนไม้กางเขนเมื่อวันศุกร์ใหญ่มาแล้ว ๓ วัน. เป็นการฉลองของคริสตร์มาม่กะชนทั้งหลาย.

ท่านประธานาธิบดีรูสเวลต์ยืนอยู่บนหน้ามุขใหญ่หน้า

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

ท่านเป็นบุคคลที่ต้อนรับเด็ก ๆ หญิงชายเหล่านั้น. เขาและนาง รูสเวลต์ โบกมือ และยิ้ม พลางพูด ทักทาย เด็ก ๆ ด้วย คำว่า "ความสุขในวันอีสเตอร์จงมีแด่หนู ๆ ทุกคน"

แล้วเด็ก ๆ เหล่านั้นจะพากันไป บน ยอด เนิน น้อย ๆ ในสนาม. เขาพากันกลิ้งไข่อีสเตอร์ลงไปจากยอดเนินถูกแรก ๆ ตกลงไม่แตกเลย.

เขาจะหัวเราะและตะโกนเฮฮาเอ็ดตะโรทีเดียว. เมื่อไข่ใบหนึ่งถูกกลิ้งลงไปแตกออก.

ประเพณีกลิ้งไข่อีสเตอร์ ในวันอีสเตอร์นี้เป็นประเพณีโบราณเก่าแก่อย่างหนึ่ง. เด็ก ๆ ชายหญิงจากยุโรป. เข้ามาในรัฐเพนซิลวาเนีย ได้นำเอาประเพณีนี้มาปฏิบัติด้วย. เป็นเวลานมนานมาแล้ว. มันเป็นพิธีอันโก้เก๋อย่างหนึ่งที่ประชาชนเหล่านั้นใช้เป็นงานรื่นเริงต้อนรับฤดูใบไม้ผลิที่ย่างเข้ามาแทนฤดูหนาวอันเย็นเฉียบและกันดารแห้งแล้ง!

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

เด็กน้อยกลาสีเรือ.

แฟลงกลิน ดี. รูสเวลต์ เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๒๕ (ค.ศ. ๑๘๘๒) เมื่อเขายังมีอายุเยาว์อยู่เขาชอบเล่นเรือแลทะเลมาก. ครั้งหนึ่งเขาแลเพื่อนของเขาคนหนึ่งพากันลงเรือแล่นเล่นในแม่น้ำ. เรือเกิดล่มลง. เขาทั้งสองต้องพากันว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง ไม่ผิดอะไรกับเป็ดว่ายน้ำ. เพราะเขาว่ายน้ำเก่งมาก.

บิดาแลมารดาของแฟลงกลินเป็นคนร่ำรวยด้วยกันทั้งคู่. เขาจึงสามารถพาลูกชายของเขาเดินทางไกล ๆ ไปยังประเทศต่าง ๆเพื่อเบิดหูเบิดตา. ก่อนที่เขาจะมีอายุครบ๑๔ ปี รูสเวลต์ก็ได้เดินทางข้ามมหาสมุทรอัตลันติคถึง ๘ ครั้ง!

เมื่อสหรัฐทำสงครามกับสเปน. แฟลงกลินยังไปโรงเรียนอยู่. เขาอยากเป็นทหารไปรบเหลือเกิน. ครั้งหนึ่งเขากับเพื่อนหลบซ่อนตัวอยู่ในเกวียนส่งขนมกวนสอดไส้ซึ่งมาส่งโรงเรียนแต่เช้า, ตกลงวันนั้นทั้งวันครูกับเขาไม่ต้องเจอกัน. เขาปลอดภัยไปทำสงครามครั้งนั้นแล้ว. ซึ่งเทดดี

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

ญาติผู้ใหญ่ของเขากำลังนำฝูง "ห้อปานพายุ" ไปร่วมรบอยู่
เมื่อเจ้าของเกวียนส่งขนมกวนสอดไส้มาส่งอีกในวัน
รุ่งขึ้น. เด็ก ๒ คนที่ซ่อนไปในเกวียนของเขาแต่วานหายไป
เสียแล้ว! ท่านคิดว่าอะไรเกิดขึ้นแก่แผนการหันไปรบสเปน
ของเขา? เขาทั้งคู่เป็นไข้หัวดกลับมานอนจมอยู่ในที่นอน
ทั้งคู่สิท่าน!

รูสเวลต์เป็นประธานาธิบดี.

แฟลงกลิน ดี. รูสเวลต์ ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี
แห่งสหรัฐอเมริกาเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๕ (ค.ศ.
๑๙๓๒) เขาและครอบครัวจึงพากันย้ายไปอยู่ ณ ทำเนียบ
ไวท์เฮ้าส์ในมหานครวอชิงตัน. เขาอยู่ที่นั่นนานกว่าประธา-
นาธิบดีคนอื่น ๆ ทั้งสิ้น กล่าวคือเขาได้รับเลือกเป็นประธา-
นาธิบดีติดต่อกันถึง ๔ ครั้ง (ครั้งละ ๔ ปี.)

เมื่อเขาได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีครั้งแรก. พลเมือง
อเมริกันกำลังได้รับเคราะห์กรรมอันหนักจากเศรษฐกิจของ

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

โลกที่ตกต่ำ. คนไม่มีงานทำนับจำนวนล้าน ๆ. คนยากจนยืนเข้าแถวยาวเหยียดเพื่อรอรับอาหารจากโรงครัวสาธารณะ.

รูสเวลต์ร่างแผนการช่วยเหลือพลเมืองเหล่านั้นดำเนินการ. โดยจัดให้เขามีงานทำกันอีก. เขาเรียกประชาชนที่อดหยากไม่มีงาน ทำเหล่านั้นเข้าทำงานก่อสร้างถนนและสะพานบ้าง, ทำงานปลูกต้นไม้ในป่าดงที่ร้างลงบ้าง, เขาเรียนวิชาการค้าใหม่ ๆ และวิชาควบคุมเดินเครื่องจักร์ในโรงงานอุตสาหกรรมบ้าง ดังนี้เป็นต้น.

เพื่อให้ประชาชนพลเมืองที่ยากจนขัดสนมีที่อยู่อาศัยอันถูกลักษณะสุขาภิบาล เช่นมีห้องสะอาด และได้รับแสงแดดมากพอ. บ้านใหม่ ๆ สำหรับคนพวกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นมากมาย. รูสเวลต์ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ว่าเขาจะต้องยกสภาพของคนยากจนให้อยู่ดีกินดีมีชีวิตเป็นอยู่ดีกว่าแต่ก่อน รัฐบาลจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในสิ่งต่าง ๆ ที่ทำลงไปตามโครงการณ์นี้ ซึ่งต้องใช้เงินกู้ประกอบด้วย. ชาวอเมริกันจำนวนมากไม่อยากให้รัฐบาลของเขาต้องเป็นหนี้สินมากมายเลย!

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

แปน-อเมริกัน---ความเป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกัน.

ประธานาธิบดีรูสเวลต์เชื่อว่า พลเมืองของสหรัฐจะเป็นมิตรกันกับพลเมืองประเทศใกล้เคียงกันบนภาคพื้นทวีปอเมริกานั้นได้อย่างดี. เขาจึงดำเนินวิธีการอนุญาตให้ประชาชนทั้งหลายที่อยู่ในประเทศทางอเมริกาเหนือ, ในประเทศอเมริกาใต้ และในประเทศแถบอเมริกากลางทุกประเทศไปมาหาสู่รู้จักไว้ใจในกันและกัน. เป็นเพื่อนกันดียิ่งกว่าแต่ก่อน. เขาเรียกวิธีนี้ว่า การเป็นอยู่อย่างเพื่อนบ้านที่ดีต่อกันและกัน.

ประชาชนในประเทศต่าง ๆ ทั้งในอเมริกาใต้และอเมริกากลางพูดภาษาสเปน. เป็นภาษาพื้นเมืองกันแทบทั้งสิ้น. เด็ก ๆ ชายหญิงในสหรัฐจึงต้องเริ่มเรียนภาษาสเปนกันอย่างขมักเขม้นทั่วไป. เด็ก ๆ และชาวอเมริกันรุ่นหนุ่มสาวจะพากันอ่านหนังสือที่มีเรื่องราวของประชาชนพลเมืองในประเทศเพื่อนบ้านเหล่านี้. เขาจะได้ยินเสียงพูดเสียงเพลงภาษาสเปนจากวิทยุเสมอ ๆ.

วันหนึ่งในปีหนึ่งเป็นวันที่ร่วมประชุมทำสัญญามิตรภาพ

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

สำหรับเพื่อนบ้านทิดกันและกัน ทุก ประเทศ ใน ทวีป อเมริกา.
วันนี้คือวันที่ ๑๔ เมษายน เรียกว่า "วันแปน-อเมริกัน"
ในวันนั้นจะมีการฉลอง ทุก ๆ ประเทศ ณ ทวีป อเมริกาทั้ง
หมด. ทุก ๆ ปี. เพื่อเป็นที่ระลึกถึงความเป็น 'อเมริกัน' บน
ทวีปอเมริกาด้วยกัน.

สงครามโลกครั้งที่สอง.

สงคราม โลก ครั้ง ที่สอง ระเบิด ขึ้น ใน ระหว่าง ที่
แฟลงกลิน ดี. รูสเวลต์เป็นประธานาธิบดี. ทหารอเมริกันจะ
แยกย้ายกันไปรบในประเทศต่างทั่วโลก. เขารบเพื่อความ
สงบสุขอันจะนำมาซึ่งความราบรื่นในการดำรงชีพของมนุษย์
เพื่อมนุษยธรรม และ เพื่อดำรงสันติภาพให้แก่โลก อัน
เป็นสิ่งที่เรารักและหวงแหนทุก ๆ คน.

ทหารอังกฤษ,รัสเซียน,จีน ร่วมรบอยู่เคียงบ่าไหล่ของ
ทหารอเมริกัน ในครั้งนี้เด็ก ๆ อเมริกันทั้งชายและหญิง
ได้มีส่วนร่วมช่วยนำชัยชะนะมาสู่เหมือนกัน. เช่นเขาพากัน

ช่วยเก็บรวบรวมเศษกระดาษต่างๆ, เขาช่วยกันประหยัดอาหารจำพวกไขมันจากการเว้นกินหมูย่างเค็ม. และเนื้อสัตว์อื่นๆที่มารดาของเขาเอามาประกอบอาหารประจำวันเป็นต้น.

นอกจากนี้เด็กๆยังพากันระมัดระวังใช้รองเท้าของเขาให้ทนทานนานที่สุดที่จะระวังรักษาได้. เขาจะไม่ใช้รองเท้าหลายๆคู่ในปีหนึ่งๆเลยตลอดเวลาสงคราม ด้วยเหตุนี้จึงมีหนังมากพอที่เดียวที่จะใช้ตัดเย็บรองเท้าทหารเรือ,ทหารบก และทหารอากาศอเมริกันได้ใช้กันอย่างไม่ขาดแคลน.

เด็กชายหญิงบางคนส่งมอบสุนัขของเขาให้กองทหารใช้. สุนัขเหล่านี้ได้รับการฝึกสอนใช้ช่วยเหลือและทำหน้าที่ต่างๆ เช่นรู้จักยืนเฝ้ายาม, ส่งข่าวสาร, คอยดูทหารที่บาดเจ็บในแนวรบ ฯลฯ เหล่านี้เป็นต้น. กองสุนัขสงครามเหล่านี้ครั้งแรกเรียกย่อว่า แวกส์ (WAGS) แล้วต่อมาเปลี่ยนเรียกเป็น "เหล่า เค-๙" ซึ่งถ้าท่านจะเรียกหน่วย "เค-๙" ว่า "เคไนน์" แล้วก็หมายความถึงสุนัข.

แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์

สุนัขเลี้ยงของท่านประธานาธิบดี.

สุนัขเด็ก ๆ ตัวหนึ่งอยู่เฝ้าบ้าน, แต่มันก็ช่วยเหลือแะทำอะไรต่าง ๆ ตามที่เขาสอนเขาหัดมันไว้ได้เหมือนกัน. มันเป็นสุนัขสีดำต่าง ๆ และขาสั้น ชื่อของมันคือ ฟาลา.

ฟาลาเป็นสุนัขเลี้ยงของนางรูสเวลต์ มันอยู่ที่ไวท์เฮ้าส์เมื่อ นางรูสเวลต์ จะไป ทางไหน, ฟาลา เป็นต้องตามไปด้วยเสมอ. เมื่อท่านประธานาธิบดีจะขับรถออกไปนอกบ้าน มันก็จะวิ่งไปนั่งอยู่ข้าง ๆ เขา. ฟาลาติดสอยห้อยตามนายเขาไปเสมอไม่ว่าจะเดินทางไปด้วยรถยนต์,รถไฟหรือทางเรือ.

เฮนรี่ เบอร์ก

ผู้ให้กำเนิดสัปดาห์แห่งความเมตตากรุณาสัตว์.

รถ รางเทียมม้าแล่นไปตามรางช้า ๆ มันเทียมด้วยม้าคู่เดียวที่แสนจะเหนื่อยเมื่อยล้า มันวิ่งไปได้สัก ๒—๓ นาที ก็ต้องหยุดเดินช้า ๆ เสียทีหนึ่ง บนรถรางคันหนึ่ง ๆ จะบรรทุกคนโดยสารตั้งกว่าโหล, เบียดเสียดเยียดยัดกันไปอย่างกับปลากระป๋องก็ปาน ๆ กัน.

ในสมัยโน้นรถรางไม่ได้แล่นไปด้วยกำลังไฟฟ้าดังทุกวันนี้. เขาใช้ม้าเทียม และเรียกกันว่า "รถรางม้า"

เฮนรี่ เบอร์กรู้สึกเศร้าใจและสงสารม้าลากรถเหล่านั้นมาก เขามีความเห็นว่า รถรางม้าคันหนึ่งควรเทียมม้าลากถึง ๔ ตัวจึงจะเหมาะสมกับอากาศหนาวทางเหนือในฤดูนั้น. เขา

เฮนรี่ เบอร์ก

คิดถึงจำนวนผู้โดยสารอันมากคนที่ได้อนุญาตให้โดยสารไปบนรถคันหนึ่ง ๆ. ที่ทำให้มีน้ำหนักมากเกินไปจนม้าคู่เดียวจะลากไปไม่ไหวอยู่แล้วอีกด้วย.

เขาพยายามพูดถึงสิ่งบกพร่องไร้ความเมตตากรุณาสัตว์เดรัจฉานอย่างพูดแล้วพูดเล่า เขาเผ้าแต่พูดแต่ก็ไม่มีใครปรารถนาจะฟังเสียงของเขาเสียเลย. ในที่สุดเขาตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวในอันที่จะจัดการเรื่องนด้วยตนเองดีกว่า.

บ่ายวันหนึ่ง กำลังเป็นเวลาที่ประชาชนเลิกงานจะกลับบ้านกัน. ถนนปกคลุมด้วยน้ำแข็ง, ลมหนาวเยือกเย็นโชยมาเรื่อย ๆ. หิมะเริ่มปรอยลงมาจากท้องฟ้าค่อย ๆ หนาตาหนักขึ้นทุกที.

เฮนรี่ เบอร์ก ไปยืนรออยู่ที่มุมถนนแห่งหนึ่ง รอจนกระทั่งรถรางม้าแล่นเข้าใกล้, เขากระโดดออกไปในถนน. ยกมือราหน้าม้าให้หยุดทันที. เขาบอกสารถีรถคันนั้นว่า รถเขาจะแล่นไปทั้ง ๆ ที่บรรทุกคนโดยสารอัดแน่นมากเกินกำลังม้าลากไปไหวเช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด. บรรดายวดยานพาหนะ

ตลอดจนรถเช่าพากันหยุดชะงักต่อท้ายรถคันนั้น รถราง
เทียมม้าอีกหลายคันทวงตาม ๆ กันมาบนราง ก็ต้องหยุด
คั่งกันเป็นแถวยืดไปตามถนนอีกด้วย สารถีตะโกนให้เฮนรี่
หลีกไปให้พ้นพร้อมกับควงแซ่ตีม้าไปมาด้วยความโกรธจัด
การจราจรบนถนนสายนั้น ตกอยู่ในสภาพพัลวันยุ่งยากอย่าง
น่ากลัว.

หนึ่งนาทีผ่านไปก็แล้ว, ห้า--สิบ--สิบห้านาที--กระทั่ง
นาฬิกาตีกังชั่วโมงผ่านไป.------รถต่าง ๆ ก็ยังแล่นไป
กันไม่ได้.

ผู้โดยสารต่างพากันทะยอยลงจากรถและเดินกลับบ้าน.
พวกเหล่านี้หนาว, หิว และโกรธจัด เพราะใคร ๆ ก็ต้อง
การจะกลับบ้านโดยรีบร้อนกันทั้งนั้น. เมื่อเหลือผู้โดยสาร
บนรถคันหนึ่งเพียงเล็กน้อย, เบอร์กก็ปล่อยให้รถแล่นไป
ตามทางของเขา.

รถบรรทุก, รถเช่า และรถรางเทียมม้าที่ติดชะงัก
ต่อ ๆ กันไปก็เริ่มแล่นต่อไปอีก. เบอร์กก็เดินออกจากที่นั้น

เฮนรี่ เบอร์ก

ไปเหมือนกัน, เขาแกว่งไม้เท้าของเขาไปมา และดูเต็มไป
ด้วยความปลาบปลื้มใจ นัยน์ตาของเขามีแววแจ่มใสขึ้น
เป็นประกาย. เขาได้สอนให้คนทั้งหลายที่เคยโดยสาร
รถรางเทียมด้วยม้าด้วยบทเรียนที่มีค่าดีที่สุดบทหนึ่ง
เรียบร้อยแล้ว.

เฮนรี่ เบอร์กเป็นลูกชายคนหนึ่งของช่างต่อเรือเดินทะเล
ในมหานครนิวยอร์ค. เขาชอบดูการต่อเรือต่าง ๆ มากมาย
ในอู่โรงงานของบิดาของเขา, และเขาได้เคยเดินทางทาง
เรือไปยังประเทศต่าง ๆ มาแล้วด้วย.

ทุก ๆ แห่งที่เขาไป เขาจะเว้นการแสดงความเศร้าใจ
และเวทนาสัตว์ต่าง ๆ ที่เจ้าของไม่ใคร่เอาใจใส่เลี้ยงดู หรือ
ขาดความเมตตาปรานีมันเสียมิได้. เขาต้องการที่จะสั่งสอน
คนทั้งหลายให้มีใจรักใคร่เอ็นดูกรุณาปรานีสัตว์ต่าง ๆ เช่น
สุนัข, แมว, ม้า และลาเป็นต้น. ดังนั้นเขาจึงใช้เวลา
พักผ่อนในชีวิตของเขาทุ่มเททำงานตามจุดประสงค์ของเขา
อันนี้อย่างไม่ท้อถอย.

เฮนรี่ เบอร์ก

ให้มีความกรุณาต่อสัตว์เดรัจฉาน-งานของกรุณาสมาคม.

โดยผลจากความพยายามอย่างไม่ลดละของเขา กฎหมายว่าด้วย "ให้มีความกรุณาต่อสัตว์เดรัจฉาน" ก็ออกประกาศใช้บังคับโดยรัฐบาลในเดือนเมษายน แห่งปี พ.ศ. ๒๔๐๙ (ค.ศ. ๑๙๖๖) บังคับให้ราษฎรละเว้นจากกระทำทารุณกรรมต่อสัตว์ต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด. "กรุณาสมาคม" ได้ก่อเกิดขึ้นเพื่อตรวจตราสอดส่องดูว่า ประชาชนเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ฉบับนี้หรือไม่, เพียงไร.

มันเป็นการยากมากที่จะทำให้บรรดาราษฎรทั้งหลายเชื่อฟังและปฏิบัติตามในชั้นแรก ๆ. เขาทั้งหลายจะพากันหัวเราะเยาะเบอร์ก และเรียกเขาว่า "ตัวแก่เจ้าเรื่องจุกจิก" แต่อย่างไรก็ดี, เบอร์กเป็นนักต่อสู้คนหนึ่งเหมือนกัน.

วันหนึ่ง เขาพบชายสองคน กำลังขับเกวียนเล่มหนึ่ง บรรทุกลูกวัวตัวใหญ่ซึ่งถูกมัดขาติดกัน แล้วเขายังยัดของรุงรังบรรทุกไปบนเกวียนเล่มเดียวกันนั้น ทั้งทับบนลูกวัวบ้าง,

เฮนรี่ เบอร์ก

ยัดไว้ข้าง ๆ เกวียนบ้าง และทุก ๆ แห่งที่ว่างจะผูกมัด
บรรทุกไปได้อย่างเต็มที่. เบอร์ก กระชากชายทั้งสองลงมา
จากเกวียน จับคอเสื้อข้างหลังคนละมือ แล้วกระแทกให้
หัวชนกันจนแตกพอสมควร โดยมิรอช้า. เมื่อเกวียน
เล่มนั้นออกเดินทางต่อไป. ลูกวัวเหล่านั้นถูกแก้มัดขาออก
ยืนตามธรรมดาของมันเป็นปรกติ.

ประชาชนค่อย ๆ เลื่อมใสศรัทธาในงานของเบอร์กทวี
ขึ้นทีละเล็กละน้อย เขาพากันบริจาคเงินให้สมาคมของเขา
เพื่อเป็นปัจจัยดำเนินกิจการต่อไป. บางคราวเด็ก ๆ ชาย
หญิง ก็พากันพร้อมใจบริจาคสตางค์ของเขาเพื่อความรัก
ชอบสัตว์ต่าง ๆ และต้องการช่วยเหลือด้วยเหมือนกัน.

เฮนรี่ เบอร์กพากพูมใจสักเท่าไร เมื่อเขาได้ตกหลัง
ใหญ่เป็นที่ทำการของ กรุณาสมาคม! มันใหญ่โตมาก, ม้า
หล่อด้วยเหล็กสีขาววาวรับตั้งอยู่หน้าประตูเข้า. ออกไป
บนถนนหน้าสนามมีน้ำพุสะอาดสำหรับดื่ม. ซึ่งน้ำสะอาด

เฮนรี่ เบอร์ก

บริสุทธิ์เหล่านี้จะมีเต็มอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีสัตว์ตัวใดที่ผ่านไปทางนั้นจะกระหายน้ำแล้วหาน้ำดื่มไม่ได้.

เบอร์ก ยังได้สร้างรถพยาบาลม้าขึ้นเป็นคันแรก. ข้างในรถมีเบาะอันอ่อนนุ่ม ข้างนอกทาสีแดง เขียนอักษรย่อ เอ. เอส. พี. ซี. เอ. ด้วยสีทอง. เห็นถนัด. อักษรย่อเหล่านี้มาจากตัวเต็ม คือ. "อเมริกัน โซไซเอตี ฟอร์ เดอะ ฟรีเวนชั่น ออฟ ครูเอลตี ทู อนิมัล" แปลว่า "สมาคมอเมริกันเพื่อความละเว้นการทารุณกรรมต่อสัตว์. รถพยาบาลนี้จะไปนำเอาม้าเจ็บป่วยหรือสัตว์อื่น ๆ มายังสถานที่ดูแลรักษาอย่างดีต่อไป.

ในปัจจุบันนี้ งานของเฮนรี่ เบอร์ก ได้แพร่หลายเห็นคุณประโยชน์ยิ่ง และถูกนำไปจัดทำขึ้นบ้างหลายแห่งตามส่วนต่าง ๆ ของโลก กรุณาสมาคม สอดส่องตรวจตราคุมครองสัตว์เป็นอย่างดี. ใครเฆี่ยนตีม้าของเขาเกินไป จะถูกจับกุมคุมขัง, ใครใช้ม้าลากเข็นบรรทุกของหนักเกินไป หรือดุร้ายทารุณกรรมสัตว์โดยวิธีใดก็ตาม ย่อมผิด

เฮนรี่ เบอร์ก

กฎหมาย ในประเทศหนาว เมื่อถึงหน้าหนาวถึงกับสมาคม ต้องจัดหาผ้าห่มนอนส่งไปให้แก่ม้าของกสิกรที่ยากจน และจำเป็นต้องใช้ม้าทำอาชีพในฤดูนั้น ในเมืองหรือนครต่าง ๆ ต้องจัดตั้งที่กินน้ำสัตว์ไว้ตามที่ที่เหมาะสมเพื่อสัตว์ ไม่ว่าม้าหรือสัตว์อื่นใดจะได้มาดื่มน้ำที่จัดไว้นั้นในเวลาอากาศร้อนหรือกระหายน้ำ. เพิงพักร้อนกันแดดกันฝนได้จะมีสร้างไว้ตามระยะทาง หรือที่สมควรสำหรับสุนัขหรือแมว ที่ชอบไปเที่ยวไกล ๆ, หรือชอบไกล หรือหลงทางจะได้เข้าพักอาศัย.

ในสหรัฐอเมริกามี "สัปดาห์แห่งความเมตตากรุณาต่อสัตว์" เป็นที่ระลึกในเดือนเมษายนทุก ๆ ปี. ในเมื่อใกล้สัปดาห์นั้น สมาคมอเมริกัน เพื่อละเว้นการทารุณกรรมต่อสัตว์ทั้งหลาย จะ ประกาศ ให้ประชาชน ทราบวิธีที่จะแสดงเมตตากรุณาต่อสัตว์อย่างไร. และประชาชนจะทำการช่วยเหลืออย่างอื่นเป็นการแสดงการุณยจิตก็อาจทำได้.

เฮนรี่ เบอร์ก

ในประเทศไทยเราเล่า, มีใครนึกถึงสัตว์ที่ไม่ได้รับ
ความกรุณาพอเพียงจากเจ้าของบ้างหรือเปล่า ทั้ง ๆ ที่
เมืองไทยเราเป็นเมืองพระพุทธศาสนา. ใครเอ่ย จะเป็น
เฮนรี่ เบอร์กคนแรกในเมืองไทย ?

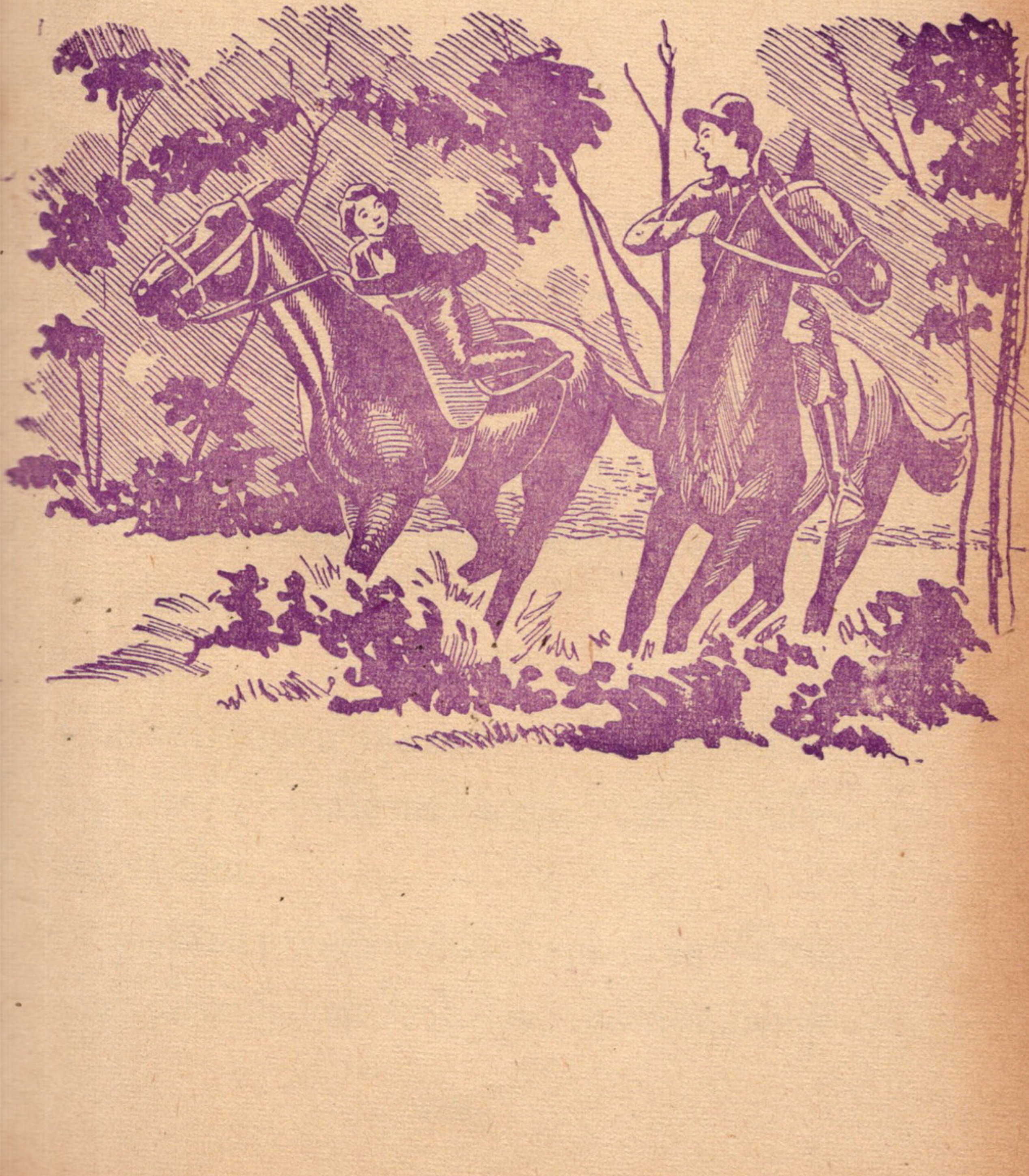

เจน อดดม

ผู้ให้กำเนิด ฮัลเฮาส์, สถานสำหรับผู้ยากจน.

รถกำลังวิ่งพัดเหวี่ยงไปตามถนน, ฝี
เท้าม้าลากรถที่วิ่งไปคุ้ยฝุ่นขาวผิวถนนคลุ้งไปท้ายรถ. ฝูงผึ้ง
โบยบินไปมาอยู่ในทุ่ง, วัวกินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้า, แดด
กำลังร้อนจัด!

ในรถคันนั้น เจม อัดดัม นั่งอยู่, ดูเธอตัวเล็กมาก เมื่อ
นั่งเคียงคู่ไปกับบิดาร่างสูง ของเธา. เจน เพิ่งมีอายุครบ
๖ ขวบเท่านั้น, กำลังย่างเข้า ๗ ขวบ. เธานั่งรถกับบิดา
เพื่อไปในเมือง.

นายอัดดัม กำลังเดินทางไปยังโรงโม่แป้ง ของเพื่อนคน
หนึ่ง. - เมื่อเข้าเมืองแล้วเลยไปที่นั่น, ตลอดทางเป็นหมู่ที่

เจน อัดดัม

อยู่ของคนยากจนจริง ๆ ส่วนหนึ่งของเมืองนั้น.

นัยน์ตาสีเทาปนสีน้ำเงินของเจนเบิดกว้างออกดสองข้าง ทางของหมู่บ้านผู้ยากจนด้วยความประหลาดใจ. แม่หนูไม่เคยเห็นถนนหนทาง สกปรก เลอะเทอะเช่น แถบนมาก่อนเลย บ้านเรือนกระจอกงอกงอย บางหลังซุดไปเซมา บางหลังดูซวดเซจวนจะพังแหล่มิพังแหล่ และถ้าโดนลมพัดแรงๆ ก็อาจพังเคลงมาเมื่อไรก็ได้, เขาพากันยืนอยู่ตามริมๆ ทางเดินแคบ ๆ นั้น เพราะไม่มีสนามหญ้าหรือบริเวณกว้างขวางจะเดินเล่นกันได้. แม่หนูน้อย เจน อัดดัม สลดใจสงสารเด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในย่านคนจนนั้นมาก. เขาเล่นหัวกันโดยปราศจากสนามหญ้าอันเขียวขจีไม่ว่าที่ไหน.

แม่หนูบอกบิดาของเขาว่า สักวันหนึ่งข้างหน้า แม่หนูจะต้องหาบ้านอยู่หลังใหญ่ๆ สนามกว้างๆ ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับย่านคนยากจนผู้นาสงสารเหลาน, และเบดตอนรับพวกเหลานทงเด็กและผู้ใหญ่ให้ไปเล่นไปพักผ่อนในสนามบริเวณบ้านของเธอ.

เจน อัดดัม

หลายปีผ่านไป, เมื่อเจน อัดดัม เติบโตขึ้น เจน อัดดัม ได้ประกอบการงาน ตามความคิด ของเขานั้น มากมายหลาย อย่าง จนสำเร็จลงอย่างน่าชื่นชมจริง ๆ เสียด้วย!

เมื่อเจน อัดดัม ยังเยาว์อยู่.

เจน อัดดัม เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๐๓ ที่หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในมณรัฐอิลลินอยส์ บิดาของเขาเป็นเจ้าของโรงโม่แป้ง, ซึ่งกสิกรจะนำเอาข้าวมาจ้างโม่เป็นแป้ง.

เจนและน้องชายของเขาจะเล่นกันอยู่รอบ ๆ โรงโม่นั้น. และตกปลาในลำธารเล็ก ๆ ใกล้ ๆ นั้น. เขาชอบจับเอาไส้เดือนมาใส่กะปุกดินเผาซึ่งมีดินอยู่ด้วย เพื่อดูว่ามันพรวนดินเป็นการช่วยชาวไร่ ชาวนา ชาวสวนด้วยวิธีไร. สองพี่น้องชอบออกเที่ยวสำรวจป่าไม้ด้วยกันเสมอ เพื่อเรียนรู้จักชะนิดและชื่อของต้นไม้บ้าง, นกบ้าง และพืชต่าง ๆ อีก หลาย

เจน อัดดัม

ชะนิด. บางคราวก็ชนเครื่องครัวไปตั้งทสนามเล่นร่ม ๆ ทำอาหารและชนมกันกินอย่างสนุกสนาน.

ครอบครัว ของ อัดดัม ชอบ พากันเดิน ชิ้นไป บนเนิน สนเสมอ. ทงนเพอดูดวงอาทิตย์กำลังอัษฎงค์บ้าง, คอยดูดาวที่เริ่มส่องแสงในท้องฟ้าบ้าง เขาทั้งหลายชอบฟังเสียงลมพัดสาดต้นสนอันเป็นแนวทิบยาวเหยียด อย่าง เพลิดเพลินอีกด้วย.

กับเพื่อน ๆ ของเธอที่โรงเรียน เจน จะทำ "สายสร้อยลูกกระดุมมหาเสน่ห์." ลูกกระดุมทุก ๆ ลูกในสายนั้นได้มาจากผู้อื่นต่าง ๆ กัน ทงสน. มันเป็นวธหาความเพลินใจอย่างหนึ่งของเธอ.

เจน ชมาตัวเล็ก ๆ พันธุ์พนเมองได้ด้วย แต่เธอไม่ชอบขี่ม้านัก. เธอบอกว่าเมื่อยและปวดหลัง.

เมื่อเธอมีอายุได้ ๑๒ ขวบ. เธอก็สามารถทำชนมปังได้ดีไม่แพ้กับที่ท่านเคยกินชนมปังรสดีทั้งหลายเลย. นายอัดดัมบิดาของเธอมีความประสงค์ให้ลูกสาว ๆ ของเขาทุกคนรู้จัก

เจน อัดดัม

วิธีและชำนิชำนาญในการทำชนม. เขาพูดว่า ลูกสาวของเจ้าของโรงโม่แป้งจะต้องสามารถในการทำชนมปังได้อย่างดีเยี่ยม.

เมื่อเจนเจริญวัยขึ้นเป็นสุภาพสตรีสาว, เธอได้เข้าวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ ๆ สาวของเขาได้เล่าเรียนมาแล้ว. ต่อจากนั้นเธอก็ไปทัวร์ปยุโรป เพื่อท่องเที่ยวศึกษารูมิประเทศและสังคมในประเทศต่าง ๆ.

กาลเวลาผ่านไปจนนางสาวอัดดัมใกล้จะมีอายุถึง ๓๐ ปี. เธอก็ได้ท่องเที่ยวศึกษาสังคมไปในนครต่าง ๆ ของสหรัฐมากมายหลายแห่ง ในการไปนั้นเธอต้องไปเยี่ยมย่านคนยากจนของนครเหล่านั้นอย่างทั่วถึง. เธอเกิดความคิดที่จะต้องหาทางช่วยเหลือประชาชนที่อาศัยอยู่ในย่านคนจนเหล่านั้น. ความคิดของเธอถูกร่างเป็นโครงการณ์ขึ้น ซึ่งเธอดำเนินการด้วยความระมัดระวังยิ่ง.

เจน อัดดัม และเพื่อนของเธอคนหนึ่ง ได้จัดซื้อบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในย่านคนยากจนที่สุดของนครชิคาโก. เธอ

ช่วยกันทำความสะอาดและทาสีมันเสียใหม่. เขาช่วยกันทำไปด้วยความสนุกสนาน. บ้านหลังนี้มีเครื่องตกแต่งบ้านและเครื่องใช้ประจำบ้านที่น่ารักน่าเอ็นดู ประกอบทำให้สวยงามชิ้น เครื่องเรือนแม้จะเก่าแก่ แต่ก็น่ารักน่าเอ็นดู, รูปภาพต่าง ๆ ที่สวยงาม, และชั้นวางหนังสือที่มีหนังสือวางอยู่เต็ม บ้านหลังนี้มีชื่อว่า "ฮัดเฮาส์"

เพื่อน ๆ ทั้งหลายของเธอพากันส่ายหน้า และพูดกับเธอว่า "เกิดอย่างไรขึ้นมานะ, เธอถึงได้อยากไปอยู่ในบริเวณที่แสนจะสกปรกเช่นนั้น? มันไม่เหม็นหรือน่าสะอิดสะเอียนบ้างเลยเทียวหรือ?"

เจน อัดดัม รู้ดีว่าคนที่อยู่ในย่านคนจนนั้นเป็นแขกแปลกหน้าของอเมริกาก็ว่าได้. พวกเขามาจากนานาประเทศในยุโรป อุตส่าห์พยายามข้ามน้ำข้ามทะเลมาก็เพื่อทำงานในโรงงานต่าง ๆ ของประเทศของเธอ มีจำนวนไม่น้อยในพวกนี้ที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลย. พวกเหล่านี้ไม่มีเงินทองพอเพียงที่จะไปหาที่อยู่อาศัยในย่านดี ๆ สะอาดสะอ้าน แต่ค่า

เจน อัดดัม

ใช้จ่ายสูงของนครนั้น. ลูกหลานของเขาไม่มีสถานที่สำหรับเล่นหัวพักผ่อน นอกจากจะกระโดดโลดเต้นคลุกคลีอยู่กับถนนสกปรกในย่านที่พักของพวกเขา.

บุคคลประเภทนี้แหละที่เจนอัดดัมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะช่วยเหลือให้เขามีชีวิตชีวาสูงขึ้น.

เมื่อจัดการเรื่อง ฮัลเฮาส์เรียบร้อยลง, เธอก็เริ่มเชิญเพื่อนบ้านบางคนของเธอมาร่วมรับประทานน้ำชา. พวกที่เขาได้รับเชิญมาได้รับโอกาสอันดีมาก. ทั้งการต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรีของเจนและความเบิกบานใจ. เมื่อเขากลับที่พัก เขาพากันไปบอกเพื่อน ๆ คนอื่นต่อ ๆ กันไปถึงเรื่องบ้านหลังใหม่ และสุภาพสตรีอันน่ารักใคร่นับถือที่อยู่ในบ้านหลังนั้นจนแพร่หลายรู้กันทั่วไป.

ต่อมาเด็ก ๆ ทั้งชายหญิงตลอดจนผู้ใหญ่ก็พากันมาเที่ยวเล่นที่ฮัลเฮาส์ทุกวันทุกคืนมิได้ขาด. เด็ก ๆ เด็ก ๆ พากันมาเล่นหัวอยู่ตลอดเวลาที่พ่อแม่เขาไปทำงาน. เด็กรุ่นโต ๆ ก็พากันมาเรียนหนังสือ, หัดเขียนภาพ หรือไม่ก็หัดทำสิ่งของ

ต่าง ๆ, บ้างก็เรียนบทเพลง, บ้างก็ฟังนิยายและเรื่องเล่า
ต่าง ๆ หรือไม่ก็อ่านหนังสือ. พวกผู้ใหญ่ ๆ ก็มาพูดคุย
สนทนากับเจน อัดดัมบ้าง, เต้นรำบ้าง, เข้าเรียนเขียนอ่าน
หรือบางสิ่งใหม่ๆบ้าง, ดูภาพอันสวยงามบ้าง ฯลฯ.

ชื่อเสียงของฮัลเฮาส์.

ประชากรในประเทศต่าง ๆ ทุกส่วนของโลกได้ยินเรื่อง
ราวความเป็นอยู่ของฮัลเฮาส์อันเลื่องลือไปไกล. ต่างก็พา
กันมาชมกิจการของฮัลเฮาส์, ผู้มาชมมาเยี่ยมต่างพากัน
บริจาคเงินเป็นทุนดำเนินกิจการบ้าง, ให้ที่ดินไร่นาและฟาร์ม
ใหญ่ ๆเป็นสมบัติขององค์การนี้บ้าง, บางทีก็มีผู้อาสาสมัคร
มาช่วยทำงานในฮัลเฮาส์เพื่อช่วยเจน อัดดัม โดยไม่ขอรับ
สินจ้างรางวัลใด ๆก็มีไม่น้อย.

ฮัลเฮาส์ขยายกิจการ และ ตัว ของ มันเองใหญ่โตยิ่งขึ้น
ทั้งมีชื่อเสียงปรากฏทั่วไปในทุก ๆ ปี. ตราบจนกระทั่งมี
สถิติของคนที่ไปดูกิจการของฮัลเฮาส์มากขึ้นทุกที. สำหรับ

เจน อัดดัม

ความนิยมของชาวย่านยากจนมีปริมาณมาสู่สถานสงเคราะห์แห่งนี้ถึง ๓ หมื่นคนในหนึ่งสัปดาห์ ตราบจนเด็ก ๆ ชายหญิงซึ่งอยู่ในย่านคนจนใกล้ฮัลเฮาส์ และเคยไปเล่นหัวสนุกสนานได้รับการศึกษาอบรมทางอ้อมจากฮัลเฮาส์เติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นบุรุษหรือสตรีที่มีชื่อเสียงกันขึ้น. เขาก็ยังไม่ลืมฮัลเฮาส์. เขาจะนำเด็ก ๆ ลูกหลานของเขากลับไปเยี่ยมเยียนพบปะกับเจน อัดดัม. เพื่อนดีที่สุดของเขาเสมอ.

เจน อัดดัมมีอายุอยู่ไม่นาน. แต่เธอใช้เวลาของเธอสร้างเด็กชายหญิงนับจำนวนพัน ๆ คน จากเด็กสกปรกมอมแมมมาขัดเกลาอบรมบ่มนิสัยให้กลายเป็นคนสะอาดสะอ้านหมดจด. เที่ยมหน้าคนอื่น ๆ ได้, จัดให้เด็ก ๆ นับพัน ๆ คนเหล่านี้ได้มีที่เล่น ที่ได้รับแสงแดดอันเป็นยาธรรมชาติแสนวิเศษของสุขภาพอย่างพอเพียง. เธอช่วยสร้างเขาเหล่านั้นให้เติบโตขึ้นเป็นคนที่แข็งแรง และมีสุขภาพอนามัยอันสมบูรณ์ และกลายเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป.

ในปัจจุบันนี้. ตามนครใหญ่ ๆ ทุก ๆ นคร จะมีคฤหาสน

เจน อัดดัม

ที่จัดวิธีการคดร้าย ฮัดเฮาส์ ตั้งอยู่ในย่านคนยากจนของนครนั้น ๆ ทุกแห่ง.

ก็แล้วในประเทศไทยเราเล่า, ใครเอ่ยจะเป็นเจน อัดดัม คนแรกแห่งประเทศไทยหนอ.?

คลารา บาร์ตัน

ผู้ให้กำเนิดสภากาชาดอเมริกัน.

คลาราปล่อยตัวให้ไถลลื่นพรืดลง ไปจากกองฟาง. ผมสั้นๆ ตาดแดะเสื้อผ้าสีเขียวใบไม้ของเธอติดเส้นฟางรุงรังไปหมด. เธอเล่นกับเด็กผู้ชาย ๒ คน เด็กผู้หญิงอีก ๒ คน เด็กทั้งหมดนี้เป็นพี่น้องกันกับเธอ.

ญาติน้อยๆ ของเธอเหล่านี้มารวมเล่นสนุกสนานกับเธอที่ฟาร์มใหญ่ของบิดาเธอเสมอ. ที่น้ำตกพวกเธอจะได้ขึ้นไปบนยอดเนินเก็บผลไม้ใส่ถุงจนเต็มปรี่. ในฤดูใบไม้ผลิ, แทนที่เขาจะเดินไปตามสะพานข้ามห้วย จากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่ง, พวกเธอกลับเดินได้ข้ามไปบนท่อนซุง. พวกเขาชอบขี่ม้าเล่นเสมออีกด้วย.

คลารา บาร์ตัน

พวกเขาจะพากันหัวเราะจนงอหายทีเดียว เมื่อเห็นแม่ไก่เลี้ยงลูกเป็ด เจ้าพวกลูก ๆ ของมันลงไปดำผุดดำว่ายกันอย่างสบายใจในน้ำ แม่ไก่จะคอยระแวดระวังและพยายามช่วยลูกของมันขึ้นมาจากน้ำ มันคงคิดว่าลูกมันตกน้ำ. มันส่งเสียงร้อง อ๊อก! อ๊อก และกระพือปีกพับ ๆ เรียกลูกของมัน. แต่เจ้าลูกเป็ด ๕ ตัวหาฟังเสียงอะไรไม่ เพราะมันชอบว่ายน้ำอยู่ในสระมากกว่า.

คลาราชอบเล่นกับญาติเล็ก ๆ ของเขาเสมอ. แต่ที่เธอชอบยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ หมด ก็คือ ฟังบิดาของเธอเล่าถึงชีวิตของท่านในสมัยโน้นเมื่อครั้งเขาเป็นทหารไปปราบพวกอินเดียนแดง. เธออยากเหลือเกินที่จะเป็นทหารสักคนหนึ่งจนได้เมื่อเธอโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่. ความปรารถนาของคลาราแต่เด็ก ๆ ครั้งนั้นก็สมปรารถนาของเธอจริง ๆ เสียด้วย.

คลารา บาร์ตัน เกิดในวันคริสต์สมภพแห่งปี พ.ศ. ๒๓๖๔ (ค.ศ. ๑๘๒๑) เธอเป็นแม่หนูน้อยที่อยู่ในความอบอุ่นชุบเลี้ยงด้วยความรักใคร่ของครอบครัว พี่ชายและพี่สาว

คลารา บาร์ตัน

ของเธอซึ่งเป็นผู้ใหญ่มีเหย้ามีเรือนแล้ว พี่ของเธอเลี้ยงดูเธอ และให้ได้รับการศึกษาจนเธอโตเป็นสาวใหญ่ และได้เปิดโรงเรียนของเธอขึ้นแห่งหนึ่ง เมื่อเธอเริ่มสอนโรงเรียนเด็กๆ ถูกศิษย์ของเธอก็พากันรักใคร่เธอมากทุกคน, ในครอบครัวของเธอก็รักใคร่โปรดปรานเธอมากเช่นกัน.

เธอมีส่วนช่วยเหลือในสงครามกลางเมืองอย่างไร ?

หลังจากเธอสอนโรงเรียนอยู่ได้พักหนึ่ง, เธอก็เดินทางเข้าไปหางานทำในนครวอชิงตัน. เธอไปถึงที่นั่นเมื่อสงครามกลางเมือง หรือ สงครามเลิกทาษเกิดขึ้นแล้ว เรื่องสงครามครั้งนี้ท่านจะได้ผ่านมาแล้ว. ในเรื่องอับราฮัม ลินคอล์น.

ก่อนที่การรบจะเปิดฉากกันขึ้นจริงๆ คลารา บาร์ตัน ก็เริ่มการช่วยเหลือทหารแล้ว. เธอเลือกหาของที่อยู่ในความต้องการของทหารและนำมันไปให้เขาทั้งหลาย. สิ่งของที่เธอนำมันไปยังค่ายทหารมีอาทิเช่น กรรไกร, ถูกกระดุม, เข็มเย็บผ้าและเข็มหมุด, ด้าย, เทียนไข. เธอฉีกผ้าปูที่

นอนของเธอออกทำผ้าเช็ดตัวและผ้าเช็ดหน้า ดังนี้เป็นต้น ส่งของเหล่านี้เธอกับเพื่อน ๆ ของเธอช่วยกันนำมันไปส่งให้แก่กองทหารด้วย.

เมื่อการต่อสู้ได้เกิดขึ้น. และทหารได้รับบาดเจ็บ, เธอก็อาสาไปยังสนามรบ. ที่นั่นเธอช่วยหมอระวังดูแลรักษาทหารผู้ที่บาดเจ็บรบต่อไปไม่ได้. เธอทำงานอยู่ในท่ามกลางเสียงระรัวของปืนเล็ก ปืนกล และเสียง คำราม กระหึ่มครึ่มครางของกระสุนปืนใหญ่อยู่รอบ ๆ เธอ. เธอทำซุปร้อน ๆ และขนมปังพุดดิ้ง สำหรับเป็นอาหารของทหารเจ็บป่วย. เธอได้ทำการช่วยเหลือคนมากมายหลายที่เดียวให้รอดชีวิตปลอดภัยไปโดยสวัสดิภาพ.

เธอต้องใช้ความเสียสละและความกล้าหาญอย่างเสียชีวิตเพื่อทำงานเมตตานุเคราะห์เช่นนั้นเพียงไร! เธอได้เห็นกับตาเธอแล้วว่าสงครามนั้นดุร้ายทารุณน่าสะพึงกลัวยิ่งนัก.

เมื่อสงครามสงบและผ่านพ้นไปแล้ว, เธอหาได้ละทิ้งงานเพื่อทหารของเธอเสียไม่. เธอเริ่มออกสำรวจดูว่าใคร

บ้างที่ขาดหายไป. เกิดเหตุอะไรขึ้นแก่เขาบ้าง. เมื่อได้ความอย่างไรเธอก็ส่งข่าวไปให้ครอบครัวของทหารผู้นั้นทราบ. บางคนก็ถูกฝังอยู่ในสนามรบ, บางคนกำลังมีสภาพเป็นนักโทษ ฯลฯ นอกจากนี้เธอยังออกปาฐกถาแสดงถึงสภาพในสนามรบและความโหดร้ายทารุณของสงครามแก่บรรดาประชาชนทั้งหลายในเมืองและนครต่าง ๆ หลายแห่ง แทบทั่วประเทศ.

เธอทำงานของเธอในด้านประกาศความเลวร้ายของสงครามอย่างหนักและเคร่งเครียดมาก เธอต้องพูดมากและในที่สุดเสียงของเธอก็แห้งหมดเสียงพูดต่อไป. ในวันหนึ่งเธอจ้าปากของเธอออกจะพูดแต่ไม่มีเสียงออกมาเลย หมอแนะนำให้เธอไปพักผ่อนรักษาตัวให้นานที่สุดและส่งเธอข้ามมหาสมุทรไปพักผ่อนรักษาตัวอยู่ในสวิตเซอร์แลนด์.

อีกนั่นแหละท่าน! ที่สวิตเซอร์แลนด์ คลารา บาร์ตันเกิดไปได้ยินได้ฟังเรื่องราวและกิจการของสภากาชาดเข้าเป็นครั้งแรกที่สุดในชีวิตของเธอ. เธอสนใจองค์การสาธารณะกุศล

สงเคราะห์มาก. เธอได้รู้ว่าธงของสภากาชาดนั้นเป็นรูปกากะบาดสีแดงบนพื้นขาว. เธอประหลาดใจมากที่เพิ่งจะรู้และพบว่าสภากาชาดมีกิจการอยู่ทั่วทุกประเทศในยุโรป. เธอเกิดความคิดจะนำเอากิจการนี้ไปทำในอเมริกาบ้างทันที!

ในระหว่างที่เธออยู่ในสวิตเซอร์แลนด์, เธอพยายามเรียนรู้และศึกษาทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างที่เกี่ยวแก่กิจการและวิธีดำเนินการของสภากาชาด เพื่อเธอสามารถจะนำไปก่อตั้งขึ้นในอเมริกาได้อย่างดี. เมื่อเธอกลับมาบ้านเกิดเมืองนอน เธอพยายามที่จะให้อเมริกาจัดตั้งสภากาชาดขึ้น เธอพยายามอยู่หลายปีเพื่องานนี้. และในที่สุดก็เป็นผลสำเร็จ.

กำเนิดสภากาชาดของอเมริกัน.

ไม่มีเหตุผลอันใด ๆ อันน่ากลัวเป็น ข้อขัดขวาง เกิดขึ้น. คลารา บาร์ตัน และสภากาชาดได้ทำการช่วยเหลือตามหน้าที่และกิจการของสภานี้ได้สำเร็จเรียบร้อยอย่างน่าชมเสมอเมื่อเกิดอัคคีภัยเช่นไฟไหม้บ้านถูกลามไปตลอดทั้งบ้านใหญ่เผาบ้าน

คลารา บาร์ตัน

เรือนราษฎรเสียมากมาย สภากาชาดก็ได้ส่ง พนักงานนำ
อาหารและเสื้อผ้าตลอดจนหมอพร้อมด้วยหยูกยา ส่งไปบรร-
เทาทุกผู้ถูกอัคคีภัยไร้บ้านเรือนหรือผู้ได้รับบาดเจ็บ. เป็นอย่าง
ดี. เมื่อเกิดอุทกภัยน้ำไหลล้น บ่าท่วม เรือกสวนไร่ นาบ้าน
เรือนของราษฎร. สภากาชาดก็จะรับรุดหน่วยเคลื่อนที่ไป
ยังที่นั้นเพื่อคอย ดูแล ช่วย เหลือ ประชาชนซึ่งถูก น้ำพัด บ้าน
เรือนทะลายหายไป. และช่วยเขาสร้างบ้านขึ้นใหม่ด้วย,
น้ำท่วม สัตว์ พาหนะในฟาร์ม ไม่มีที่อยู่ ต้อง อยู่บน แพลอย
อยู่ใน น้ำ สภากาชาดก็ จะ ช่วย หา อาหาร มา ให้ สัตว์ เหล่า
นั้น. เรือจะถูกส่งไปช่วยชีวิตสัตว์ต่าง ๆ เช่นม้า, ลา, ล่อ,
วัว, แพะ, แกะและหมู. ให้พ้นจากการจมน้ำตาย. เมื่อเกิด
สงครามขึ้นสภากาชาดจะ เป็นมิตรร่วมตายของทหารทุก คน,
ทำหน้าที่ช่วยเหลือทหารอย่างดีที่สุดตลอดเวลา.

ท่านคงพอจะรู้ประโยชน์แห่งกิจการในหน้าที่ของสภากา
ชาดบ้างแล้ว สภากาชาดช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ประชาชน
ไม่เลือกชาติ ศาสนา และ ชั้นวรรณะในนานามหาภัยที่เขา

ประสพเช่น อุทกภัย, อัคคีภัย, มหาวาตะภัย, แผ่นดินไหว
และสงครามเป็นต้น. ท่านควรมีส่วนบริจาคทั้งกายและ
เงินทองบำรุงสภากาชาด และควรอนุญาต และส่งเสริม
ให้เด็ก ๆ ของท่านได้เข้าเป็นสมาชิก อนุกาชาด ซึ่งมีหน่วย
ตั้งตามโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อฝึกนิสัยเมตตานุเคราะห์แต่เล็กไป
ด้วยก็จะเป็นการดียิ่ง.

ชีวิตในบ้านของคลารา บาร์ตัน.

เพื่อความสะดวกในการทำงานของเธอ คลารา บาร์ตัน.
ได้ปลูกเวลาสร้างบ้านพักขึ้นหลังหนึ่งใกล้มหานครวอชิงตัน
และไปพักที่บ้านหลังนี้. เมื่อเลิกงานที่สำนักงานแล้ววัน
หนึ่ง, เธอกำลังทำความสะอาดบ้าน, เธอทำแว่นตาของเธอ
หาย เธอเที่ยวค้นหาทั้งข้างบนข้างล่างทั่วบ้านก็ไม่พบ ผลที่
สุดไปได้บนหัวกล่าปลีต้นหนึ่งในสวน. มันกลิ้งตกลงไปทาง
หน้าต่าง ทางด้านสวนที่ปลูกกล่าปลีนั่นเอง.

เธอมีม้างาม ๆ อยู่ ๒ ตัว เป็นม้าทหารซึ่งได้รับการช่วย

คลารา บาร์ตัน

เหลืออย่างดีจากเธอในสงครามให้แก่เธอ. ม้าคุ้นตัวหนึ่ง
ชื่อ ปรินซ์, อีกตัวหนึ่งชื่อ บาบา.

บาบาสีขาว, หางยาวเป็นพวงงาม, ฉลาดและรักเจ้า
ของอย่างแสนรู้. ถ้าคนอื่นเอามันไปขี่และจู้จี้กวนใจมันมาก
นักมันจะวิ่งพยศไปรอบ ๆ และคอยกลับบ้านเสียเลย. ผู้ขี่
ซึ่งไม่ใช่คลาราแล้ว มันสลัดคนขี่ทิ้งแล้วควบโดยเร็วเมื่อ
ถึงบ้านมันก็ตรงไปคอกของมันทันที.

คลารา บาร์ตันชอบสัตว์ต่าง ๆ เมื่อเด็กชอบเก็บถูกระ-
ดุมแปลก ๆ สะสมไว้, เธอเลี้ยงสุนัขสีขาวไว้ตัวหนึ่ง, นอกจาก
นกมีสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ จนเกือบพูดได้ว่าในที่เธอชอบทั้ง
หมดนั้นต้นคือสัตว์เลี้ยง. เจ้าทอม แมวขาวใหญ่ตัว
หนึ่งของเธอนั่นเธอรักชอบมันยิ่งกว่าสัตว์เลี้ยงใด ๆ ทั้งหมด
แมวตัวนี้อยู่กับเธอมานานถึง ๑๗ ปีเมื่อมันตาย. เธอฝังมัน
ไว้ในสวนใกล้หน้าต่างของเธอ และทำหลุมฝังศพเสียอย่าง
สวยงาม.

โคลงกลอนบทหนึ่งที่เธอชอบที่สุด มีความทำนองดังต่อไปนี้.

" สวดขอเข้าไว้ ให้ดีที่สุด ;
พระเจ้าสูงสุด โปรดปรานหนักหนา,
สรรพสิ่งน้อยใหญ่ ทั่วในโลกา;
พระองค์สร้างมา แลรักษาอยู่นิรันดี "

ซซาน บี. แอนโธนี
ผู้ทำงานต่อสู้เรียกร้องสิทธิเสมอภาคของสตรี.

บัฟฟาโลบิลควบม้าไปรอบๆ สังเวียน กั้นเวทีแสดงในโรงละครสัตว์ ม้าของเขาควบพลางแสดงตลกต่างๆไปพลาง. ประชาชนคนดูจากส่วนต่างๆของโลกนับจำนวนพัน ไชโยโห่ร้องและปรบมือกราวก้องด้วยความชอบใจ. ที่ได้มาเห็นการขี่ม้าอย่างชำนาญและโลดโผนครั้งนั้น. บัฟฟาโลบิลได้เปิดโรงละครสัตว์คณะ "ไวลด์เวสต์โชว์" ของเขาขึ้นแสดงในงานมหกรรมออกร้านแสดงสินค้าครั้งใหญ่ที่จัดขึ้นในนครชิคาโก.

เขาควบม้ามาหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าที่สุภาพสตรี ๖ คนนั่งชมอยู่อย่างสงบ. เจ้าม้าแสนรู้ของเขาก้มหัวลงถึงดินหก

ซูซาน บี. แอนโธน

วาหลังตั้งตรงชนชั้นสูง บัฟฟาโลบิลจับบังเหียนม้าไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง, ด้วยมือกข้างหนึ่งเขาเปิดหมวกใบใหญ่ออกโค้งคำนับผู้ดูสุภาพสตรีทั้ง ๖ ในบ็อก นั้นด้วยการให้เกียรติอย่างใหญ่หลวง.

สุภาพสตรีมีอายุคนหนึ่งในจำนวน ๖ คนที่นั่งอยู่ในบ็อกนั้น. ยืนขึ้นและโค้งคำนับตอบ, เธอคือ ซูซาน บี. แอนโธนี ซึ่งขณะนั้นมีอายุ ๓๗ ปีแล้ว !

บัฟฟาโลบิลโค้งคำนับเธอ เพราะว่าเธอทำงานเพื่อสิทธิเสมอภาคของสตรีมากที่สุดในชีวิตของเธอ. เธอกล่าวว่า สตรีจะต้องมีความเสมอภาคในการทำงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับผู้ชาย. เพราะสตรีก็สามารถจะประกอบกิจการนั้นๆ ได้เท่าผู้ชายเหมือนกัน. เช่นในการเลือกตั้งบุคคลบริหารการปกครองเมือง, รัฐและประเทศ. สตรีต้องมีสิทธิเลือกตั้งด้วย.

ถ้าเป็นคนหนุ่มอเมริกันสมัยนี้อาจค้านว่า " ทำไม, คุณ

ซูซาน บี. แอนโธนี

แม่ของฉันไปออกเสียงเลือกตั้งเสมอทุก ๆ คราวอยู่แล้ว นี่นา"

แต่ย่าทวดของเขาไม่เคยไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้เลย สตรีสมัยคุณย่าทวดของอเมริกันจะทำอะไร ๆ ได้เท่าเทียมเสมอภาคกับผู้ชายดังสตรีรุ่นแม่ของเขาสมัยนี้เลย.

ซูซาน บี. แอนโธนี. ต่อสู้อย่างหนักและใช้เวลานานมากทีเดียวเพื่อชัยชะนะในการเรียกร้องสิทธิเสมอภาคมาให้สตรีอเมริกันสมัยนี้ทุกๆคน. เหล่านเรียกว่า "สิทธิของสตรี"

ซูซานเรียนเลขคณิต.

เมื่อซูซานยังเด็กอยู่. เธออยากเรียนเลขคณิตวิธีหารยาว. แต่ครูพูดว่าเด็กผู้หญิงไม่ต้องเรียนรู้เลขคณิตไปมากมายนักหรอก. ซูซานได้เรียนวิธีบวก, ลบ และวิธีคูณแล้ว ก็พอทำให้เธอนับจำนวนไข่และชั่งเนยที่เธอนำไปขายตลาดได้อย่างคล่องแคล่ว. ไม่มีอะไรมารบกวนสมองอันแจ่มใสในการเรียนเลขคณิตยาก ๆ ของเธอได้. แต่ครูไม่สอนเธอต่อไปตามที่เธอต้องการ.

แต่ ซูซานก็ หาทาง อื่นเรียน เลข คณิต ต่อไป อีก จนได้. เมื่อเธอโต ขึ้นเป็น ผู้ใหญ่ เธอ เข้าเป็น ครู โรงเรียน แห่งหนึ่ง เธอชอบการสอนมาก, แต่ไม่ชอบเลยที่ค่าจ้างสอน ซึ่งเธอได้นั้นมัน น้อยกว่า ครูผู้ชาย ที่สอน อยู่ในชั้นเดียว กันแต่ ต่างห้องในโรงเรียนเดียวกับเธอ.

ในสมัยกระโน้น สตรีโดยมากต้องทำงานในบ้านอยู่กับเย่าเผ้ากับเรือนของตนเท่านั้น สตรีมีหน้าที่เป็นแม่ครัวประกอบอาหารหมกอยู่หน้าเตาไฟอันร้อนก่อด้วยอิฐเตาเบ้อเร่อ. สตรีจะต้องรู้จักทำขนมปัง, ขนมกวน และฟุดดิ้ง ในฤดูร้อนแดด กลัวเป็นหน้าที่ของสตรีจะต้องตากเมล็ดพืชและผลไม้ให้แห้ง เช่นถั่วต่าง ๆ, ข้าวโภชน์, เนื้อสัตว์ตากแห้ง อาหารเหล่านั้นเก็บตุนไว้ใช้ในฤดูหนาว. ซึ่งกันดารอาหารและเพาะปลูกไม่ได้. สตรีต้อง ทำเทียนไขไว้ใช้ และมีน้ำมันเชื้อเพลิงใช้จุดตะเกียงในเวลากลางคืน. สตรีมีหน้าที่ปั่นด้าย, ทอผ้า และตัดเย็บเสื้อผ้าที่ใช้ในครอบครัวนั้นทุกคน. แทบจะกล่าวได้ ว่าในสมัยโน้นสตรี ทำงาน ตามที่ ทำการ,

ซูซาน บี. แอนโธนี

ร้ายชายของหรือในโรงงานมีจำนวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น. นอกนั้นส่วนมากที่สุดต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนเลี้ยงลูกเลี้ยงเต้าทำงานต่าง ๆ อยู่แต่ในบ้าน.

คติของประชาราษฎรสมัยกระโน้นคือ "ที่ของสตรีก็คือที่บ้าน, จะเป็นครูเป็นหมอนั้นไม่ไหวหรอก. นั่นมันงานของผู้ชายเขา. ยิ่งการเลือกตั้งมีสิทธิเข้ารับเลือกตั้งหรือการพูดจาใด ๆ ในที่ประชุมด้วยแล้ว สตรีทำได้ดีเท่าบุรุษไม่ได้แน่ ๆ" แต่สตรีเช่นซูซานไม่ยอมเห็นด้วย!

ซูซานต่อสู้ด้วยการปาฐกถา.

เมื่อซูซานเลิกงานสอนของเธอแล้ว, เธอใช้เวลาของเธอทั้งหมดต่อสู้เพื่อสิทธิเสมอภาคของสตรี. ไม่ว่าฤดูหนาวและฤดูร้อน, เธอและเพื่อนสตรีใจกล้าบางคนพากันเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ เพื่อแสดงปาฐกถา. ตามความคิดเห็นของเธอให้บรรดาประชาชนทั้งหลายรู้. กลุ่มชนที่ได้ฟังความคิด

ของเธอฟากันหัวเราะและล้อเลียนเธอด้วยความขบขัน, บาง
ที่ผู้ฟังเหล่านั้นจะทำเสียงซุดซาด ฮาบ่าให้เธอขณะเธอพูดก็ม.

แต่ซูซานไม่หวั่นไหวเธอพูดของเธอเรื่อยไป. เธอยืนอยู่
บนที่สูงตั้งตัวตรง ดวงตาของเธอฉายให้เห็นแวว แจ่มใส
กล้าหาญและพากฟูมตนเองอยู่เสมอ. ผมสีน้ำตาลละเอียด
เป็นเงาฉายให้เห็น ลักษณะ ไม่ถอยหลังกล้า พัน ผ้าอุปสรรค
โดยไม่หวาดหวั่น. เธอห่มผ้าคลุมไว้สองไหล่ของเธอ. ใน
ฤดูหนาว เธอจะพันคอด้วยขนสัตว์ผืนเล็ก ๆ.

ปีหนึ่งล่วงไปแล้ว, เมื่อเธอได้ให้ประชาชนทั้งหลายจำ-
นวนมากมายรู้ว่าพวกเธอกำลังทำ อะไร มีจุดมุ่งหมาย อย่าง
ไรแล้ว. ซูซานและเพื่อนของเธอก็พยายามดำเนินวิธีต่อสู้
อย่างใหม่อีกต่อไป. แทนที่พวกเธอจะนุ่งกระโปรงยาวและ
มีเปลือกซับซ้อนกันจนหนาเปอะ ยาวลุ่มล่ามลากเดินตาม
แฟชั่นสมัยนั้น. พวกเธอสวมกางเกงแบบกางเกงกีฬาชา
ยาวของสตรีสมัยนั้น แล้วนุ่งกระโปรงสั้นทับข้างนอกอีกชั้น
หนึ่ง. เสื้อไว้ในกระโปรง, สวมเสื้อคลุมไม่มีแขนหรือผ้า

ซูซาน บี. แอนโธนี

คลุมไหล่ทับอีกชั้นหนึ่ง. ทุกคนในพวกเธอตัดผมสั้นเข้าไปมากที่เดียว.

ประชาชนบางคนพากันยักคิ้วหลิ่วตาให้แก่กางเกง แบบใหม่ประหลาดประกอบชุดแต่งกาย ของ พวกเธอ อย่างสนุกสนาน. ผ่านไปทางไหนมีแต่เขาหัวเราะโห่ร้องให้บ้าง, ว่ากลอนสดอย่างบัดซบให้เธอบ้าง เธอต้องต่อสู้อย่างหนักที่เดียว.

ซูซานและเพื่อน ๆ ของเธอมีความคิดว่าเครื่องแต่งตัวแบบใหม่ของเธอนั้น เหมาะแก่การแต่งเดินไปตามถนนมากกว่าเจ้าเครื่องแต่งตัวสตรีแบบเก่า. มันไม่ลากดินเก็บเอาเมล็ดกรวดทรายและฝุ่นผงติดไปด้วยอย่างกระโปรงลากดินแบบเก่าซึ่งเป็นกระโปรงยาวกวาดพื้นโลกไปตลอดเวลา ทำให้สกปรกยิ่งนัก ยิ่งกว่านั้นมันหนักแสนหนักในเวลาเดินจะหาความกระฉับกระเฉงตรงไหนสักนิดก็ไม่มี เธอต้องต่อสู้อย่างหนักที่เดียวด้วยแบบนำสมัยของเธอครั้งนั้น!

ในการพูดตามที่ต่าง ๆ มีสตรีมายืนฟังมากขึ้นทุกที. คณะของซูซานชักชวนเพื่อนสตรีทั้งหลายช่วยกันตั้งสโมสร

ซูซาน บี. แอนโธนี

ของสตรีชนทุก ๆแห่ง เพื่อช่วยกันทำงานต่อสู้เรียกร้องสิทธิเสมอภาคของสตรีครั้งน. สโมสรสตรีทำงานได้ผลดีมาก!

เข็มกลัดธงชาติประดับเพ็ชร์.

ในที่สุดซูซานก็มีอายุ ๘๐ ปี เต็มเข้า เขตต์ชราภาพ. เธอได้ชัยชะนะในการต่อสู้เพื่อ สิทธิ เสมอภาคของ สตรีตลอดมาแต่เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น. สตรียังไม่มีสิทธิเข้ารับเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐได้. แต่บางมลรัฐประกาศใช้กฎหมายให้สิทธิสตรีเข้ารับการเลือกตั้งเป็นเจ้าหน้าที่ข้าราชการได้. รัฐหนึ่งที่ว่านคือไวโอมิง.

สตรีที่อยู่ในรัฐไวโอมิง.ได้มอบของขวัญวันเกิดรอบ ๘๑ ปีแก่ซูซานอย่างหนึ่ง เป็นเข็มกลัดทำเป็นรูปธงชาติอเมริกา. ประดับเพ็ชร์แทนดาราเครื่องหมายรัฐต่าง ๆ ดาราเพ็ชร์ดวงหนึ่งหมายถึงฉะเพาะรัฐที่ให้สิทธิสตรีในการ ออกเสียง เลือกตั้งและสมัครรับเลือกเป็นผู้บริหารการ ปก ครอง ในรัฐนั้น ๆ ได้. ซูซานชอบของขวัญวันเกิดชนนี้ของเธอมาก.

ซูซาน บี. แอนโธนี่

เธอ หวังว่า สักวันหนึ่ง ที่ ดารา ใน ธง น้อย ๆ ของเธอจะ ประดับด้วยเพชรเต็มทุกที่อย่างสวยงาม. นั่นหมายความ ว่า สตรีในทุก ๆ รัฐมีสิทธิเลือกและรับเลือกตั้งเสมอภาคกัน หมด. แต่ความหวังอันนี้หาสำเร็จในกาลเมื่อซูซาน บี. แอน-โธนีมีชีวิตอยู่ไม่. ตราบจนกระทั่ง————

ถึงปี พ. ศ. ๒๔๖๓ (ค. ศ. ๑๙๒๐) สตรีอเมริกันจึงมีสิทธิ สมบูรณ์ทั่วกันเป็นครั้งแรกที่สุดในอันที่จะออกเสียงเลือกตั้ง หรือสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีได้. ถ้าซูซาน เธอ ยังมีชีวิตอยู่จนถึง บท เพลง ร่วมเพศ ของเธอ ได้รับสิทธิสม-บูรณ์ เธอจะมีอายุครบ ๑๐๐ ปีพอดี!

ยอห์น เยมส์ ออดบอง

ศิลปินเอกผู้เขียนภาพนกต่างๆของอเมริกา.

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง ชุกมือถง

ในกระเป๋าของเขา. กระทบกับขนนกอันอ่อนนุ่มของเจ้านก
เค้าแมวสัตว์เลี้ยงของเขา. มันอยู่นิ่งอย่างเป็นสุขในรังใหม่
ของมันคือกระเป๋าของเขา มันเหมือนนอนหลับอยู่ในที่มืด.
และจะมีที่ไหนอีกเล่าที่มืดทึบเท่าในกระเป๋าของเขา?

ยอห์นเยมส์พเนจรมาสู่นครนิวยอร์ค. ก็เพื่อหางานตาม
ห้างร้านทำ. เขาถ้าถึงจะศึกษาหาความรู้เพื่อเป็นเจ้าของ
ห้างร้าน. ซึ่งเขาคิดจะเปิดห้างขายของของเขาเองขึ้นสัก
แห่งหนึ่ง.

เมื่อเขามาถึงนครนิวยอร์ค. เขาได้ไปเช่าห้องห้องหนึ่ง

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

ในบ้านเช่าหลังหนึ่งเป็นที่พัก. แต่เขาต้องจากที่นั้นไปในไม่ช้าเพราะเหตุจากเจ้านกเค้าแมวส่งเสียงของเขา. มันส่งเสียงร้องแสะคราง ดัง ๆ อย่าง น่ากลัว ใน เวลา กลางคืน เมื่อเวลาที่ทุกคนหลับสนิท.

บุรุษผู้ชอบวิหคนานาชะนิด.

ยอหน เยมส์ ออดูบองชอบนกมาก, เมื่อเขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ, เขาอยู่ในฝรั่งเศส, ที่นั่นเขาชอบไปเดินเล่นตามใกล้ ๆ ฝั่งทะเลคอยดูนกต่าง ๆ และเขียนภาพมันไว้. บางทีเขาเอาขลุ่ยเล็ก ๆ ติดไปด้วยและพยายามเป่าให้ คล้ายเสียงนกร้องต่าง ๆ แล้วแต่ชะนิดของนกได้ด้วย.

เมื่อเขามีอายุได้ ๑๘ ปี. กัปตันออดูบองบิดาของเขาส่งเขาไปอย่อเมริกา ท่านกัปตันมหัดนอยท่าน ย่อห์นเยมส์ต้องไปเป็นผู้ดูแลแทนท่าน.

นับตั้งแต่เวลาที่ ยอห์นเยมส์ ก้าวขึ้นจากเรือครั้งแรกในฤดูใบไม้ผลิแห่งปี พ.ศ. ๒๓๔๖ (ค.ศ. ๑๘๐๓) เขาก็รู้สึก

ยอห์น เฆมส์ ออดูบอง

ชอบอเมริกามากเสียแล้ว. อเมริกามีป่าไม้ใหญ่ ๆ ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะมีนกนานาชะนิดมากมายในป่าเหล่านั้น!

เขาจะไปคอยเฝ้าดูนกเหล่านั้นทำรังของมัน. เขาชอบไปเฝ้าดูลูกนกผึกสอนบิน. แล้วเขาก็เขียนภาพของมันเข้าไว้ด้วย เวลาที่เขาเงยบและตั้งอกตั้งใจที่สุดก็ตอนเขียนภาพหางของมัน เพราะตอนนเขียนยาก ในภาพดูไม่ใช่หางของมันเสมอ เขาต้องพินิจพิเคราะห์ระมัดระวังมาก.

ไม่ว่าใครก็รักใคร่ ชอบพอ ชายหนุ่มโก้เก๋ จาก ฝรั่งเศสผู้ชื่นชอบศึกษาเรื่องนก ต่าง ๆ และ เขียน ภาพ มันไว้ทุกชะนิดคน. เขาสามารถเบ่าชลุยได้อย่างไพเราะห์, เขาสามารถเต้นรำได้ด. และเล่นสะเก็ตได้อย่างชำนิชำนาญคล่องแคล่วอีกด้วย. เขามนสัยทงชอายและรักสนุก.

ต่อมาไม่ช้าไม่นาน ออดูบองก็ได้พบกับหญิงสาวเลอโฉมคนหนึ่งชื่อ ลูซี่ เขาเกิดรักกันชนและสัญญาจะแต่งงานกัน ดังนนดูบองจึงต้องเดินทางเข้าไปยังนครนิวยอร์ค เพื่อเรียนการค้าขายสำหรับการเป็นเจ้าของห้าง ร้านสักแห่งหนึ่ง

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

ต่อไป. บิดาของลูซี่พูดว่า ออดูบองต้องออกประกอบการค้าขายได้เองเสียก่อนจึงจะให้แต่งงานกัน.

ออดูบองไปอยู่เคนตั๊กกี้.

ภายหลังจากเขาแต่งงานกันแล้ว ลูซี่กับยอห์นก็ย้ายถิ่นไปอยู่ในเคนตั๊กกี้. สองผัวเมียโดยสารรถม้าไปครึ่งทางแล้วลงเรือชะล่าท้องแบนรอนแรมไปตามทางต่อไปอีก. บนเรือล้วนบรรทุกม้า, วัว, ไก่ เหมือนรับบรรทุกคนโดยสารไปด้วยเหมือนกัน. นอกจากนี้ยังบรรทุกสินค้าจำพวกถังบรรจุแป้งและหีบสินค้าผ้าผ่ายต่าง ๆ จนเพียบแปร้อีกด้วย.

ทางไปยังยาวเหยียด, น่าเบื่อหน่ายมาก. เรือก็แล่นไปอย่างช้า ๆ อากาศอันสดชื่นจากป่าไม้ตามสองฝั่งแม่น้ำทำให้ผู้โดยสารเบิกบานใจ, ยามราตรีดวงจันทร์จะฉายแสงสะท้อนลงในแม่น้ำเป็นประกายสว่างจ้า. ตลอดทางออดูบองใช้เวลาเขียนภาพนกที่เห็นตามทางได้หลายภาพ.

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

ออดูบองเป็นคนค้าขายเอาดีบด์ รำรวย ทาง เป็น เจ้าของ ห้างทำการค้าไม่สำเร็จเสียแล้ว ใจเขาไม่รักเลย. เขาชอบเข้าป่าใช้เวลาศึกษาเรื่องนกทั้งหลายมากกว่างานใดๆทั้งสิ้น.

เขาชอบวาดภาพนกทุกชะนิดในอเมริกา ระบายสีเหมือนตัวจริง ๆ ของมันให้หมดทุกชะนิดแล้วพิมพ์เป็นเล่มหนังสือขึ้น. เมื่อใคร ต้องการจะศึกษาเรื่องนกต่าง ๆ นานาของอเมริกาแล้วก็ใช้หนังสือของเขาเล่มนี้ศึกษาได้.

หนังสือรวมภาพนกนานาชะนิดของอเมริกา.

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง ใช้เวลาหลายปีเพื่อเดินทางไปภาคเหนือ,ภาคใต้, ภาคตะวันตก และภาคตะวันออกเพื่อเขียนภาพนกระบายสีเหมือนนกชะนิดนั้นจริง ๆ ให้หมดทุกชะนิด. นัยน์ตาของเขาคมและไวไม่ผิดอะไรกับตาของนกอินทรีย์ บางทีเขาเห็นนกชะนิดใหม่ประเดี๋ยวเดียวมันบินไปเสียแล้ว แต่เขาก็เขียนได้ไม่ผิดพลาด ไม่ว่ารูปร่างขนาดสีสรรค์ของนกชะนิดนั้นเลย.

แต่ประชาชนไม่ชอบภาพนกเหล่านั้น, ดังนั้นเมื่อชาย
ไม่ได้ก็ต้องหาวิธีหาเงินเพิ่มขึ้นอีกให้พอใช้จ่าย ครานี้เขา
หันมารับเขียนภาพคนบ้าง. ฐานะก็ยังเดือดร้อนอยู่นั้นเอง
เมื่อผิดหวัง ลูซี่และลูกอีก ๒ คนจึงแยกไปอยู่เสียในลุซิ-
อานา. ในระหว่างที่ออดูบองทำงานเขียนภาพของเขาต่อไป
ที่ลุซิอานา ลูซีตั้งโรงเรียนเด็ก ๆ ขึ้นโรงหนึ่งรับสอนเด็ก ๆ
ลูกหลานของเพื่อน ๆ. เมื่อออดูบองมาเยี่ยมเธอ เขาก็ช่วย
เธอสอนเด็ก ๆ ในโรงเรียนนั้นให้เต้นรำ.

เด็ก ๆ ชอบเต้นรำที่โรงเรียนของเขามาก ออดูบองยัง
หัดให้เด็กทำเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ให้คล้ายกับเป่าขลุ่ย เป็นเพลง
ต่าง ๆ อีกด้วย เขาบอกเด็ก ๆ ว่าวันนี้ไม่ต้องหาดนตรีมา
บรรเลงเวลาเต้นรำเลย ปากทำเพลง, เท้าเต้นรำไปพร้อมกัน
ทีเดียว. เด็ก ๆ พากันหัวเราะชอบอันและต้นเต้นมากที่ทำ
เสียงดนตรีทำนองเต้นรำและเต้นไปพร้อมในเวลาเดียวกัน!

ในที่สุดยอห์นเยมส์กรวบรวมภาพนกงาม ๆ หลายหลาก
ชนิดไว้ได้ถึง ๔๐๐ อย่าง แต่ในอเมริกาหาผู้ช่วยเขาลงทุน

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

พิมพ์หนังสือนายสักคนก็ไม่มี ทั้งนเพราะเขาไม่มีเงินพอ
ที่จะพิมพ์ขายเอง. ดังนั้นเขาจึงเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ
และสก็อตแลนด์ โชคยังเป็นของเขาที่ทนั้นมีผู้เห็นประโยชน์
จากการพิมพ์ขาย หนังสือเรื่อง "นกต่าง ๆ ในอเมริกา"
ของเขา.

ออดูบองต้องเดินทางไป ๆ มา ๆ หลายครั้ง ถึงครั้งที่ ๔
เขาจึงข้ามมหาสมุทรเอาหนังสือไปพิมพ์ขายในอังกฤษ เขา
ต้องเตรียมหาภาพนกเพิ่มขึ้นให้พอ เขาเดินทางไปภาคใต้
ที่นั้นเขาเขียนภาพนก แซนด์ไป เบ้อร์ ตัวเล็ก มีรูปร่าง น่าขัน
และนกอื่น ๆ เขาได้เห็นตัวตะโขงด้วย. เมื่อเขากลับจาก
ภาคใต้มาถึงบ้านหนวดเคราเขายาวอย่างกับพวกโจรสลัด.

. เขาไปทางภาคตะวันตก เมื่อกลับมาบ้าน เขาก็แต่งตัว
ด้วยเครื่องแต่งตัวของพวกอินเดียนดำ เขานำเอาหมา
จิ้งจอกและกวางมาเลี้ยงพร้อมกับเขาด้วย.

เขาไปภาคเหนือ. ที่ซึ่งเขาเขียนภาพนกบัฟฟินและนกอูน.
เหนือชนบทอ่าวฮัดสันเขาได้ภาพนกติดไม้ค์.

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

เที่ยวไปเที่ยวมาตามภาคต่าง ๆ ๓ ภาค ๆ ละหลาย ๆ วันรวม ๓ เที่ยวจึงสำเร็จได้ภาพ ๔๐๐ ภาพ. เที่ยวที่ ๔ เขาไปพิมพ์ต่างประเทศข้ามมหาสมุทรไปเลย เพราะอเมริกาไม่มีใครเห็นประโยชน์หนังสือนี้ จะลงทุนพิมพ์ก็กลัวขายไม่ได้และขาดทุน.

หนังสือเรื่อง "นกต่าง ๆ ในอเมริกา" พิมพ์ขายดีมากในยุโรปใคร ๆ ก็ชอบซื้อ. พิมพ์ขายจำนวนมากทีเดียว เพราะเป็นหนังสือเรื่องนก มีภาพตามสัธรรมชาติ อย่างสวยงามของศิลปีนเอก. ที่ดีกว่าหนังสือประเภทเดียวกันที่เคยพิมพ์ขายมาแล้ว. เขาจึงได้เงินจากหนังสือเล่มนี้เป็นจำนวนมากมายทีเดียว.

ยอห์นเยมส์ ออดูบองและครอบครัว ของ เขา จึงได้ซื้อบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำฮัดสันใกล้นครนิวยอร์ค. เป็นที่อยู่อย่างหลักฐาน. ที่นั้นเขาได้อาศัยอยู่ด้วยความผาสุขในชีวิตพักผ่อนของเขาในบั้นปลาย. เขาอยู่ด้วยความผาสุข

ยอห์น เยมส์ ออดูบอง

ยิ่ง. เขาจะเล่นชลุยของเขาบ้าง, เขียนภาพบ้าง เหมือนครั้งก่อน ๆ ที่เป็นของโปรดของเขา. ตราบเท่าอวสานแห่งชีวิต.

ยอห์น เยมส์ ออดูบองรวบรวมนกต่าง ๆไว้ในภาพของเขามากมายหลายร้อยชะนิด. และมีนกหลายชะนิดตามภาพในหนังสือของเขาหาไม่ได้มานานมาแล้วในอเมริกามันสาบสูญพันธุ์เผ่าไปเลยทีเดียว. เขาเขียนภาพนกพิลาปส่งข่าวซึ่งฝึกไว้สำหรับบินข้ามประเทศเป็นฝูงใหญ่ ๆ เข้าไว้. แต่นกชะนิดนี้ถูกฆ่าตายเป็นอาหารเสียมากในโบราณกาลเรื่อยมา. จนบัดนี้จะหาสักตัวในโลกนี้หาไม่ได้. ออดูบองเขียนภาพไก่งวงป่าทั้งฝูง และห่านขาวหิมะหงส์ไว้ด้วยเหมือนกัน.

ทุกวันนี้ในอเมริการู้คุณค่าของการสงวนพันธุ์นกมิให้สูญเผ่าพันธุ์ไปจากอเมริกา. สโมสรออดูบองจึงกำเนิดขึ้นให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องนกต่าง ๆ และสอนให้ประชาชนรู้จักวิธีที่จะช่วยกันป้องกันและรักษานกต่าง ๆ ของชาติมิให้สูญพันธุ์ดังกาลล่วงมาแล้วต่อไปอีกได้.

สเตเฟน ฟอสเตอร์

ศิลปินเอกในทางแต่งเพลงของอเมริกา.

สเตเฟน น้อยเดินฟาดเท้าเบ็นจัง-

หวะอย่างทหารจ้น ๆ ล่องๆลอยไปกลับมา อยู่ในสนามเล่น.

ขนนกยาวปักอยู่บนหมวกของเขาสะบัดพริ้ว. เขาตีกลอง

ของเล่นของเขาเข้าจังหวะกับเพลง "แยงกีดูเดิล" ซึ่งผิว

จากปากของเขา. นัยน์ตาสีดำสนิทของเขาเบิกกว้างแจ่ม

ใส เบ็นประกาย. เขาเล่น สนุกอยู่คนเดียวเพราะเขารักเพลง

และดนตรีมาก.

สเตเฟน เกิดเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๖๙ (ค.ศ.

๑๘๒๖) อันตรงกับวันชาติอเมริกัน, วันประกาศเอกราช

วันนี้เบ็นวันฉลองใหญ่ของชาติทั่วประเทศ. เสียงประทัด

สเตเฟน ฟอสเตอร์

ดังประทุอยู่ก้องสนั่นทั่วไป, ธงชาติสะบัดพริ้วอยู่ทั่วถนน
หนทางบ้านเรือน, เสียงดนตรีทึงหลายก็ขับกล่อมอยู่ครึน
เครง, มันเป็นวันที่ระลึกสำคัญวันหนึ่งในฤดูร้อน. ไม่มีใคร
คาดหมายทายเดาล่วงหน้าได้ว่า ทารกนามใหม่ที่ถือกำเนิด
เกิดมาในวันมหาสำคัญของ ชาติอเมริกัน นั้นในวันหนึ่งข้าง
หน้าจะเป็นบุคคลมีชื่อเสียงสำคัญของชาติคนหนึ่ง !

เมื่อสเตเฟนสันอายุได้ ๕ ขวบ เขาก็เริ่มไปโรงเรียน.
เขาไปเรียนด้วยดีเสมอมากระทั่งวันหนึ่ง ครูเรียกเขาให้มา
ว่า เอ. บี. ซี. ดี. ที่เขาเรียนไปแล้ว ดูว่าเขาจะทำได้เพียงไร
เขายืนชันยืดตัวตรง, ยิ้มเล็กน้อยนิดหน่อย, แล้วก็เริ่มว่า
ตั้งแต่ เอ. ถึง แซ่ท. จบแล้วเขาก้มศีรษะคำนับครูนิดหนึ่ง
แล้วตะโกนกู่ก้อง เหมือนเด็ก ๆ อื่นเขียนแดง อย่างสุดเสียง
พลางก็หันหลังวิ่งตื่อกลับบ้านทันที !

พ่อหนูผู้รักเพลงและดนตรี.

วันหนึ่ง, เมื่อสเตเฟนสันเข้าไปในเมืองกับมารดาของ

สเตเฟน ฟอสเตอร์

เขา. เขาเข้าไปในห้างขายเครื่องดนตรี. ขณะที่มารดาของเขากำลังพูดอยู่กับพนักงานในห้าง, สเตเฟนก็เลือกขลุ่ยเล็ก ๆ ได้อันหนึ่ง. และเริ่มเป่ามันขึ้น. ทุก ๆ คนในห้างต่างพากันหยุดชะงักหันมาฟังเขาหมด.

พ่อหนูน้อยเป่าขลุ่ยได้ดีมากทีเดียว! เขาพากันคิดว่าอายุของพ่อหนูคงไม่เกิน ๗ ขวบ. ปลาดเหลือเกินที่สเตเฟนไม่เคยเป่าขลุ่ยมาก่อนเลยก็เป่าเพลงได้อย่างไพเราะห์. เล่นเอาคนฟังในห้างนั้นทุกคนประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เขามีพรสวรรค์สำหรับเพลง และดนตรีมาแต่กำเนิดอย่างแน่ ๆ. พูดแล้วไม่น่าเชื่อ!

ภายหลังสเตเฟนก็ได้ขลุ่ยสำหรับเขาอันหนึ่ง เขาใส่ไว้ในกระเป๋าของเขาเสมอ. เมื่อเขาเข้าไปเที่ยวฟังเสียงนกร้องเพลงในป่า, เขาเดินไปช้า ๆ, สายลมพัดต้นไม้ไหวโยกโยกสะบัดอยู่ไปมา, เสียงน้ำไหลซู่ซ่าอยู่ในลำธารฟังเพลินและวังเวงใจ. เขาจะเดินเลียบไปตามลำธารพลางเป่าขลุ่ยตามเพลงที่รู้จักอย่างไพเราะห์ประสานกันไปอีกด้วย.

สเตเฟน ฟอสเตอร์

สเตเฟนชอบไปเที่ยวท่าเรือดูคนแบกของ เช่นหีบห่อต่าง ๆ บรรทุกลงเรือเดินตามลำน้ำ. พวกเรือเหล่านี้ร้องเพลงแปลก ๆ ซึ่งสเตเฟนสนใจฟัง และจำเอามาเล่นเป็นเพลงเสียงขลุ่ยของเขา.

ในฤดูหนาวคราวหนึ่งนั้น บิดามารดาของเขามีความเห็นพ้องต้องกันในอันที่จะส่งเขาไปอยู่ประจำเสียในโรงเรียนที่ห่างไกลบ้านแห่งหนึ่ง. ผู้ให้กำเนิดทั้งสองหวังเพื่อจะให้สเตเฟนลืมเรื่องเพลง เรื่องดนตรีซึ่งเขา ทั้งสองเห็นว่า หาใช่วิชาหากินที่พาตัวให้รำรวยรุ่งเรืองหาเลี้ยงชีวิตเมื่อเติบใหญ่ให้ราบรื่นไปได้ไม่.

สเตเฟนชอบการเดินทางอันไกลลิบ ไปยังโรงเรียนใหม่ของเขามาก. เขาเดินทางด้วยรถที่แล่นบนน้ำแข็งได้เทียมด้วยม้าไปกับพี่ชายของเขา, เพราะเวลานั้นเป็นฤดูหนาว หิมะปกคลุมแผ่นดินขาวพรึดดุจปุยฝ้ายไปทั่วหมด. เขาเอาผ้าแบลงเกตคลุมเท้าเพียงเข่าของเขากัน หนาวในเวลาเดินทาง และยังมีอิฐเผาร้อน ๆ อยู่ใต้ผ้าเท้าของเขาเพื่อให้อุ่น

สเตเฟน ฟอสเตอร์

อีกด้วย. เมื่อค่ำลงกลางทางเขาก็หยุดแวะพักแรมตามบ้านเพื่อนฝูง หรือไม่ก็พักตามโรงแรม.

เมื่อสเตเฟนออกจากโรงเรียนกลับมาอยู่บ้าน, เขาและเพื่อนได้ร่วมมือกันจัดตั้งสโมสรขึ้นแห่งหนึ่ง สำหรับเป็นที่หย่อนใจพักผ่อนเล่นหัวสนุกสนานและร้องเพลงกัน ตราของสโมสรของพวกเด็กหนุ่มเหล่านี้เป็นรูปปลา.

พวกเด็กเพื่อน ๆ จะพากันมาที่บ้านของสเตเฟนสัปดาห์ละสองครั้ง. เมื่อคนหนึ่งเคาะประตูและเรียก "เฮ, ฮีโร. คนหรือยังไง?" ประตูจะเปิดออก สเตเฟนจะเดินออกมาต้อนรับพรรคพวก.

หลังจากที่พวกเด็ก ๆ เหล่านี้จะพากันร้องเพลงต่าง ๆ ที่จำมาได้จนเบื่อหน่ายแล้ว สเตเฟนก็แต่งเพลงประจำสโมสรขึ้นใหม่เพลงหนึ่ง. เพลงนั้นถูกใจเพื่อนทั้งหลายยิ่งและพากพูมใจในสเตเฟนอย่างมาก. พวกเพื่อนมีความคิดพ้องต้องกันว่า เพลงของเขาไพเราะห์งดงามดีมาก!

สเตเฟน ฟอสเตอร์

สเตเฟนแต่งเพลงขาย.

เมื่อสเตเฟนสันโตเป็นผู้ใหญ่, เขาได้ไปทำงานอยู่กับพี่ชายของเขาคนหนึ่ง. ในเวลางานเขาก็แต่งเพลงต่าง ๆ ไว้มากมาย. แต่ละเพลงคำสัมผัสของมันพึ่งคล้ายเสียงดนตรี.

เพลงหนึ่งที่เขาแต่งขึ้นชื่อเพลง "โอ้! ซูซานนา" เนื้อเพลงเต็มไปด้วยเรื่องเหลวไหลเชื่อไม่ได้ แต่ตลกขบขัน. เขาร้องเพลงนี้ใครได้ยินก็ครางคลอหรือผิวปากตามทำนองเขาไปเพื่อจำไปร้อง. พวกแสวงโชคลาภในทางค้นหาแร่ทองคำในแคลิฟอร์เนียจำไปร้องแล้วร้องอีก. เนื้อเพลงมีว่าดังนี้.

"ตลอดคืน ฝนตกลั่น วันฉันจาก
ดินแห้งผาก อากาศแห้ง แล้งเหลือหลาย,
แดดร้อนจัด จนฉันหนาว ตัวแข็งตาย!

สเตเฟน ฟอสเตอร์

ซูซานนา, อย่าร้องไห้ ถึงฉันเลย,
ฉันจากดิน ถิ่นไกล ไกลหนักหนา
จากอำลา —บามา นะท่านเอ๋ย.
กับบันโจ คู่ใจ ไม่เฉยเมย.
ด้วยบาทา เช่าคู่เคย ทู่ซี้มา. ฯ"

ต่อมาในไม่ช้าประชาชนพากันนิยมเสียงร้องตามทำนองและเนื้อร้องอันลึกซึ้งตรึงใจของเขาทั่วแพร่หลายมากขึ้นทุกที. ชื่อเสียงของสเตเฟน และเสียงเพลงที่เขาแต่งขึ้น ก็ปรากฏเกียรติเลื่องลือเชื่อถือกันว่า วิเศษยิ่งขึ้นไปด้วยเป็นลำดับ.

มีคนเป็นอันมาก พากันชอบทเพลงของเขาไปมากมายหลายเพลง. แต่ก็ไม่ได้ทำให้สภาพเป็นอยู่ของเขาดีขึ้นเลย. เขาไม่เคยมีเงินเก็บมาก ๆ ในกระเป๋าของเขาเลย. เขาเป็นคนยากจนอยู่เสมออย่างนั้นเอง!

สเตเฟน ฟอสเตอร์

เขาเป็นผู้เขียนเพลง "โอลด์แบล็คโจ" "มัยโอลด์เคนตักกี้โฮม." "โอลด์โฟล์คแอ้ทโฮม." และเขาได้แต่งเพลงเกี่ยวแก่สุนัขของเขาเพลงหนึ่ง ให้ชื่อว่า "โอลด์ดือกเทร์." ซึ่งเป็นเพลงเศร้าสันโดด เปล่าเปลี่ยวใจเพลงหนึ่ง. เมื่อเขาแต่งเพลงนี้เขามีความรู้สึกดุจดังว่าเขาเปล่าเปลี่ยวเดียวดายอยู่คนเดียวเท่านั้นในโลกนี้.

ส่วนเพลงอื่น ๆ โดยมาก เป็นเพลงปลุกความสำราญรื่นเริงบันเทิงใจ. ฟอสเต้อร์หาโอกาสดี ๆ คิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ แล้วประกอบเนื้อร้องทำนองเพลงขึ้นได้เสมอ เช่น ครั้งหนึ่ง เขาไปพักผ่อนอยู่ที่ฟาร์ม ของลุงของเขาในฤดูร้อนคราวหนึ่ง เขาได้เพลงจากที่นั่นหลายเพลง เพลงหนึ่งมีเนื้อร้องคล้ายกันดังต่อไปนี้.

" เราเที่ยวเล่น ตามทุ่งและ ฝั่งคงคา.
เมื่อเวลา เรายังหนุ่ม สนุกสนาน

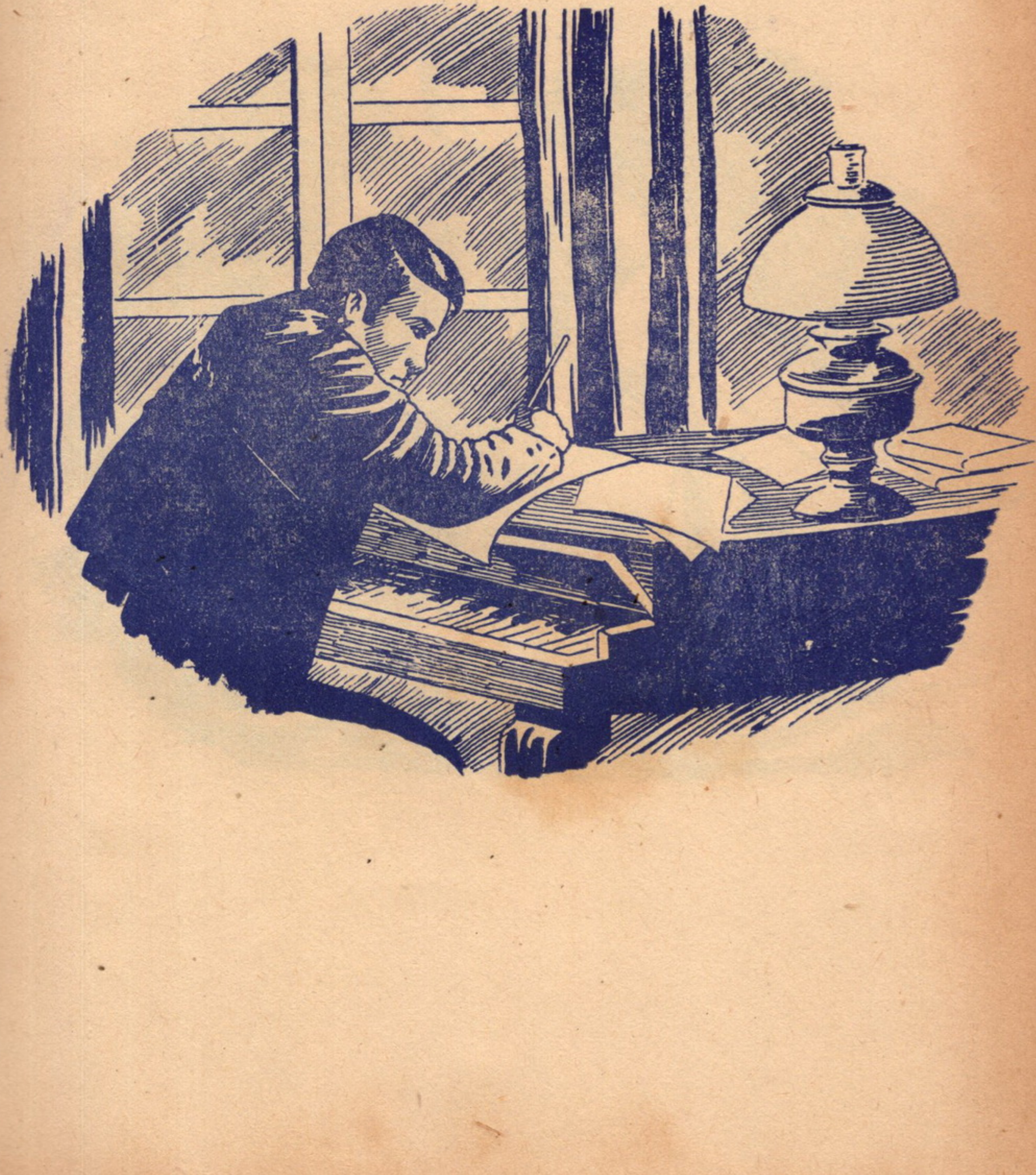

สเตเฟน ฟอสเตอร์

เราไล่จับ ผีเสื้อและ ดอกไม้บาน.

ด้วยความสำราญ แห่งเดือน พฤษภาคม.

โอ้, แน่นอน ที่เปลี่ยน การเล่นเสมอ.

เราปล่อยให้ เวลาเผลอ ผ่านเลยไป.

ท้องฟ้าปรอด — โปร่งใจเรา แจ่มใส.

ด้วยความสราญ, แห่งเดือน พฤษภาคม.”

สเตเฟน ฟอสเตอร์ตายไปหลายปีล่วงมาแล้ว, แต่เพลงต่าง ๆ ที่เขาแต่งไว้ และชื่อเสียงของเขายังมีชีวิตอยู่เสมอ หาได้ศูญหายไปตามร่างกายอันเป็นอนิจจัง และอนัตตาของเขาไม่ คนทั้งหลายพากันร้องเพลงของเขาและและรักใคร่เขาอยู่เสมอ. ทั้งนี้มิใช่แต่ในอเมริกาเท่านั้น แต่ในท่ามกลางประชาชนในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก. เพลงที่เขาแต่งเป็นเพลงอเมริกันอย่างแท้จริง!

ฮอเรค มันน์

บิดาแห่งโรงเรียนประชาบาล.

ฮอเรค มันน์เข้าไปยังโรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่ง เขาหยุดแหงนดูหลังคาโรงเรียนอย่างไม่วางตาอยู่ครู่หนึ่ง. มันมีสิ่งที่แปลกสำหรับเขามากก็คือช่องโหว่เบ้อเร่อดุจทางเข้าอุมงค์แห่งหนึ่งบนหลังคา.

เมื่อเขาเดินเข้าไปข้างใน, เขาถามสุภาพสตรีซึ่งเป็นครูโรงเรียนนั้นว่า "เด็กๆ นักเรียนจะไม่เปียกฝนบ้างเลยหรือเมื่อฝนตก?" คุณครูตอบว่า. "เด็กๆ จะไม่เปียกฝนเลย ถ้าไม่มีช่องโหว่รั่วบนหลังคา. ฝนตกรั่วลงมาตามช่องนั้นและไหลลงมาเปียกเด็ก แต่เวลาฝนตกต้องหยุดเรียนหลบแอบฝนไปที่ตรงไม่รั่วเสมอ."

ฮอเรค มันน์

ฮอเรค มันน์ยิ่มละไม และนัยตาสีน้ำตาลของเขาเป็น
ประกายเมื่อเขาแนะนำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับการซ่อม
แซมหลังคานั้นให้ดีขึ้น. เขาเป็นผู้หนึ่งที่ทำงานปรับปรุงโรง-
เรียนประชาบาลสำหรับเด็กหญิงชาย ให้ดีขึ้นอย่างหนักคน
หนึ่งในสมัยโน้น. นี่คือแห่งหนึ่งในจำนวนโรงเรียนที่ยากจน
ขาดเงินทองอุดหนุนอีกมากมายเหลือจะคณนาได้ของสหรัฐ-
อเมริกาในสมัยโน้น.

เขาบอกกล่าวชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายถึงเรื่องโรงเรียน
ที่ยากจนปล่อยให้ชุดโซมชำรุดผุพังอันเป็นภัยแก่เด็ก ๆ ถูก
หลานของเขาทั้งหลาย และเขาขอร้องให้ทุก ๆ คนร่วมมอ
ร่วมใจ, ร่วมแรงและสละเงินทองปรับปรุงชุรณะโรงเรียน
ทั้งหลายให้เป็นสถานศึกษาที่ดีกว่านี้ขึ้น.

สภาพของโรงเรียนประชาบาลสมัยฮอเรคเป็นเด็ก.

เขาเที่ยวสำรวจดูไปทุก ๆ โรงเรียนที่ล้วนแต่กระจอก
งอกง่อยชุดโซมไม่มีสภาพสุขาภิบาลอย่างโรงเรียนที่ดีขึ้น

ฮอเรค มันน์

เหมาะแก่จะเป็นสถาน ให้การศึกษาเล่าเรียน แก่เด็ก ๆ เสีย เลย. เขาพบต้นเหตุสำคัญแห่งปัญหาที่ว่าทำไมจึงมีเด็ก ๆ สามารถมาเล่าเรียน เรียนในโรงเรียนได้เพียงจำนวนเล็กน้อย? ก็เพราะว่าสถานที่จำกัด, เล็กเกินไป, คับแคบ. เขาพบต้นเหตุที่ว่า ทำไม ในบี่หนึ่ง โรงเรียน จึงเปิดสอนกัน ได้ ไม่มาก ไปกว่า ๘ หรือ ๑๐ สัปดาห์เท่านั้น? ก็เพราะว่าโรงเรียนเอาชะนะธรรมชาติลมฟ้าอากาศไม่ได้ หน้าฝนหลังคารั่ว, หน้าหนาวหนาวจัดต้องปิดหน้าต่างอุดอู้มืดทึบไม่มี แสงสว่างพอเรียนกันได้ ฯลฯ อะไรต่ออะไรอีกจิปาถะ.

บางแห่งมีโรงเรียนเคลื่อนที่ โรงเรียนเดินไปหานักเรียน ไม่ใช่นักเรียนมาโรงเรียน ที่ไหนมีเด็กมากพอก็หยุดสอนเด็กที่ต้องการเรียนเขียนอ่านให้ แต่โรงเรียนชะนิดนี้สอนอยู่นานไม่ได้ต้องเคลื่อนที่ไปแห่งอื่น ๆ ต่อไปอีก. ได้ผลในการศึกษาเล่าเรียนน้อยที่สุด.

ฮอเรค มันน์เกิดในเดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๓๓๙ ในรัฐมัสสาชูเสตต์ เมื่อเริ่มต้นแห่งการศึกษาของเขาแรกที่สุดก็

ฮอเรค มันน์

คือหัดอ่าน เขาต้องทำงานหนักมาแต่เด็กเพราะครอบครัวของเขายากจนมีเงินทองใช้จ่ายเพียงเล็กน้อยเขาต้องช่วยบิดาของเขาออกไปทำงานในฟาร์ม เขาจะต้องขวั้นฟางข้าวให้เป็นเกลียวยาวๆนับเป็นหลาๆสำหรับทำหมวกเพื่อนำไปขายให้แก่โรงงานทำหมวกใกล้ๆ ฟาร์มของเขา เขาจะต้องนำฟางข้าวไปขายในเมืองเล็กๆและเมื่อได้เงินก็ซื้อหนังสือเรียนต่าง ๆ ของเขามาใช้ศึกษา.

ฮอเรค ระมัดระวังหนังสือ ๒—๓ เล่มของเขาอย่างที่สุดเพราะมารดาของเขาสอนเขาว่าหนังสือเหล่านั้นแหละคือวิชาการสมบัติอันมีค่าใหญ่หลวงมาก. หนังสือของเขาจะไม่มีรายขีดเขียนเลอะเทอะฉีกขาดหรือแม้แต่มุมกระดาษแต่ละหน้าพับย่นยู่เป็นรอยฉีกง่ายเลย. เขาชอบไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดในเมืองเสมอ. เขาอ่านทุกเล่มไม่ว่าหนังสืออะไร. หนังสือในสมัยนั้นใช้คำพูดยาก ๆ, หนักมากและมีลักษณะไม่น่าสนใจอ่านเสียเลย. ไม่เหมาะสำหรับเด็ก. เพราะขาดสิ่งจูงใจ. ไม่มีใครสักคนเลยในสมัยนั้นที่จะคิดทำหนังสือ

ฮอเรค มันน์

ที่เพียงแต่เห็นหน้าปกก็จับตา เด็ก ๆ ทั้งชายและหญิงให้สน
ใจอยากหยิบอยากจับมาอ่านมาเรียน, และอยากรู้หนังสือ!
ถ้าเขากลับบ้านช้าในวันไหนซึ่งเป็นเวลาเย็นมาก, เขาก็
จะหยุดคอยดูดวงอาทิตย์อัษฎงค์ เป็นลูกกลมไฟสีแดงดวง
โตค่อย ๆ จมหายในหมู่เมฆสีต่าง ๆ อย่างสวยงาม. หรือมิ
ฉะนั้นเขาก็จะ นอนหงาย เล่น บน สนาม หญ้า ดูดวงดาว อัน
ส่องแสงระยิบระยับสุกใสทีค่อย ๆ ปรากฏขึ้นในท้องฟ้าเมื่อ
พลบค่ำอย่างเพลิดเพลิน ฮอเรคมานะพยายามศึกษาเล่า
เรียนจากการไปอ่านหนังสือต่าง ๆ ในห้องสมุดสาธารณะใน
เมืองเสมอโดยไม่ท้อถอย แต่เขาก็เป็นผู้ทรักสิ่งสวยงามตาม
ธรรมชาติเป็นนิสัยของเขา.

การทำงานบูรณะปรับปรุงโรงเรียนประชาบาล ให้มีสภาพดีขึ้น.

เมื่อเขาเป็นหนุ่ม, ฮอเรค มันน์ก็เข้าเรียนในวิทยาลัยแห่ง
หนึ่ง. เขาศึกษากฎหมายเพื่อออกประกอบอาชีพเป็นทนาย-

ความ แต่ความสนใจในเรื่องโรงเรียนประชาบาลฝังแน่นอยู่ในจิตต์ใจของเขายิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ในโลกเสียแล้ว!

เขาเริ่มงานบูรณะปรับปรุงโรงเรียนประชาบาล ให้เป็นสถานศึกษาจริง ๆ ขึ้นในรัฐมัสสาชูเสตต์ที่เขาอยู่เป็นตัวอย่างรัฐอื่น ๆ เสียก่อน เขาต้องเดินทางไปในที่ต่าง ๆ เพื่อหาโอกาศพูดกับประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อแสดงให้เห็นความบกพร่องและโทษร้ายของ โรงเรียน ที่ไม่มีทุนรอน ขยายกิจการปล่อยให้ชำรุดทรุดโซม และโรงเรียนเหล่านั้นไม่มีสภาพถูกลักษณะสุขาภิบาล เป็นภัยแก่ลูกหลานของเขาเพียงไร และขอร้องให้พวกประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ช่วยกันปลูกสร้างโรงเรียน ตามแบบแปลน แผนผังที่ดี ถาวรถูกลักษณะสุขาภิบาล ให้สมเป็นสถานการศึกษาที่แท้จริงขึ้นเสียใหม่.

ฮอเรค มันน์ได้พบโรงเรียนที่ไม่มีสนามสำหรับให้เด็กเล่นมากมายหลายแห่ง สักแต่ว่ามีที่มีอาคารบ้านเรือนมีเด็กมาเรียนก็ตั้งเป็นโรงเรียนกันขึ้นเท่านั้น. โรงเรียนชะนิดนี้พอเด็กก้าวออกจากประตูโรงเรียนก็ถึงถนนใหญ่เสียทีเดียว. เขา

ฮอเรค มันน์

เคยไปดูโรงเรียน สัปปะรังเค หลายแห่ง ที่ตั้งอยู่ บนยอดเนินสูง ๆ ซึ่งที่เช่นนั้นในสหรัฐอเมริกาอากาศมันหนาว ยิ่งหน้าหนาวด้วยแล้วลมหนาวจะ พัดมาจน เย็นเข้า กระดูก ทีเดียว. หนาวเย็นเสียจริง ๆ ด้วย จนบางครั้งเด็ก ๆ เอาปากกาจุ่มลงในขวดหมึกเพื่อพยายามเขียนหนังสือตามบทเรียน แต่เจ้าน้ำหมึกในขวดนั่นกลายเป็นน้ำแข็งไปเสียแล้ว !

โรงเรียนประชาบาลของสหรัฐสมัยโน้น. ไม่มีโต๊ะรองเขียน และม้านั่งอย่างสมัยนี้ดอกท่าน. มีแต่ม้านั่งซึ่งท่านเห็นแล้วจะต้องเบ้หน้า เพราะม้านั่งของเด็กอเมริกันในโรงเรียนประชาบาลสมัยโน้นก็คือ ท่อนซุงทั้ง ๆ ต้นเราดี ๆ นี่เอง. เอามาถาก ๆ เข้าพอนั่งได้ไม่มีพนักพิง ท่านก็คงจะไม่รู้สึกพอใจเลย ในเมื่อท่านต้องนั่งอยู่บนม้านั่งท่อนไม้ทั้งท่อน ไม่มีพะนักและสูงจนขาทั้งคู่ของท่านแกว่งโตงเตงไปมาอยู่ในอากาศตลอดเวลาเรียนนับเป็นชั่วโมงๆ, จริงไหมท่าน ? มันต้องทนทรมานจนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทีเดียวละ. ในสมัย ฮอเรค มันน์ ปรับปรุงโรงเรียนประชาบาลให้ดีขึ้น เขา

ฮอเรค มันน์

สร้างม้านั่งมีพะนักพิงและโต๊ะรองเขียนขีนให้เหมาะพอดีแก่ร่างกายและความเติบโตของเด็กขีนทุก ๆ โรงเรียน.

ตลอดเวลาแห่งการทำงานอย่างเข้มแข็งของฮอเรคมันน์นั้น ครูที่จะบรรจุเข้าสอนในแต่ละโรงเรียนที่ปรับปรุงสถานที่ทันสมัยแล้ว จะต้องได้รับการอบรมความรู้และ 'วิชาความเป็นครู' ให้เป็นครูที่ดีจริง ๆ ทั้งครูหญิงครูชายเสียก่อนทุกคน. โรงเรียนนั้น ๆ จึงจะเปิดทำการสอน. เขาไม่แต่ปรับปรุงสถานที่เท่านั้น, ครูซึ่งจะต้องเป็นทั้งผู้สอนและทั้งผู้ปกครองสถานที่ศึกษานั้น เขาก็ปรับปรุงเสียใหม่อีกด้วย. โรงเรียนในอุดมคติของเขา ได้เปิดทำการสอนแล้วมากมายหลายแห่ง ด้วยวิริยภาพ อันเสียสละแล้ว เพื่อส่วนรวมของเขา!

ฮอเรค มันน์ อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากนครบอสตันนัก. เมื่อเขากลับมาบ้านจากงานอันเหนื่อยของเขา, เขาชอบเล่นกับพวกลูก ๆ, เขาจะเล่านิยายอันตื่นเต้นน่าประหลาดพิศวงของดาว, ดวงจันทร์ และดวง-

ฮอเรค มันน์

อาทิตย์ให้เด็ก ๆ พัง. เขาและลูก ๆ จะพากันไปคอยดูแมลง ปอบิน่วอนอย่ไปมาเหนือพนน้ำ และเขาจะได้ยินเสียงแมว ที่กระโดดตระครุบนกร้องเหมียวขึน หรือไม่เขาก็เล่นหัวอยู่ กับแมวเสียงของเขา ซึ่งเป็นชีวิตในบ้านแห่งการพักผ่อน หย่อนใจอย่างเพลิดเพลินของเขา!

ฮอเรค มันน์ ช่วยปรับปรุง ให้มีโรงเรียน ประชาบาล ที่ดี และทันสมัยขึนจนทั่วรัฐที่เขาอยู่, โรงเรียนในอุดมคติตาม แบบที่เขาจัดขึนในรัฐมัสสาชูเสตต์นได้ค่อย ๆ แพร่หลายไป ยังรัฐอื่น ๆ ยิ่งขึนทุกวัน. จนกระทั่งมีโรงเรียนประชาบาล ที่ดีแบบนเป็นตัวอย่าง อยู่ทั่วไป ตลอดทุก ๆ รัฐในสหรัฐอเมริกา. และโรงเรียนประชาบาลย่อมให้การศึกษาเปล่า เพราะการ ดำเนินกิจการทั้งการดูแล อุปถัมภ์ และการเงิน ใช้จ่าย อยู่ใน การจัดการของประชาชนในท้องถินนั้น ซึ่งถือว่าทุกคนเป็น เจ้าของโรงเรียนนั้น ต้องดูแลและบำรุงรักษาอยู่ด้วยพวก เขาทุกคนเป็นอย่างดี.

ฮอเรค มันน์

การดำเนินกิจการโรงเรียนประชาบาล แรกที่สุดต้องให้ราษฎรในท้องถิ่นนั้นรู้จักประโยชน์ของการศึกษา ให้เขารู้ว่า เขามีหน้าที่จัดการศึกษาให้แก่ลูกหลานของเขาเอง เขาต้องช่วยกันสร้างโรงเรียนขึ้นเอง. จ้างครูมาสอนและดำรงโรงเรียนอยู่ด้วยเงินของพวกเขาเอง. การบริหารโรงเรียนให้ก้าวหน้าขยายตัวเจริญต่อไปก็เป็นหน้าที่ของเขาเอง. ดังนี้แล้วรัฐไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับเขามากมายเลย. การศึกษาของประชาชนโดยประชาชนจึงจะเจริญก้าวหน้ารุดเร็วไปดังในสหรัฐอเมริกานี้เป็นตัวอย่าง. การประถมศึกษาก็จะบรรลุผล สถิติคนไม่รู้หนังสือก็ไม่ติดพ้าดังที่ประเทศอื่น ๆ ในโลกหลายประเทศจัดการประถมศึกษาและดำรงโรงเรียนประชาบาลไปในทางผิด ๆ อย่างใหญ่หลวง ไม่ได้รับผลสำเร็จดังมุ่งหมาย แทนที่จะเป็นการส่งเสริมการศึกษาเป็นความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองให้รวดเร็วขึ้นอย่างอเมริกาจัดทำ, กลับประหนึ่งว่า รัฐสอดมือยุ่งเกี่ยวมากเกินไปจนประชาชนไม่เห็นชัดว่าโรงเรียนประชาบาลนั้นเป็นโรงเรียน

ของเขาเสียเลย จึงไม่ใยดีร่วมมือด้วย และทีร้ายก็ดูประ-
หนึ่งว่าช่วย "กด" หรือ "กดกัน" การศึกษาของประ-
เทศชาติของตนมิให้ก้าวหน้าไปโดยรวดเร็ว.

ประเทศใดก้าวผิดในการจัดการประถมศึกษา และการ
ดำรงอยู่แห่งโรงเรียนประชาบาล และยังก้าวผิดเรื่อย ๆ ไป
แล้ว, ประเทศนั้นจะเจริญก้าวหน้าไม่ได้.

ฮอเรคมันน์ย้ายไปยังโอไฮโอ.

บั้นปลายแห่งชีวิตของฮอเรค มันน์ เขาและครอบครัว
ต้องย้ายไปอยู่ในรัฐโอไฮโอ. เขาได้รับตำแหน่งอธิการบดี
ของวิทยาลัยใหม่แห่งหนึ่งชื่อ "วิทยาลัย แอนติออช" ใน
รัฐนั้น.

ในวันทำพิธีเปิดวิทยาลัยแห่งนั้น ประชาชนกว่าสามพัน
คนพากันมาร่วมพิธี พวกนั้นพากันมาโกลาหลด้วยรถม้าบ้าง
และเกวียนบ้างเป็นพาหนะ งานพิธีเปิดวิทยาลัยแห่งนั้นเป็น
การฉลองอย่างเอิกเกริกมโหฬาร พวกที่มาร่วมงานอย่าง

ฮอเรค มันน์

มากมายนักที่ไม่มีที่นอนเพียงพอ บางคนต้องแรมคนอยู่บนรถหรือบนเก้าอี้นวมของเขาตลอดคืน.

ท่ามกลางผู้มาร่วมพิธีกว่าสามพันคนนั้น ฮอเรค มันน์ได้แสดงสุนทรพจน์เป็นที่จับใจผู้ฟัง ทำให้เขาได้รับเกียรติยศและชื่อเสียงปรากฏขจรไกลเพิ่มพูนยิ่งขึ้น.

ฮอเรค มันน์ ได้รับสมัญญานามจากชาวอเมริกันว่า "บิดาแห่งโรงเรียนประชาบาล" ในสมัยปัจจุบันนี้มีเด็กหญิงชายมากกว่า ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ คน. กำลังเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียนประชาบาลแบบที่เขาจัดบูรณะปรับปรุงขึ้น. บางที่โรงเรียนประชาบาลถูกเรียกว่า "โรงเรียนฮอเรค มันน์" เพื่อเป็นอนุสรณ์หลังจากเขาตายแล้ว, เพื่อระลึกถึงเขาผู้ต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย เพื่อนำมาซึ่งโรงเรียนประชาบาลที่ดีสำหรับเด็กๆ ชายหญิงอเมริกันทั้งหลาย อันเป็นรากฐานเจริญรุ่งเรืองมาตราบเท่าทุกวันนี้.

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

ผู้ยึดมั่นในคติพจน์ "เรียบร้อยเสมอ"

เรือเดินทะเลลำน้อย ๆ ลำหนึ่งกำลังแล่นใกล้อลัสกาเข้าไปทุกที. ชื่อของเรือลำนี้คือ "แบร์" ซึ่งแปลว่า "หมี" บนเรือลำนี้บรรทุกกวางเรนเดียร์มาฝูงหนึ่ง สำหรับเป็นของขวัญแก่พวกเอสกิโม ซึ่งมีถิ่นฐานอยู่ในภาคเหนือของสหรัฐอันไกลโพ้น!

"แบร์" เป็นเรือลำหนึ่งของกองตำรวจทะเลของสหรัฐ ซึ่งมีหน้าที่ป้องกันและรักษาฝั่งทะเลอันยาวเหยียดของสหรัฐ, ทุกฤดูใบไม้ผลิ, เมื่อน้ำแข็งในทะเลเหนือเริ่มละลาย, เรือลำนี้จะแล่นออกไปที่อลัสกา เจ้าหน้าที่ประจำเรือมีงานต่าง ๆ หลายอย่างหลายประการที่จะต้องทำ เช่น

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

ดูแลความเป็นอยู่และรักษาความสงบแก่พวกเอสกิโม, จัดส่งจดหมายหรือหนังสือพิมพ์ให้แก่พวกขุดร่อนทอง และอื่น ๆ อีกมาก ดังนี้เป็นต้น.

ประชาชนในอลัสกาอุ่นใจและรู้สึกเป็นสุขมาก เมื่อได้เห็น "แบร์" เรือตรวจรักษาฝั่งทะเลภาคเหนือ. ตลอดฤดูหนาว แบร์จะแล่นฝ่าทำลายน้ำแข็งตามชายฝั่งตลอดเวลาจนพ้นไป พอถึงฤดูใบไม้ผลิมันก็จะแล่นกลับสถานี และนำข่าวสารต่าง ๆ ไปยังอลัสกาอีก.

แบร์ เป็นเรือผีกขนาดเล็ก, แต่แข็งแรงเพราะสร้างสำหรับทะเลที่เต็มไปด้วยน้ำแข็ง เพื่อช่วยเรือลำอื่นที่ติดน้ำแข็งแล่นไปไม่ได้. ในฤดูร้อนมันแล่นไปยังหมู่เกาะที่ชุกชุมด้วยแมวน้ำนับพัน ๆ ตัวเสมอ เจ้าหน้าที่ประจำเรือแบร์มีหน้าที่ดูแลคุ้มครองเจ้าสัตว์ทะเลเหล่านี้ มิให้ถูกมนุษย์ล่าตายซึ่งอาจสูญพันธุ์จากโลกไปได้อีกด้วย.

แบร์ ลำนี้ทำหน้าที่เป็นพาหนะของตำรวจทะเลที่ประจำ

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

อยู่บนมัน ไปตรวจตรารักษาเหตุการณ์อยู่ในทะเล และดินแดนภาคเหนือโพ้นมาเป็นเวลานานกว่า ๔๐ ปีแล้ว!

หน้าที่ตรวจตราปราบปรามโจรสลัด.

กองตำรวจทะเลของสหรัฐอเมริกานี้ ไม่ใช่เพิ่งจะเกิดมีขึ้นในเร็ว ๆ มานี้หามิได้. กองตำรวจทะเลนี้มีกำเนิดขึ้นแต่สมัยท่านยอร์จ วอชิงตัน เป็นประธานาธิบดีของประเทศอันเป็นเวลานมนานมาแล้ว กองตำรวจทะเลมีหน้าที่ตรวจตรารักษาความสงบต่าง ๆ ตามชายฝั่งทะเลสหรัฐทั่วไปให้สงบเรียบร้อยอยู่เสมอ.

ในยุคแรก ๆ หน้าที่ของตำรวจทะเลที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ คอยตรวจตราโจรสลัด เพราะในสมัยนั้นโจรสลัดทะเลชุกชุมมาก. เพราะโจรเหล่านี้โหดร้ายทารุณ เมื่อพบเรือเดินทะเล ไม่ว่าเรือสินค้าหรือเรือโดยสารมันจะเข้าปล้นฆ่าคนจมเรือเสีย แล้วชนทรัพย์สมบัติต่าง ๆ ไปหมดสิ้น. ประชาชนกลัวยิ่งนัก อันหมายถึงยิ่งประจำ

เรือโจรสลัดนัก. กัปตันเรือต่าง ๆ จะพาเรือของเขาไป
ห่างทางเดินตั้งหลาย ๆ ไมล์ทีเดียว เพื่อหลบหลีกไม่ให้
พบเข้ากับเรือโจรสลัด.

งานของกองตำรวจทะเลในปัจจุบันนี้.

ในทุกวันนี้ ตำรวจทะเลของสหรัฐ มีงานที่จะต้องทำ
ในหน้าที่เพิ่มขึ้นอีกเยอะแยะทีเดียว. ตำรวจทะเลมีสถานีตั้ง
อยู่เป็นระยะ ๆ ตามชายฝั่งทะเลทั้งฟากฝั่งมหาสมุทรอัตลัน-
ติคตะวันออก และฟากฝั่งมหาสมุทรปาซิฟิคทางตะวันตก
ตามสถานีเหล่านี้มีเครื่องมือทุกชะนิดเตรียมสำรองไว้พร้อม
สรรพ เพื่อช่วยชีวิตคนหรือเรือแตก.

ถ้าเกิดมีพายุใหญ่ และเรือลำปางขึ้นนอกชายฝั่ง ตำ-
รวจทะเลจะลงเรือลำหนึ่ง ออกไปช่วยคนบนเรือนั้น. ชาว
ประมงที่ออกไปจับปลาในทะเลถูกพายุหรือหมอกลงจัด
จนเข้าฝั่งไม่ได้ จะได้รับการช่วยเหลือจากเรือตำรวจทะเล
จนเข้าฝั่งได้.

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

แม้แต่นกและปลาในทะเล และแม่น้ำตอนใกล้ทะเล หรือทะเลสาป ก็จะได้รับความคุ้มครองป้องกันภัยจากกองตำรวจทะเลด้วย เช่น ห้ามมิให้โรงงานอุตสาหกรรมใด ๆ ใกล้น้ำทิ้งสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้นกและปลาเป็นอันตรายได้ลงไปในน้ำเป็นอันขาด. สิ่งที่เป็นอันตรายแก่นกชายทะเล หรือนกที่หากินตามน้ำกคอ น้ำมัน. น้ำมันที่ลอยเป็นฝาอยู่บนผิวน้ำจะจับขนมันติดกันจนกระพือบินไม่ได้. ตำรวจทะเลจะต้องคอยระมัดระวังน้ำในแม่น้ำลำคลอง, ทะเลสาบที่ใกล้ฝั่งชายทะเลให้สะอาดปราศจากน้ำมันอยู่เสมอ.

การระวังอันตรายจากภูเขาน้ำแข็ง.

ทุก ๆ ฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน เรือตำรวจทะเลสองลำจะต้องออกแล่นไปคอยระวังอันตรายให้แก่ชาวเรือ ให้พ้นจากภัยชนภูเขาน้ำแข็ง., ภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่ง ๆ ใหญ่โตมหึมาเหล่านี้จะลอยมาจากภาคเหนือ. ในฤดูที่ว่ามาข้างต้นนั้น เป็นเวลาที่ภูเขาน้ำแข็งลอยจากทะเลภาคเหนือมาสู่

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

มหาสมุทรอัตลันติค. ภูเขาน้ำแข็งส่วนที่โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำให้เราเห็นนั้น ไม่ใหญ่โตนัก แต่ความจริงมันใหญ่เหลือประมาณ เพราะส่วนมากของมันลอยอยู่ใต้ระดับพื้นน้ำ กล่าวกันว่าภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในทะเลส่วนที่เราแลเห็นนั้นเพียงเศษ ๑ ส่วน ๑๐ เท่านั้น อีก ๙ ส่วนอยู่ใต้น้ำ!

ตำรวจทะเลบนเรือของเขา จะประกาศให้ชาวเรือทราบขนาดของภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่ง ๆ อยู่เสมอ, ถ้ามีขนาดเล็ก, เขาก็ยิงมันด้วยกระสุนระเบิดให้มันแตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยละลายหายสูญไป. ถ้าเป็นก้อนใหญ่โตมาก, เรือก็จะแล่นตามมันไป. พร้อมกับส่งวิทยุประกาศตักเตือนให้ชาวเรือทั้งหลายในทะเลทราบ และระมัดระวังแล่นให้พ้นทางลอยไปของภูเขาน้ำแข็งลูกนั้น.

ชาวเรือต่างยินดี ในประกาศตักเตือนของตำรวจทะเลมาก. เพราะถ้าเขาไม่รู้ว่า ภูเขาน้ำแข็งลอยทะมึนอยู่ตรงไหน, เรือของเขาอาจจะแล่นเข้าชนและอัปปางลงได้. ในเวลากลางคืนมืดๆ หรือหมอกลงจัด เขาจะไม่แลเห็นภูเขา

น้ำแข็งเลย จนกระทั่งถ้าเคราะห์ของเรือดำไหนร้ายแล่น เกยขึ้นไปบนยอดภูเขาน้ำแข็งมหึมาเสียแล้ว. หมอกในทะเลนั้นหนาจัดมาก มันลอยวนอยู่รอบ ๆ เรือชาวพิดไปหมดจนแลไม่เห็นอะไรเลย.

ในท่ามกลางหมอก ชาวเรือซึ่งอยู่บนเรือจะไม่แลเห็นแม้แต่แสงไฟเครื่องหมายบอกตำแหน่งหินโสโครก และตำแหน่งอันตรายตามที่ต่าง ๆ ตามชายฝั่งทะเล. แต่เขาจะสามารถได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีด, ระฆังหรือเสียงตักเตือนบอกให้เขารู้อย่างอื่นได้. เสียงเหล่านี้มาจากทุ่นลอยประจำแหล่งอันตรายนั้น ๆ นอกจากนี้ชาวเรือยังได้รับสัญญาณวิทยุจากกระโจมไฟ หรือเรือกระโจมไฟอีกด้วย.

แสงสว่างและสัญญาณเหล่านี้ทุก ๆ แห่งเป็นหน้าที่ช่วยเหลือของกองตำรวจทะเลต้องจัดทำขึ้น ตำรวจต้องมีหน้าที่ประจำ และตรวจตราดูแลทุ่นลอยเสียงสัญญาณนับจำนวนพัน ๆ และกระโจมไฟให้แสงสว่างนับร้อย ๆ แห่ง

ตลอดฝั่งทะเล, ตามลำน้ำต่าง ๆ ทั้งในและล่อง. และในทะเลสาบใหญ่ ๆ อีกด้วย. ผู้รักษาดูแลแสงสว่างให้ความสะดวกและสัญญาณแก่ชาวเรือเหล่านี้ คติพจน์มั่นประจำตัวอยู่เสมอว่า "แสงสว่างต้องไม่มีวันดับ."

ป้องกันและรักษาฝั่งอันยาวเหยียด.

อเมริกามีฝั่งทะเลยาวมาก, ราว ๕๕,๐๐๐ ไมล์. และเมื่อใดที่อเมริกาอยู่ในสภาพสงครามแล้ว, เจ้าหน้าที่รักษาชายฝั่งทะเลก็มีหน้าที่ใหญ่หลวงเพิ่มขึ้นอีก. แต่ตำรวจทะเลมีความชำนาญในพาหนะหลายอย่าง. ตำรวจเหล่านี้สามารถใช้เครื่องบินหรือขับรถยนต์ได้ดีเหมือนเขาใช้เรือเหมือนกัน.

ตำรวจทะเลบางคนขี่ม้าได้เก่งมาก. ม้าที่ใช้ก็แข็งแรงและไม่กลัวอันตรายใด ๆ. ส่วนตำรวจอื่น ๆ ก็เป็นพลรบแบบทหารราบ ไม่มีพาหนะใด ๆ. กองตำรวจทะเลจะมีสุนัขเลี้ยงจำนวนซึ่งมันจะได้รับการฝึกอย่างดีให้รู้จักการช่วยเหลือมนุษย์ที่ตกอยู่ในอันตราย.

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

ถ้าตำรวจทะเลต้องไปยืนรักษาการณ์อยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวมากๆ ตามชายฝั่ง, เจ้าสัตว์จำพวกนี้แหละที่เป็นเพื่อนทดของเขา.

ตำรวจทะเลทุกคนสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้อย่างเรียบร้อยเสมอในทุกๆ อย่าง. คติพจน์ของพวกเขาคือ "เรียบร้อยเสมอ"

เมื่อมีผู้มาสมัครเข้าเป็นตำรวจทะเล. ก่อนอื่นเขาจะได้รับคำเตือนว่า เขาจะต้องทำงานหนักและยากมากในหน้าที่ตำรวจทะเลและสนุกโลดโผนไม่น้อยทีเดียว เพราะตำรวจทะเลจะต้องปฏิบัติงานให้เรียบร้อยอยู่เสมอตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน และต้องแล่นเรือฝ่าคลื่นลมในฤดูหนาวอันเยือกเย็นอยู่เสมอด้วย.

เดี๋ยวนี้ท่านผู้อ่านคงพอจะรู้จักกองตำรวจทะเลของสหรัฐอเมริกาบ้างแล้ว. ว่าเขามีหน้าที่อย่างไร, หนักและยากเพียงไร ?

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

คู่เคียงกับกองตำรวจทะเลเหล่าน, กิมทหารเรือของชาติ. ซึ่งประจำอยู่บนเรือรบต่าง ๆ มีหน้าที่ป้องกันและรบสู้ข้าศึกศัตรูของอเมริกาในเวลาทำสงคราม. นอกจากทหารเรือกิมพวกชาวเรือทั้งหลายบนเรืออื่น ๆ ซึ่งเป็นเรือบันทุกคนโดยสารหรือสินค้า ชาวเรือพาณิชย์เหล่านี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของนาวีอเมริกัน. เขาอยู่ในบังคับบัญชาของบริษัทเดินเรือของพ่อค้าบริษัทต่าง ๆ.

วันที่ระลึกแห่งชายทะเล.

มาริไทม์ เดย์ หรือวันที่ระลึกแห่งชายทะเลของชาติอเมริกันตกอยู่ในเดือนพฤษภาคม. เรื่องมีว่า วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิแห่ง พ.ศ. ๒๓๖๒ (ค.ศ. ๑๘๑๙) เรือลำหนึ่งกำลังแล่นอยู่ในทะเล. กัปตันเรือลำนั้นแลเห็นควันดำโขมงพลุ่งเป็นกลุ่มลอยขึ้นจากเรือลำหนึ่ง ซึ่งแล่นอยู่ในมหาสมุทร กัปตันร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ไฟไหม้เรือนั่น!"

เขาก็บหันหัวเรือของเขาก็บแล่นเข้าไป เพื่อช่วยคนบนเรือนั้น โดยเร็ว.

แต่เรือลำนั้นไม่ได้ถูกไฟไหม้หรอกท่าน! มันเป็นเรือกลไฟลำใหม่ลำหนึ่งที่แล่นข้ามมหาสมุทรสำเร็จเป็นครั้งแรกน่ะ กัปตันชราผู้หวังดี อุตส่าห์เอาเรือจะเข้าไปช่วยโคลงศีรษะไปมา และนึกประหลาดใจในสิ่งใหม่ที่จะมาในโลกในอนาคตเหล่านี้ต่อไปอย่างทึ่งใจ!

เรือกลไฟลำนั้นชื่อ "สาวันนาห์" โดยเอาชื่อนครสาวันนาห์ในรัฐยอร์เยียไปตั้งเป็นชื่อเรือเป็นเกียรติแก่นครนั้น เรือลำนี้ออกแล่นจากท่านครสาวันนาห์.

'สาวันนาห์' ใช้เวลาเกือบเดือนแล่นข้ามมหาสมุทร เพราะส่วนหนึ่งของระยะทางต้องใช้ใบแทนเครื่องยนต์ ด้วยเหตว่ามีถ่านหินบรรทุกไปน้อย ไม่พอแก่การเดินทางข้ามมหาสมุทรไปมา. กัปตันต้องประหยัดถ่านหิน แม้ในการเผาในเตาหรือการแล่นในท่าเรือก็ไม่เร่งเร็วนัก. จึงต่ำช้าเสียเวลามาก.

กองตำรวจทะเลของสหรัฐ

ทุกวันนี้ท่านสามารถจะเดินทางข้ามมหาสมุทรอัตลันติค จากยุโรปถึงอเมริกาด้วยเรือกลไฟที่แล่นอย่างเร็วตลอดเวลาเพียงไม่ถึงสัปดาห์เท่านั้น.

เพราะเหตุว่า 'สาวันนาห์' แล่นออกจากท่าเดินทางข้ามมหาสมุทรในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม วันนั้นทุก ๆ ปีจึงเป็นวันที่ระลึกที่เรียกว่า 'มาริไทม์ เดย์' หรือ 'ที่ระลึกแห่งชายทะเล.' วันนั้นเป็นวันฮอลิเดย์ที่ชาวอเมริกันจัดขึ้นเป็นเกียรติยศแก่เรือของชาติทั้งหลายและเหล่าชาวเรือผู้กล้าหาญชาติอเมริกัน.

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

"ดาราและแถบร่วมรงอยู่ชั่วนิรันดร์"

เบตซ์โรสส์ผูกผ้ากันเปื้อนและคลุมศีรษะด้วยหมวกน้อย ๆ. กับศีรษะเล็กน้อยทำงานอยู่ในบ้านน้อย ๆ ของเธอหลังหนึ่งในนครฟีลาเดลเฟีย. ขณะนั้นเธอกำลังขมักเขม้นเย็บสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง.

สามีของเบตซ์เป็นนายทหารคนหนึ่งในกองทัพของท่านยอร์จวอชิงตัน. ผู้แทนชาติอเมริกันในอาณานิคม ๑๓ แห่งได้มาประชุมกันที่นครนี้เพื่อต่อสู้เรียกร้องเอกราชของชาติอเมริกันนั้น ที่ประชุมนี้ต้องการของประจำชาติใหม่ที่เขาประกาศตั้งขึ้นคือ ชาติอเมริกัน. ดังนั้นจึงได้มาว่าให้เบตซ์เย็บ

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

ธงชาติ อเมริกัน ชี้นโดย บอกส์, ลักษณะรูปร่างและขนาดให้เขอเข้าใจอย่างถูกต้อง !

ก่อนประกาศเอกราชเป็นชาติอเมริกันขนนน, มีธงต่างๆ มากมายมาโบกสะบัดอยู่ตามชายฝั่งสหรัฐอเมริกา. กล่าวคือ พวก ไวกิงส์ มีธงของเขา เป็น รูป นกดุเหว่า สีดำ บนพื้นขาว พวกไวกิงส์นมาถึงอเมริกานานแสนนานมาแล้ว, ธงของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสเป็นธงชาติของสเปนสีแดงกับสีทอง คำแล่นมาพบโลกใหม่ครั้งแรก, ธงของเรือเฮนรีฮัดสันเมอแล่นเรือขนมาตามลำน้ำฮัดสันเป็นสีส้มกับสีน้ำเงน, ธงชาติอังกฤษที่เรียกว่า 'ยูเนียนแจ็ค' ปลิวสะบัดอยู่บนป้อมแรกที่สร้างขึ้นในเวอร์จเนีย. เป็นสีแดง, ขาวและน้ำเงน.

อาณานิคมหนึ่ง ๆ แต่ละอาณานิคม ในอเมริกาก็มีธงชาติของตนเอง. ธงของอาณานิคมนิวยอร์คพื้นสีขาวมีรูปตัวบีเวอร์ดำตัวหนึ่งอยู่กลางธง, เกาะโรด. มีธงเป็นรูปสมอเรือสีน้ำเงนอยู่บนพื้นสีขาว, มัสสาชูเสตต์เอารูปต้นสน

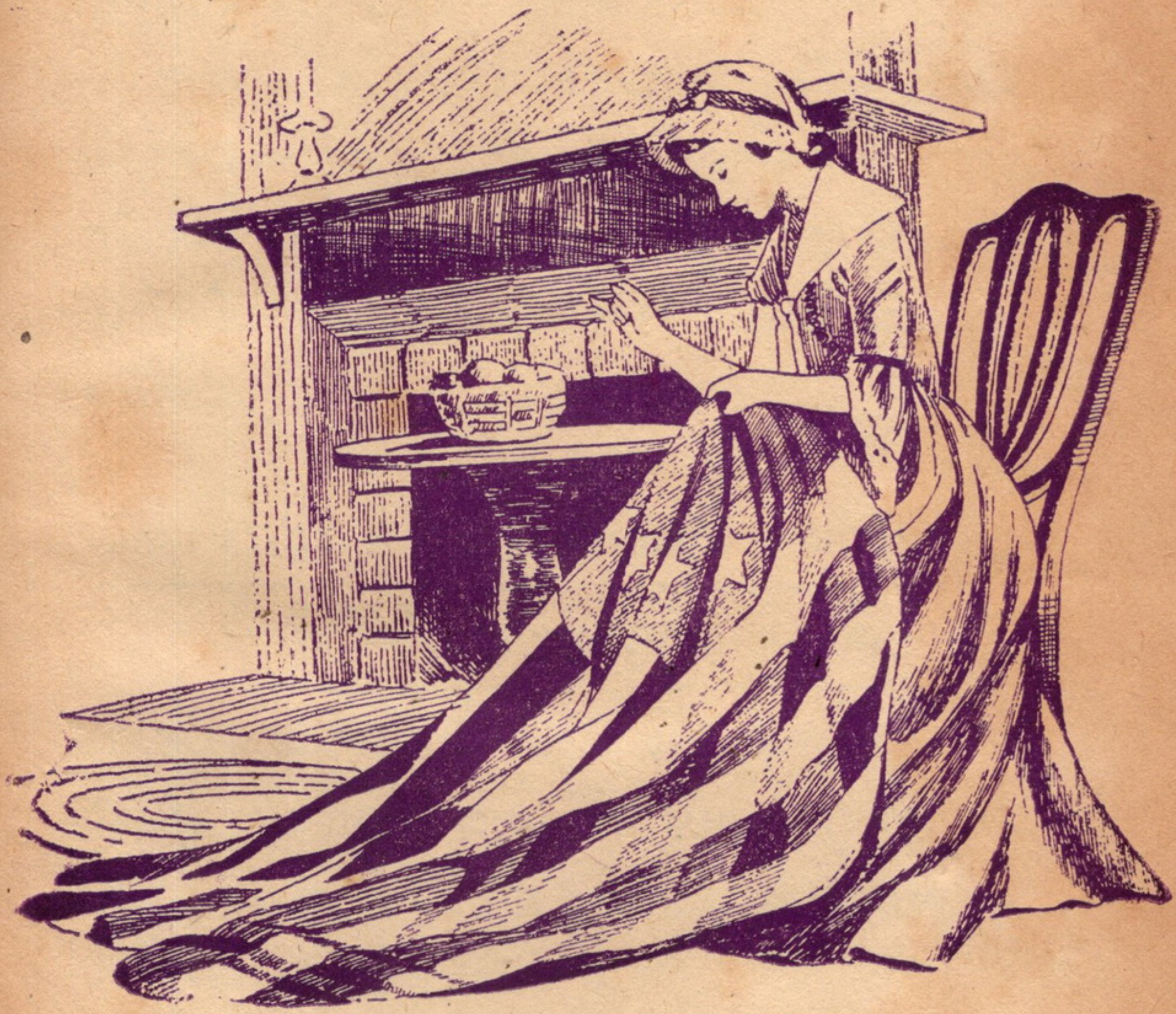

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

ใส่ลงในธงของเขา, ธงของคาโรลินาแปลกกว่าเพื่อน เป็น
รูปตัวหนึ่งกับคติพจน์ “อย่าเหยียบฉันนะ”

อเมริกามีธงต่าง ๆ มากมายเยอะแยะ แต่ไม่มีธงสักอัน
เดียวที่จะมีความหมายรวมอาณานิคมทั้งหลายมาเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกัน, บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เขาทั้งหลายต้องการ
ธงอันหนึ่งที่หมายรวมทุก ๆ รัฐเข้าด้วยกันและยึดถือเป็นธง
ชาติต่อไป!

ลักษณะรูปร่าง และ ความหมายของธงชาติอเมริกัน

เมื่อกำเนิดขึ้นจากที่ประชุมฟิลาเดลเฟีย.

ธงชาติอเมริกันใหม่นี้ มีสามสี คือ สีแดง, สีขาว และ
สีน้ำเงิน. มีแถบสีแดงและสีน้ำเงินสลับกัน ๑๓ แถบ และ
มีดาราห้าแฉกสีขาว ๑๓ ดวง อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมจตุรัสสี
น้ำเงินที่มุมบนข้างชิดคันธง.

เมื่อมีรัฐใหม่รัฐหนึ่งเข้าร่วมสหรัฐ, ก็เพิ่มดาราขึ้นบน
ธงชาติอเมริกันอีกดวงหนึ่งเสมอไป. แต่จำนวนของแถบ

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

ธงขาวแดง ๑๓ แถบนั้นไม่เพิ่มและลดอีกได้เพราะเป็นเกียรติราลึกถึง ๑๓ รัฐ แรก ที่ตอสู้ ประกาศ เอกราช และ ตงชาติอเมริกันขึ้นโดยฉะเพาะ.

ปัจจุบันมีรัฐต่าง ๆในสหรัฐอเมริการวมทั้งสิ้น ๔๘ รัฐ ด้วยเหตุนี้ดาราในธงนั้นจึงมี ๔๘ ดวง.

วันที่ระลึกกำเนิดแห่งธงชาติอเมริกัน.

วันที่ ๑๔ มิถุนายนเป็นวันที่ระลึกแห่งกำเนิดธงชาติอเมริกัน. ในวันนั้นทุก ๆ ปี ประธานาธิบดีจะสั่งให้ชาวอเมริกันทั้งหลายชักธงชาติแห่งสหรัฐอเมริกาขึ้นทุกบ้านเรือน. เขาเรียกร้องให้ชาวอเมริกันพากพูมใจในธงชาติของเขา. เพราะเป็น "ธงแห่งความสงบสุข" และ "ธงแห่งการสงคราม" ด้วย.

ผู้ให้กำเนิดเพลงชาติอเมริกัน.

ในวันหนึ่งแห่งเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๓๕๕ (ค.ศ. ๑๘๑๒)

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

ฟรานซิส สคอตต์ เคย์ ขึ้นไปหาเพื่อนคนหนึ่งบนเรือกำปั่นรบของชาติอังกฤษ. ซึ่งทอดสมออยู่ไม่ห่างจากนครบัลติโมร์เท่าใดนัก. เคย์ถือธงชาวเล็กๆ ติดมือไปด้วยอันหมายความว่าเขามาโดยสงบ. เพราะเวลานั้นสหรัฐอเมริกาทำสงครามกับอังกฤษอีก.

เพื่อนของเขาตกเป็นชะเลยศึกอยู่บนเรือรบลำนั้น เคย์หวังว่าเขาจะพูดจาขอความกรุณาต่ออังกฤษให้ปล่อยตัวเพื่อนเขาเป็นอิสสระได้ เขาจึงกล้าขึ้นไปเรือยังเรือรบลำนั้น.

แต่บัดนั้นอังกฤษเกิดแผนการใหม่ในอันที่จะโจมตียึดเมืองบัลติโมร์อีกด้วย. ดังนั้นถ้าขืนปล่อยเคย์กลับบ้าน เขาอาจล่วงรู้แผนการและไปบอกให้ชาวบัลติโมรรู้เสียก่อนก็ได้ ด้วยเหตุนี้อังกฤษจึงเลยกักตัว ฟรานซิส สคอตต์ เคย์ ไว้บนเรือนั้นเสียอีกคนหนึ่งด้วย.

เรืออังกฤษลำนั้นถอนสมอแล่นขึ้นไปลอยลำป่ออยู่หน้าป้อมเล็กๆ ที่บัลติโมร์, ตลอดคืนวันนั้นเรือรบอังกฤษกระหน่ำระดมยิงป้อมนั้นอย่างหนัก เคย์เฝ้าดูการรบอยู่บนดาด-

กำเนิดธงชาติอเมริกัน

ฟ้า เขาสวดวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าขอให้คุ้มครองนครอันสวย
งามให้สามารถต่อสู้รักษาอิสรภาพไว้ให้ได้เถิด.ตลอดเวลา.
คนวันนนมีดทึบมาก มีแต่แสงที่เกิดจากลูกปืนใหญ่ระ-
เบิดเท่านนที่ทำให้ เคย์ เห็น ธงชาติอเมริกัน สะบัด พริ้วอย่าง
เสรีและพากพูมอยู่บนป้อมเสมอ.
เมื่อรุ่งเช้า, ธงอเมริกันอยู่, นครนนปลอดภัย!
ฟรานซิส สคอตต์ เคย์ รู้สึกปีติยินดียิ่งนัก เขานั่งลง
และแต่งเพลงมีเนื้อเรื่องการรบสู้เมื่อคนวันนนจนเพลงหนึ่ง
ทันที. เขาเขียนมันบนหลังซองจดหมายที่มีอยู่ในกระ-
เป๋าเสื้อเขา เพลงที่เขาแต่งมีชื่อว่า "เดอะ สตาร์ สแปง-
เกิล์ แบนเนอร์" ซึ่งบัจจุบันนได้รับเกียรติเป็นเพลงชาติ
อเมริกัน แม้เราไม่ใช่อเมริกัน เราก็ชาติเรากับชาติอเมริ-
กันเป็นมิตรกัน เมื่อได้ยินเสียงเพลงนเราจะต้องลุกขนยืน
แสดงความเคารพเหมือนชาติของเราเหมือนกัน.

"ดาราและแถบริ้วดำรงอยู่ชั่วนิรันด์."

หอสมุดแห่งชาติ จันทบุรี
NATIONAL LIBRARY
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ